

**ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
НИ ДАНА БЕЗ СРАМА:
ЧУДНОВАТЕ ЗГОДЕ ШЕГРТА ВУЧИЋА**

Књигу препоручују:
Зоран Чворовић
Бошко Обрадовић

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

**НИ ДАНА БЕЗ СРАМА:
ЧУДНОВАТЕ ЗГОДЕ ШЕГРТА ВУЧИЋА**

Чачак, 2022.

КЛОВНОКРАТИЈА И СМРТ СРБИЈЕ: УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

УПОЗОРЕЊЕ ЖАРКА ВИДОВИЋА

Ове, 2021. године, навршило се сто година од рођења и пет година од упокојења великог српског мислиоца Жарка Видовића. Последње године свог живота, 9. јануара 2016, он је одговорио на питање сајта Факти, које је гласило: „Намеће ли премијер Србима „промену свести” само зато да би њима лакше владао и да би постали „православни протестанти” или се иза свега крије нешто и приземније и важније?” Видовић је био крајње јасан: „Чуо сам ту глупост премијера Вучића. Он хоће да што јефтиније прода Србију Европи. Европа је католичка и протестантска и одавно се не држи основних начела хришћанства. Протестантизам је, по мишљењу Александра Вучића, најповољнији начин усклађивања неолибералног капитализма са хришћанским (протестантским) индивидуализмом.

Међутим, индивидуализам је судбина и грех грешног човека, а спас је у заједници. Срби су таква заветна заједница, заветна нација која се заклела да ће чувати веру и Цркву кад изгуби државу. То је завет кнеза Лазара: чување наше Цркве. Радећи тако, чувамо и морал, а такву заједницу Запад више не познаје. Не познаје ни Вучић! Ради што и македонски председник који покушава да прода и Цркву и веру и традицију. Уосталом, чуо сам да он појма нема шта је икона, а шта ренесансни портрет.“

Продати с(в)е Западу, добити ништа (за народ) и све за себе и своје: зар то није срж Вучићеве кловнократије?

МИЛО ЛОМПАР О ЗЕНИТУ КЛОВНОКРАТИЈЕ

У свом тексту, „Последњи дани“, објављеном још 22. маја 2020. у недељнику „Печат“, професор Мило Ломпар, са катедре своје неподмитљиве објективности, говори да је природа Вучић – Брнабић власти својеврсни кловновски вербализам иза кога је пустош. Они, да поновимо, могу свашта да тврде, али ни иза чега не стоје: „Јер, у јавном подручју, и нарочито код носилаца јавних услуга, попут министра или председника, нису довољна тврђења него су неопходна уверљива сведочанства. Али, важно својство ове власти је циљано мешање јавних и приватних садржаја, пошто се тако отупљује једна од основних моћи сваког расуђивања: разликовање битног, јавног и проверивог од небитног, приватног и непроверивог. А усколебана моћ јавног расуђивања је неопходан услов за владавину симулакрумом: каква припада нашим данима.»

Шта то значи?

Просто. Кад Врховном Кловну кажеш: »Ти кршиш Устав«, он одговара: »Твом деди је смрдело из уста«.

СЕРВИЛНОСТ И БАХАТОСТ

Вучићева власт је сервилна према НАТО туђину и његовим слугама, другосрбијанским моћницима попут Соње Лихт, а немилосрдна у обрачуна са својим народом који не прихвата издају као меру и проверу стварности:»Одакле ова разлика у понашању? Она показује како изгледа лице власти чија је национална оријентација лажна. Као сама лаж, та власт је јака на речима, вулгарна у опхођењу

са онима који знају њену прошлост, а снисходљива и пони-зна према онима који је постављају на место политичког уљеза: припуштеног да изврши добијене налоге. То је власт егзистенцијално инфериорних: и по личном делу и по јавном значају. Док нису осванули на власти, били су то људи чији приватни статус најбоље описује руска реч приживаљшћик и, истовремено, људи који јавно не постоје. Њихов тип власти карактеристичан је за ренегате: јаке речи, настојање да се корумпирају сведоци ранијих времена, да би се обезбедио излаз за последњи рукавац изгубљене савести, никаква дела. И не иде им лоше: зато је све око нас овако добро.»

Лаж и смрт, стара ђавоља комбинација. Ове, 2021, у Србији безнађа је, до сада, умрло преко четрдесет хиљада људи више но што их се родило.

ИЗДАЈА ЗАВЕТА

А о Видовдану 2020, Ломпар је подвукао: »Испод украсних својстава уважавања видовданске традиције, сасвим је видљиво – у јавној поруци председника Србије – умањивање и преобликовање значаја и домета Косовског завета. У суштинским садржајима председничке поруке није уопште тешко препознати кључне чиниоце другосрбијанске (невладине) идеолошке платформе. Тако је Латинка Перовић давно назначила како српска средњовековна историја и њени споменици и нису само – српски. То је оно што албанска пропаганда данас развија у високом регистру. Да би се до тога стигло, неопходно је тривијализовати Лазарев небески избор и обезвредити Обилићев херојски подвиг. Оба та чиниоца предмет су дугогодишње другосрбијанске идеолошке „обrade“: сасвим их је једноставно пронаћи у речима председника Србије.

Чему у практичном смислу то може послужити? Као подршка настојању да се Косово прими у УНЕСКО и постане државни старатељ над Грачаницом и Дечанима. То је једна фаза у дуготрајном кретању ка признању Косова: у складу са западним (америчким) захтевима. Тако се још једном показује да је владајућа идеолошка, културна и политичка агенда у нас – другосрбијанска (невладина) платформа. Као сервис невладине интелигенције, појављује се свакако и председник Србије. Оно што понекад промиче је да се такво понашање одвија по пресудним садржајима косовске традиције. Јер, пред нашим очима се појављују живи учесници процеса који је та традиција заувек обележила у митској издаји Вука Бранковића. Тако се уверавамо у то да су сви елементи косовског опредељења увек историјски присутни: небески избор, херојски подвиг и – неминовно – митска издаја.“ (1)

НЕ МОЖЕ СЕ НЕ ВИДЕТИ

Ломпар је, маја 2020, у «Печату» био немилосрдан дијагностичар када је рекао да «са националног становишта, понашање према српском народу на Косову и Метохији и у Црној Гори одговара садржајима националне издаје; са демократског становишта, понашање власти се одликује правном произвољношћу, медијским терором и јавном несигурношћу; са културног становишта, поступци су саображени овим основним владајућим токовима. Никакве прокламације и манифестације, рекламне кампање и изјаве, спорадични документи и безначајно кадрирање, не могу обезбедити лични или колективни алиби због учешћа у власти или јавне подршке која јој се упућује.»

Оно што каже професор Ломпар јасно је сваком ко је спреман да, макар мало, трага за истином. Можда се незна-

ње шта Вучић – Брнабић чини може опростити сенилнима и лумпенима који нису ни чули за «Дух самопорицања», нити их такво штиво занима. Али, онима који су га читали, и који знају шта професор Ломпар мисли, тако нешто се тешко може опростити.

ЂАВО И ТИКВАН

А у октобру 2021, др Радомир Батуран, наш угледни интелектуалац из дијаспоре, показао је, једним прецизним низањем чињеница, сва недела Врховног Кловна Србије: ”У лажи су кратке ноге”, или: „Ко с ђаволом тикве сади о главу му се раздијају”, или: ”Зло рађење готово суђење”, кондензоване су вечите истине мудрости српског народа. Њих потврђује деценијско лагање, сађење тикава са ђаволом и злорађење председника Србије, нареченог АВ.

1. У грађанском рату у Хрватској и Босни и Херцеговини претио убијањем сто Хрвата и Бошњака за једног Србина, а онда куповао и намештао свој стан док су Хрвати, Бошњаци и Арнаути у његовом ђаволском миру прогонили на стотине Срба из ”лијепих њихових”;

2. Садио је тикве са злочинцем Тачијем, свашточињом Дачићем и србомрсцима европским и америчким и склопио тзв. бриселске и вашингтонске споразуме;

3. Поставио границу и царину између Србије и свете српске земље Косова и Метохија;

4. Србима на Косову и Метохији угасио све институције и државне и локалне управе;

5. Оставио на милост и немилост албанским злочинцима све српске цркве и манастире које су они рушили и палили;

6. Сву имовину око 250 хиљада протераних Срба предао окупаторима;

7. Све привредне, друштвене и културно – образовне установе предао самопроглашеном Косову;

8. Обећао преосталим Србима на Косову и Метохији да ће их Србија бранити од насиља злочинаца албанских, а не брани их, већ их, и након 20 година од НАТО окупације, јавно убијају;

9. Клео се Шешељу на оданост, а онда га издао чим су војводу америчко-европске политичке судије осудиле на дугогодишњу робију;

10. Заклињао се неверном Томи на верност, а онда му преузео и странку и државу;

11. Обојицу својих политичких отаца издао, а онда их материјално обештетио парама гладног народа Србије;

12. Отео пензионерима 10% од прихода да би спасао државу од банкротства, а данас, када се хвали да је Србија најбоља у Европи по расту привреде, не враћа им отето, него им устур 20-30 евра као просјацима само да би гласали за њега и његову партију;

13. Млади људи се могу запослити само ако се претходно упишу у његову партију. А и онда их уцењује да му разносе летке, лажно га рекламирају на друштвеним мрежама, обезбеђују му сигурне гласове ако хоће да их приме у стални радни однос. Зато млади, стручни и етични људи, с интегритетом својих личности, масовно напуштају Србију, а он доводи Арапе, Турке, Румуне и Африканце да раде у Србији;

14. Његова диригована директорица државне агенције за имиграцију јавно говори да ће имигрантима (међу којима је највише бивших исламских ратника!) дати имања у ”опустелим српским селима”, а они силују, убијају и краду по Србији која их је препуна по вољи АВ-а;

15. Формирао криминалну групу Веље Неволје, обезбедио им просторије за рад, гарантовано безбедност државном полицијом, само да престану да му кличу ”Вучићу педеру” и да почну да пребијају демонстранте, а када више није могао прикривати спрегу између државе и криминалаца, све их позатварао и лично јавно оптуживао за злочине пре суда;

16. Одобрио отварање највеће илегалне плантаже марихуане у Европи коју је полиција обезбеђивала па онда, када је и та спрега државе и криминала откривена, затворио њеног власника Колувију и сад га брани да не би открио могуће учешће свог брата у том бизнису;

17. Прећутао илегалну продају наоружања из српских фабрика убицама исламистичким и украјинским, истерао са посла и затворио узбуњивача;

18. Први пут у вековној историји државе Србије постави на место председника владе анонимну женску милосницу која не припада ни једној парламентарној партији (која га и данас поданички ословљава ”шефом”), а онда парадирало са њом улицама престоног града у ”Паради поноса” коју је обезбедио са 5.000 полицајаца;

19. Бирао ”министре из сливника” (с фалсификованим дипломама!) и једнопартијске посланике па их сада оптужује да га прислушкују и припремају му атентат;

20. Организовао буразерски шверц на Балкану, с Милом и Рамом који данас за све окривљују Србију, а он се опет отима да се са њима поздрави и услика на ”Брду код Крања”;

21. Џумле проглашава за своје пријатеље све бивше и садашње председнике србофобичних држава који су били најгрлатији у захтевима за бомбардовање Србије (Клинтон, Блер, Бајден, Шредер, Ердоген, Меркел,

Макрон)... Чак неке и плаћа народним парама за своје саветнике. Пријатељује он и неке од председника који су искрени пријатељи српског народа, а не АВ-а (Путина и „брата Сија“).

22. Када његов пријатељ Курц поднесе оставку на место канцелара Аустрије само зато што је оптужен да је финансирао своју партију из државних фондова, нашем АВ-у то не пада на памет иако то ради ево деценију и рекетира и државне и приватне фирме и чланове своје партије;

23. Када му Куртијеве специјалне јединице криминалне самопроглашене државе Косово упадају у оклопним возилима, са дугим цевима, на границу између Србије и њене темељне и свете земље Косова и Метохије (коју је он поставио) у оно мало преосталих српских села и градова, скидају грбове Србије са аута Срба, претурају радње, хапсе и убијају Србе, АВ само ”авће и кевће”, иако је громогласно обећао да ће бранити преостале Србе у тој трагичној српској покрајини ”свим средствима”.

24. На почетку тровачке епидемије ”ковид 19” Вучић се спрдао и са короном и са својим народом да ће је победити ”шумадијским чајем”, а онда увео полицијски час и завапио да нећемо имати места за сахрану свих помрлих од ”короне”; ...Овако можемо набрајати на стотине лажи, сађења тикава с ђаволом, злорађења, кевтања и автања нашег злосрећног АВ-а, али ћемо се зауставити.“(2)

Горке, али лековите речи. Упркос томе, Врховни Кловн и даље влада, и нема намеру да одустане.

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

Ова књига је наставак „Кловнократије“, објављене 2019, а писане са Зораном Чворовићем. У првом одељку „Ни дана без срама“, под насловом „Рана читања кловнократије“, показано је да је потписник ових редова од самог почетка знао ко је Вучић и куда дотични води Србију. Сада је то јасно, али 2013. и касније многим се привиђао Вучић патриота и русофил, који „вара Запад“. После издајничког Бриселског споразума, све је било очито. „Дневник под кловнократијом“ доноси два текста, „Чудновате згоде шегрта Вучића“ и „Ђелави глобус вози аутобус или Александар Вучић као Саша Тарот“, својеврсне дневничке записе о апсурдократији којој толико дуго присуствујемо, а ништа не можемо да учинимо да бисмо је заувек срушили. „Кловн у књижевности“ пропитује појаву Александра Вучића из литерарне перспективе: он је, поред тога што је Достојевсков Фома Фомич Опискин, и Гогољев Хљестаков и Остап Бендер Иљфа и Петрова, али и Шћепан Мали Његоша и Рако Козаревац Григорија Божовића, а о Нушићевом приказу српске стварности (стравности?) да и не говоримо. „Кловн и Косово“ показује какву он антизаветну политику води, а „Кловн и његови сведоци“ се бави Вучићевим поклоницима у Србији, од старих титоиста до младих повлашћеника режима, који знају да би без Вучића били нико и ништа. Ту су и интелектуалци спремни да се продају за „чинију сочива“. „Кловн и Запад“ показује како Вучић служи западним интересима, а лаже да је „наш“, а „Крими – кловн“ показује дубину пада режима огрезлог у криминал.

У одељку „Кловну је речено НЕ“ дат је текст „Интелектуалац као чувар предање: Мило Ломпар и

непристајање на кловна“, који показује да се човек, ако то не жели, не мора приклонити кловнократској илузији.

СТВАРНО, КО ЈЕ ВУЧИЋ?

Ове, 2021. године, обележавамо два stoleћа од рођења и четрнаест десетлећа од упокојења Фјодора Достојевског, на чије „Село Степначиково“, бар делимично, сада личи Србија. Достојевски о главном лику ове прозе, „господару умова“ Фоми Фомичу, каже: „Фома Фомич је оличење најбескрајнијег самољубља, али врло особитог самољубља, наиме онаквог какво се налази при најпотпунијој ништавности, и као што обично бива у таквом случају, утврђено самољубље, пригушено тешким пређашњим недаћама, које се давно и предавно нагнуло и од тада се цеди из њега завист и отров при сваком сусрету, при сваком туђем успеху“.

Руски философ Борис Вишеславцев нас подсећа на основну Фомину особину: „У њему је оваплоћена руска стихија опседнута злодухом деспотизма, „похотом за господарењем“ (Августинов израз). Она се на чудан начин рађа у стању угњетавања. Овде је присутна својеврсна задивљујућа дијалектика страсти: „И јест он надокнадио своју прошлост. Подла душа кад се избави угњетавања, угњетава сама. Фому су угњетавали – и он је одмах осетио потребу да и сáм угњетава; над њим су се разметали – и он је почео да се размеће над другима“. Овде је Достојевски поставио још један проблем: трагедија села Степанчикова јесте трагедија власти и потчињавања. Како влада Фома, помоћу какве хипнозе он потчињава себи умније и боље људе од њега самог? То је чудна загонетка. „Људи су“, каже Достојевски, „држали да је све то чудо, ђавоља опсена, крстили се и отресали се пљуцкањем“.

Или, како би о Шћепану Малом рекао Мило Ломпар, пред нама је *демонство лакрдијаша*.

БЕСМИСЛЕНО ЈЕ МРЗЕТИ

Сад већ далеке 2013. године, за сајт „Факти“ сам писао: “Одговарајући колегиници Диани Милошевић на питање о Вучићевим страним саветницима, био сам оштар до бола – јер, понављам, као у многим чланцима до сада, једино оруђе за борбу су ми речи. Али, као хришћанин, знам и памтим упозорење Христово – за сваку празну реч даћемо одговор у дан Страшнога суда. Зато сам, по савести, решио да свој одговор *Фактима* допуним једним размишљањем из перспективе есхатолошке, оног крајњег у свачијем животу и историји народа и човечанства.

Јуче су напредњаци ЕУфорично славили своју петогодишњицу. Медији под контролом Вучића& компаније говоре о десетинама хиљада френетичних обожаваалаца, који су, као на Цецином концерту, падали у транс пред новим богом домаће политичке сцене који је обећао да ће нас у ЕУ увести – 2020. године (Тадић је, ипак, био елегантнији лажов). На памет ми је пала реч Светог Никодима Светогорца (парафразираћу је)– кад видиш гомилу која виче и кличе неком, само се сети гомиле која је тражила да Пилат пусти Барабу, а Христа да разапне. Уосталом, гомиле нису никакав критеријум ни за шта – оне вичу, урлају и траже, да би на крају доживеле оно што је у песми о демонстрацијама описао Милован Данојлић: „Пошли на државу, на трошну тврђаву/ Да лошом управом замене рђаву“. И сам сам учествовао у окупљањима против Милошевића, од 9.марта 1991. до 5. октобра 2000, а сад ми се чини да је то било „златно доба српске демократије“, скоро као Пашићево (наравно, чини ми се; од Милошевића

и Јовице Станишића све је ово и почело – сва та лажна УДБИНА опозиција настала је тада)...

Ипак, оно што се збива кад је Вучић у питању има мистичко значење – људи се окупљају око човека који их води у пропаст, и усхићено, као леминзи, корачају ка литици са које ће скочити у понор. Јер, све мере које Вучић& компанија нуде Србији су лаж. Ево, продају Косово; ево, уводе ГМО; ево, претворили су нас у праву колонију. Продаће Телеком, продаваће људе, вадиће из нас органе уместо Тачија (донеће неки закон о „подразумеваном донорству органа“) и наши органи ће први ући у ЕУ (нас неће бити са њима). Оно о чему искрени другосрбијанац Тадић није могао ни да сања (сећате се колико су га плували кад је, после краја своје владавине, Тачију пружио руку), Вучић и његови измењари, којима су до јуче уста била пуна Косова и АнтиНАТО реторике (говорим, наравно, о Вулину и Дрецуну) сада возе ракету турбо – издаје без икаквог стида и зазора, а сви стари и скромни трудбеници конвертитства славе их као храбре (од Вука Драшковића и Чеде Јовановића до наших „маснокопитарских“, до јуче наводно национално оријентисаних, „политаналитичара“). Ругло о коме нисмо могли ни да сањамо.

Као што рекох, ствар је мање политичка, а више мистичка. Учење Цркве од Истока вели да ће се на крају историје појавити лажни месија у злу уједињеног човечанства, који ће бити слављен као бог. Како каже Свети Јефрем Сирин: „Људи ће се клањати мучитељу, говорећи му ТИ СИ НАШ СПАСИТЕЉ“. Он ће им обећати куле и градове, а на крају неће имати шта да им пружи. Гладан и слућен народ, на планети оголелој од благодати, која више неће рађати плодове, долазиће код антихриста и тражиће од „чудотворца“ да их нахрани. Он ће им, вели

Свети Јефрем, одговорити да земља не рађа и да он није бог да их нахрани. Тада ће наступити свеопшти очај и јад – људи су продали душе, одрекли се Христа и вечног живота, верујући у земаљско благостање, а дочекали су потпуни слом.

Све лажне месије које су се у нас појавиле од Тита наовамо дочекиване су еуфоријом, а испраћање незнајем. Вучићев случај није ништа другачији – овај оперетски „пантократор“ наших убогих живота нема никакву идеју како ће Србију да извуче из понора. Њему она ни не треба. Империја га је довела ту где јесте зато што он ни о чему не зна ништа (Где је могао да научи? У свом партијашком животу? Он никад није радио нешто озбиљно– само се бавио политиком и чекао да се дочепа власти). Вучић, у ствари, зна једино да треба да слуша Газду и да удара по свом народу, као онај сељак који злоставља кобилицу у „Злочину и казни“ Достојевског (мали Родион Раскољников је, као дете, имао ноћну мору: пред кафаном, од вотке обезнањени сељак у своја кола трпа гомилу пијаних другара и бичује кобилицу да их вуче; кола су све тежа, кљусе све немоћније, а он је,упркос негодовању присутних, шиба, шиба, шиба је по благим очима, и на крају је убија од батина, и онако мртву удара ногом;кобилица је, у нашем случају, Србија, зар не?) Зато се бојим за свој народ, јер знам куда све ово иде. И вичем, али нема ко да ме чује.

Као хришћанин, жалим и Николића и Дачића и Вучића и све у њиховом окружењу, јер сваки човек је Богом саздан и свака душа је вреднија од света, а на Суду Христовом, непоткупљивом, свако од нас ће дати одговор за грехе. Реч „грех“ је од старосрпског „огрех“; ово опет од глагола „грести“, што значи „ићи“. „Огрех“ је промашај циља кретања. Ми знамо да је ЕУ – НАТО Империја промашај и за народе

и за људе; да је она лаж над лажима и понор из кога нема изласка. Кад је пропала СФРЈ, која је у сваком погледу била више интегрисана него што ће ЕУ икад бити, и кад су по Србе последице биле тако страшне, шта нас тек чека сада, када Вучић & компанија чине то што чине, вукући нас над јаму где нас чека ЕУсташлук, тако јасно откривен за време НАТО бомбардовања 1999. године? Свако нормалан зна одговор. Само се плаши да погледа истини у лице, па гледа телевизију и чита новине. А тамо зија празнина, и гута нам умове, један по један. Улицама идемо безумни, док Вучић најављује нове оргије неолибералног капитализма у терминалној фази.

Искрено бих волео и да мој народ прогледа и да се Вучић и компанија покају и врате Богу и себи, како рече Владика Николај, да и нас и њих не покрије „језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом“. Покајање мора да се ваплоти и практично – било би довољно да се повуку, и замоле за опроштај што су, можда искрено, варали народ обећавајући му немогуће. Ако тог покајања не буде, наше „коло смрти“, које води костур са лобањом и Гробар маскиран у председника свих грађана, постаће трајно стање ове земље, и спаса нам неће бити. Нека би Бог, Коме су крвљу и лепотом служили наши Свети Преци, подарио покајање сваком, па и онима о којима сам писао са толико бола и жеље да се моја, „врапогаврановска“ предвиђања не испуне.“ Тако сам писао 2013. године.

И сада бих, док Врховни Кловн лудује у зениту короноратије, продаје Србију сатанском Рио Тинту, спреман на издају Косова и Метохије, волео да се он покаје и врати Богу и себи. Покајање је увек могуће, и увек, пред Богом и људима, пожељно. Да ли ће се то десити, остаје да се види. Али ова књига сведочи да се није ђутало.

О НАСЛОВУ ОВЕ КЊИГЕ

Пишући о упокојеном *йоейи йамних сйвари* Новици Тадићу, песник и књижевни критичар Драган Хамовић рече, сад већ далеке, 2011. године, описао Новичину реакцију на „параду поноса“ и посету Хилари Клинтон Београду: „Поезија Новице Тадића неретко је излазила из области тамне уобразиље у стварност из чије је утробе изишла. „У време бомбардовања“ – признаде једном песник – „видео сам многе ватрене кугле, и једног дана рекох, ни сам не знам коме: Ено, Огњена Кокош је снела Огњено Јаје, одмах изнад Земуна, према Батајници. И преплакао сам тај дан, кријући сузе.“ Дозвах ову његову слику када ми се јавио 10. октобра 2010. године, револтиран оним режимом изазваним гротескним метежом на београдским улицама – када је по вишем диктату срам проглашен за понос. А поврх свега, за два дана – рекох му тада – слетеће нам уз строгу стражу и Огњена Кокош из глобалне Империје. „Тек да нам није дана без срама!“ – узврати Новица из бритке нутрине своје поезије и матичног језика. Памтићу и Новичине речи о „савременом узнемиренем човеку“: „Нема починка веселнику, јер жури у Европу. Жури у Европу, Европу, а већ нас је стигла Америка. Још му треба поезија па да пресвисне.“ А рекао је и ово, опет суштим гласом којим је певао: „Кнез лажи влада нашим крајевима, духови злобе и њихове слуге облаче се у модерна одела и глуме европејце. Починиће они многа зла, а све говорећи: ово је ради вашег добра.““ (3)

И то да се зна: песник - пророк Новица Тадић био је у праву.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
УОЧИ ЂУРЂИЦА 2021,
КРСНЕ СЛАВЕ МОГА ДЕДЕ РАДОМИРА ЛУЧИЋА

1. <https://stanjestvari.com/2020/06/30/milo-lompar-vucic-vuk-brankovic/>
2. <https://srbin.info/pocetna/aktuelno/av-izmedju-nevolje-kuluvije-kurca-i-kurtija/>
3. <http://www.pecat.co.rs/2011/01/novica-tadic-1949-2011-pesma-kao-pokajanje/>

РАНА ЧИТАЊА КЛОВНОКРАТИЈЕ

ШТО ДА ИМ НЕ КАЖЕМ ИЛИ УХАПСИТЕ И МЕНЕ, ИЗДАЈНИЦИ

ИЗДАЈНИЧИЋИ

Својевремено је руски песник Андреј Бјели неким надобудним авангардистима, који су се представљали као гласници ништавила, тако помодног, авангардног и револуционарног, рекао: “Ви нисте ништаци, ви сте ништачићи!” Тако Николић, Дачић и Вучић нису издајници – они су издајничји. Бедни, јадни, потуљени и никакви. Вук Бранковић био је „велики господин Вук“, који је умро у турској тамници, а Вучић је само – вучић бранковић, и ништа више: он ће завршити као одбачени амерички тоалет папир. Предлажем, зато, свим патриотским интелектуалцима да у својим текстовима имена и презимена издајничјића пишу малим почетним словима; управо зато што су ови трговци Косовом, убоги гробари Србије, Хомери Симпсони и самозвани следбеници Макса Вебера и Радомира Константиновића, надувени од глобалистичке празнине, мали, јадни и никакви и зато што мисле да су велики, моћни и јаки. Додуше, као и све нуле, имају потенцијал кад испред њих иде јединица – она из Вашингтона. Али, сами по себи, они су нуле. Дакле,

пишем, са надом да ће и мене, као и сваког поштенос Србина, привести на информативни разговор: томислав николић, ивица дачић, александар вучић (а о вулину, подносиоцу оставке који се одмах вратио на дужност, да и не говоримо).

МАРШАЛИ АЛЕК ПАША

Петог октобра 1813. у Београд су ушле турске окупаторске трупе, убијајући и робећи. Само тог, једног дана, продали су у ропство 1800 Срба. Ове, 2013, навршава се два stoleћа од првог петог октобра пљачкања и уништавања Србије (онај други збио се 2000. године, у режији султана из Беле куће). Сада „јубилеј“ турске окупације Београда дочекујемо на власти са александром вучићем званим „Маршали Алек паша“, познатом по томе што је прогласио себе за спроводиоца имагинарног „Маршаловог плана за Србију“. Иако је, кад су позитивни економски ефекти по ову јадну земљу у питању, прича Алек паше званог Пинокио пука тлапња, и никаквог „Маршаловог плана за Србију“ нема (добитимо само неолибералног Лазара Крстића, који ће се, кад све прође, показати као клонирани „деда Аврам“ Слобе Милошевића и Божа Ђелић Зорана Ђинђића, дакле продавац магле и хватач зјала маскиран у економског генија), ипак има истине у причи о „Маршаловом плану“.

Тај план је, у ствари, био амерички пројекат за поробљавање западне Европе и њено претварање у колонију Вашингтона, које није било могуће без огромних улагања у промену европске свести и коришћење културе и уметности зарад тог циља (већ дуго су познати подаци о томе како је ЦИА финансирала, рецимо, наметање Европи лажног сликарства званог енформел, са све Џексоном Полоком). То ће радити и александар вучић, верни слуга Вашингтона

и његових арапских савезника: предаваће Србију у власт НАТОа и трудиће се да, онако mudar и pametan, смирен и са наочарима (морао је да их набаци, кажу злобници, ради интелектуалног изгледа, и само зато; иначе, да је ненаметљиво кратковид, носио био контактна сочива), Србима промени свест (као, својевремено, Никола Шећероски, омиљени Слобин председнички кандидат; о Жики Обретковићу да и не говоримо).

Такође, Алек пашин „Маршалов план за Србију“ подразумева наставак политике самозваног маршала Тита. А титоизам је, другови, шта? „Недемократско стање, противсрпско кретање, привид слободе“, како рече Мило Ломпар. Питајте се, господо,макар ово: која телевизија у Србији сме да александра вучића, ивицу дачића и томислава николића суочи са било каквим озбиљним опонентом у свом студију? Више медијске слободе је било за време Милошевића него данас.

Они, бедници, попут дачића званог Хомер Симпсон (то је онај што је продао душу за крофну) умеју само да прете Србима са севера Косова, и да их терају на шиптарске изборе. Те Србе из Косовске Митровице и околине, јединствене у борбеној чврстости, храбре и својој отаџбини одане људе, ништарије зване вучић, дачић, николић (а о вулину да и не говоримо) хоће да протерају из њиховог завичаја, са свете српске земље,покуравајући их крвавом НАТО целату Хашиму Тачију Змији. И надају се, та тројица никоговића, вучић, дачић и николић, да ће им бити добро, и да је Бог са њима. А у то их уверавају и поједини из Цркве, грлећи се с њима као „ктиторима и приложницима“. Јуда који помаже Цркву Христову – то може само у Србији; јер,

свако ко издаје Косово је Јуда, ма како се звао и ма какве лажи и будалаштине причао.

КО ЈЕ МАРШАЛИ АЛЕК ПАША?

Маршали Алек паша је нови Едвард Кардељ. А ко је био Едвард Кардељ?

Ситни учитељ из Словеније који је умислио да је геније револуције, стао уз „дебелог мртваца Гроза“ (израз владике Данила), покрао Мусолинија и његове идеје из доба „Социјалне републике Сало“ и од тога скрпио „самоуправљање“ и ЗУР (Закон о удруженом раду). Причало се о Кардељу, својевремено, и ово.

Дошао сељак код „друга Бевца“ (конспиративно име), и каже:

– Друзе Кардељ, ја сам чуо да сте ви геније који је смислио потпуно оригинални економски систем – радничко самоуправљање.

– Да, ја сам.

– И Ви имате одговор на сва питања наше стварности.

– Да, имам.

– Е, па, друже Кардељ, мени се коњ разболео од сакагије, па сам дошао да Вас питам – имате ли лек за мог коња?

– Наравно. Ево ти овај прашак, дај му да пије, и стави му предња копита у топлу воду.

Оде човек, примени, врати се и каже:

– Друзе Кардељ, применио сам све што сте рекли. Коњу је још горе.

– Добро онда. Ево ти сад овај прашак, дај му да пије, и стави му задња копита у хладну воду.

Оде човек, примени, врати се и каже:

– Друзе Кардељ, применио сам, али је коњу све горе.

– У реду. Ево ти сад нови прашак, и стави му сва четири копита у воду.

Враћа се сељак, покуњен:

– Друзе Кардељ, мени коњ црк’о!

– Каква штета! А имао сам још генијалних идеја.

Толико о Алек паши. Савет искусних: кад чујете да политичар има визију, одмах зовите чике у белом!

ГЕЈ ПАРАДА, ВУЧИЋЕВА НАДА

Иде јесен, а свака јесен код нас је „гејесен“: праве се геј параде у земљи која изумири огромном брзином (од пописа 2002. до пописа 2011. мање нас је 400 хиљада!) Ево праве шансе за Маршали пашу: да би сакрио своје срамне државничке неуспехе (он, као што рекосмо, није државник, него кловнократа са мандатом који ће му трајати док не прода Косово, а онда иде у одбачени вашингтонски тоалет папир), пропраћене бучном пропагандом о себи као супермену, вучић ће све силе, у име ЕУ, ставити на прављење геј параде, да би газдама доказао да је већи ЕУ фанатик од бориса тадића. Тиме ће медијски покрити приморавање Срба да изађу на Тачијеве Дракула-изборе, и показати како је велики у својој патуљастој улози слугерање Вашингтона и Брисела (као и ћаћа му, Гробар Србије).

Зато је Маршали Алек паша за саветника узео ЕУропљанина који се презива Гузенбауер. Што кажу Руси: по имену и житије.

ЗА КРАЈ

Добро, зашто сам писао овакав текст, пун огорчења и сарказма?

Зато што је то, наравно, крик: да се боље види и чује. Сахрањују нас дупке, третирају нас као највеће дебиле, а Срби ћуте и надају се да ће им лажљиви покварењаци на власти донети неки бољитак. Наравно, и то сам сто пута рекао, да бих волео да николић, дачић и вучић постану Николић, Дачић и Вучић и да, у последњи час, покажу да су људи, макар оставкама, не желећи да издају Косово и Метохију који су олтарски простор Српског Храма, место где се срећу небо и земља, Царство вечности и наша свакодневица. Наравно да бих волео да тројац којим кормилари Вашингтон престане да плови ка бездану, и да ови несрећници, од кловнова какви су сада, постану Срби, макар у покушају. Наравно да бих волео да им кажем: “Честитам, господо! Показали сте да у себи имате бар нешто од завета Лазаревог, бар нешто од наших светих предака!” Овакве грубости у претходном тексту покушај су (свакако, узалудан) да се, како рече Мајаковски, у дебело ухо забоду нежна реч – света реч: Косово.

Овако ћу писати и говорити јер немам никаквог другог начина да посведочим да је у току невиђена издаја и продаја, не само Косова, него свега нашег. И зато, овде и сада, небу и земљи, вичем: „Издајници, зауставите се док још није касно!”

За крај, Његошева молитва, кратка и свесаддржајна: “Помоз, Боже, јаднијем Србима!” И, наравно, упозорење блаженопочившег патријарха Павла – Бог ће помоћи, ако буде имао коме да помогне.

Август 2013. године

МА ЈЕ ЛИ МОЖНО ИЛИ КАО, НИСТЕ ЗНАЛИ?

ЗАШТО ОВО ПИШЕМ ИЛИ ЛАЈАВАЦ СА МАРГИНЕ

Стварно, зашто ово пишем и коме то више треба кад се Србија сунувраћује у понор из кога се дићи неће, бар не ускоро?

Искрено, пишем из „аутопсихотерапеутских“ разлога: ако не ставим на папир своје мисли, нећу моћи да издржим њихов притисак. Мисли ме непрестано питају: шта се ово збива, куда идемо, шта ће бити с нашом децом и шта ти уопште радиш да се нешто промени (баш ћу ја да променим, наравно; промене једва чекају да их спроведем)...Отресам се тих помисли овако како морам и могу, писањем, лајањем са маргине, да бих са читаоцима поделио не само тунелску таму нашег политичког безилаза, него и трептаву светлост разумног увида у оно што се збива. Јер, стварност се непрестано мора осмишљавати да бисмо опстајали у њој. Производња смисла у Србији данас је надасве задатак очувања душевног здравља – свога и својих ближњих. Зато трска мора да мисли и у блатњавој бари напредњачке Србије.

ГЛАВНИ ГЕНЕРАТОР ЛУДИЛА ИЛИ ИЗДАЈНИК МИЛАДИН

Последњу годиницу дана, лудило у Србији постаје својеврсни стил живота. Новине под влашћу Woوحica & соmр. препуне су суманутих текстова о садашњим, будућим и заувек хапшењима, о моћи Српске напредне

странке, чији је унутрашњи мото “Напред, па у кречану!“, о невиђеним потенцијалима наше привреде која само што се није опоравила, итд. Шта све ту не пише? Има и загонетног Мише Банане, и неухватљивог Шарића, и Динкића који је опљачкао Националну штедионицу, при чему Динкић тврди да је то урадио Ђелић (а Лабуса нико не помиње), и Мишковића, иначе болесног, кога рекетирају тражећи му 50 милиона евра кауције да иде да се лечи(не браним Мишковића, него се чудим потпуном урушавању правне државе, без обзира ко је у питању), и Мркоњића који само што није смењен, а на његово место долази Веља (ето весеља!), и инвестиција из арапских земаља, и сарадње са Кином, Индијом, Тајваном, Бразилом, Бијафром, Тринидадом и Тобагом, Емиратима, Кувајтом и Свазилендом, и љубави према Русији, и поуздања у наше партнере из Вашингтона и Брисела, и скорих избора којих се СНС не плаши, али којих неће бити (ипак, због Србије, наравно!)

Ту су напредњачки изборни тријумфи у Косјерићу, Земуну, Зајечару, евентуални пад Верка у Крагујевцу, одлазак Триванке од Ђиласа, Жељко Митровић против Ђиласа, Вучићев интервју у коме каже да, ето, има много криминала, али мало доказа за исти...Да и не говоримо о Вучићу на Архијерејском сабору СПЦ, на коме он одлучно каже да није издајник, него патриота („какав – такав патриотизам“, рекао би један аналитичар). Текстови новинара који хвале Вучића & његову веселу дружину су изазовни – изазивају на повраћање, а логичке конструкције које се у насловима текстова напредњачких пропагандиста користе звуче као реченице попут ових: „У Србији је за плаћање најпопуларније средство картица, само је Анте Готовина; Све су жене лисице, само је Јосипа Лисац; Сви

воле Џерија, само Николић Тома; Сви пуше Марлборо, само Џемс Бонд; Сви играју поштено, само Че Гевара; Сви пију сокове, само Ружица Сокић; Сви возе купљен ауто, само Неда Украден; Све су жене лоше, само Аница Добра; Сви смо ми сељаци, само је Шаулић Шабан; Сви смо ми у затвору, само је Милошевић Слободан“. И то пролази: публика све гута, и као да хоће још, још, још...Привреда је у колапсу, и ништа; народ нема хлеба да једе – и ништа; медији су затворенији него у доба Броза – и ништа; министар Просвете Жарко Обрадовић, после срамне „тест – афере“, и даље наставља путем реформи достојних Хомера Симпсона, правећи се невиним као новорођенче – и ништа; здравство је урушено и – ништа (само спремају чиповане здравствене књижице, ваљда као допринос претварању Србије у концлагор)...

ДО КРАЈА, АЛИ НЕ БЕЗ ГЛАСА ДИГНУТОГ У НЕБО НАД СРБИЈОМ

Вучић је решио да влада до краја. Нашег, не свог, наравно. Све држи у власти, сви га слушају: ЦИА, БИА, КОС, УДБА, ОЗНА, НКВД, КГБ, БНД, ВБА, Мосад („Где си досад? Поздравља те Мосад“, кличу му у Тел Авиву!) Сви му се клањају и химне певају. Чак и Друга Србија. Ако му крене лоше, са брода ће да избаци Дачића (можда доведе Ружића, који је клонирани Дачић), а ту је и Динкић, још један кандидат за избацивање са палубе. Опет ће да изађе и у пози интелектуалца мирног гласа да исприча своју причу, са фиксом у позадини, а његове наочари ће нас убедити да је то нови Макс Вебер. Власт се ваља на улицама, само је треба покупити, говораше мајстор политичке прагме, Лењин; и Макс Вебер домаће производње га је послушао...Улица га

воли, воли, воли – ето, он је ухапсио Мишковића (додуше, Шутановац и даље гради на ливади у центру Београда, Ђилас и даље муља, Оливер Дулић кулира на суђењима, а хапшење није исто што и правоснажна пресуда; али, кога брига? Who cares? Вучић и даље језди кроз наше снове, што би рекла Лабораторија звука браће Вранешевић)...

Него, како је све ово постало могуће? Зар се нисмо кле-ли да нас никад неће преварити („Превари ме једном, превари ме други пут, никада ме више преварити неће“, певао је популарни Вајта), па ипак бејасмо преварени, чак и они из националне интелигенције...Не сви, наравно, не сви...И они који нису, треба да наставе да дижу свој глас, опет и много пута. Макар тај глас не допро далеко. Али, нека га, нека се диже у небо над Србијом.

Дакле...Мора нешто да се каже.И то јасно, отворено, о кључном човеку савременог срама у Србији. И о његовом окружењу. Као што је, недавно, рекао Слободан Антонић, јављајући граду и свету: „/.../Данас само неколико људи – који виде мало даље од осталих, који се не боје уцене, а срамота их је да ћуте – сме јавно да каже да су потписници бриселске капитулације издајници. Али, тако неће остати заувек. Јер, иако неизговорено, већ сад се то зна. И већ сад то сви знају. Чак и кад се каже – главни издајник – зна се ко је то. Зна се да то није ни жовијални премијер, ни лисичасти председник. Није то, наравно, ни претходни, велики жути лидер, па ни овај нови, мали. (Јер, да би неко издао, он мора претходно бити наш. А ова двојица суштински то никад нису били. Зато они могу бити само капитуланти). /.../ Чак и он зна да га та реч неће оставити на миру – ма шта да му кажу његови другосрбијански пајташи,његови медијски чанколизи и његова квази – национална („маснокопитарска“) интелигенција. Отуда му нервоза и

напетост,отуда и долазе његове, на први поглед необичне речи у вези са Косовом – да се не боји ако на крају испадне да је он за све крив. И те како се боји. Као некадашњи српски националиста,он одлично зна шта чини.“ (1)

Антонић је, о ономе, који покушава да глуми деспота Стефана Лазаревића и да избегне назив Вука Бранковића, рекао да је тај само мизерни, из стрипа „Никад робом“, „издајник Миладин“. Али, зар то не виде и други представници националне интелигенције? Ако не виде, имају ли извине?

МАЈСТОРИ ИШЧУЋАВАЊА

Многи се, међу тзв. „патриотском интелигенцијом“ у Срба, данас ишчуђавају, као она наивка у децјој серији „Невен“ и постављају питање, у истом „ију“ тону, из наслова овог чланка. „Ма је ли можно да су Николић и Вучић издали Србију онако како нико до сада, па чак ни Борис Тадић, није издао Србију? Ма је ли можно да су ту, највећу, издају центрирали баш око Видовдана? Ма је ли можно да је све то могуће? “Наравно да је можно и могуће, господо поротници (што рекао „велики комбинатор“ Иљфа и Петрова, Остап Бендер). И не само да је можно и могуће, него се и знало да ће овако бити.Ко је хтео, знао је. И имао је на основу чега да закључује. Подсетићемо се, тек да не буде да је издаја била тако добро скривена да нико није могао ни да је наслути. И то у неколико наставака, тек да се зна да је издаја припремана подуже и озбиљно.

Наравно, јасно је зашто је народ гласао за издајнике; они су двоценијски лажљивци који су причали басне и бајке о свом патриотизму и о томе да никад, али баш никад,

неће продати своје идеале. Како о обичним гласачима рече генерал Божидар Делић у интервјуу „Печату“ (155/2011): „Морам да кажем да ти људи не гласају за идеју, програм или идеологију, јер они не знају ништа о томе, као што их није дефинисала ни сама странка, већ мислим да су то незадовољни људи и у нечем новом покушали су да препознају решење за своје проблеме. А њихови проблеми су глад, неправда и бес. СНС покушава да капитализује сиромаштво и незадовољство, да на несрећи мог народа задобије власт“. (2) Уз то, ови лажљивци су причали да се никад неће одрећи Космета. Томислав Николић је, позивајући 2006. године гласаче да изађу на референдум за нови Устав Србије, рекао: „Српска радикална странка је задовољна тиме што је у преамбули Устава један део територије Србије издвојен, за који се посебно заклињемо да ћемо да га штитимо, да ћемо о њему да бринемо и да ћемо за њега учинити све да остане у саставу Републике Србије. Морало је тако. Косово и Метохија морају да буду и у преамбули и у заклетви највиших државних органа када је полажу пред Народном скупштином“. (3) Народ, збуњени и слуђени, гласао је за напредњаке мислећи да су они и даље радикали, а будући згађен Тадићевом политиком „ЕУ нема алтернативу“. Но, има ли извине за интелектуалце? Поготово ако су они нешто писменији од већег дела нашег становништва.

Зато се, ето, овом врстом чланака подсећамо.

Да се не заборави, и да нема извлачења типа: добро су прикривали своје намере.

ИНТЕРВЈУ ГЕНЕРАЛА ДЕЛИЋА

Године 2011, појавио се интервју генерала Божидара Делића, који је напустио Српску напредну странку (иако је био један од њених оснивача) и вратио се радикалима. У том интервјуу, Делић је, између осталог, указао на чињеницу да су напредњаци „странка преваре и представе“, у којој не постоји ништа осим личних интереса њених лидера. Иако је био члан Председништва СНС, Делић није знао каква је политика странке: „Ко је донео одлуку да се направи коалиција са Вељом, Вулином и Карићем, ко је донео одлуку да нас саветује Монтгомери, ко нас финансира – ми то нисмо знали“. (2) Делић се суочио са ошљарском, шојићевском унутарстраначком политиком Томислава Николића, о коме каже: „Тако сам знао да га упитам: „Томо, мислиш ли ти да ћеш некад руководити Србијом?“, а када би одговорио потврдно, рекао бих му да пошто он не зна да води странку, Србију може само довести до пропасти. Он се не окружује и не даје шансу младим, часним и паметним људима, већ људима који шетају на ивици закона, људима којима је све људско страно и онима који су спремни на све не би ли стигли до циља...“ (2)

Чији је био такав Томислав Николић?

Генерал Делић вели: „Американци скрећу поглед са Балкана и окрећу се интересантнијим регионима. Али, како су свугде оставили жар, у Србији ће оставити Томислава Николића, човека који ће коначно и заувек решити питање Косова и Метохије. Око ове идеје, као око казана, окупљени су Чеда Јовановић, Чанак, Вук Драшковић и остали. Не би ме чудило да у некој далекој перспективи ДС испадне као странка која се највише залагала за идеју да се не призна

КиМ. Јер Тома је тај политичар, виђен као „храбар и реалан“, који пристаје да прихвати реалност везану за Косово и Метохију. Остали ће му у томе само помоћи. Вероватно ће у историји бити тешко да се пронађе такав човек и таква издаја Србије и њених грађана/.../ Посебан однос требало би да имамо према четири општине Косовске Митровице, у којима се Срби морају борити да елементи неке друге власти никада не заживе. То је оно чега морају бити свесни грађани Србије. А власт која ће се формирати има задатак супротан овоме“. (2)

И? Шта би? Испунише ли се речи генерала Делића?

Наравно. Зато је Брисел честитао победу Николићу три сата пре затварања бирачких места. Зато су се ослободили Бориса Тадића. Ништа није вредело што је, како вели његов симпатизер Ненад Чалуковић, „крчећи европски пут Србије, Борис спровео све задатке Европске уније, који су нашој држави били неопходни да би добила кандидатуру у тој европској породици народа“: реформе у правосуђу, помирење са Хрватима и Бошњацима, извињење за жртве у Сребреници, окончање сарадње с Хагом и слање у тамницу Караџића и Младића, организовање крваве геј параде.. (4) Јер, сматра овај новинар, Тадић није био сасвим спреман да се одрекне Севера Косова, и то му је запечатилло судбину. Огњен Прибићевић је Чалуковићу рекао: „САД у Србији интересује само и искључиво Косово“. (4)

И Чалуковић наставља: „У сваком случају, ЕУ је аминувала „залагање“ САД да Тадић напусти председничко кормило у Србији и да се покуша са неким другим политичким гарнитурима. СНС се наметнуо као решење, а њихов лидер као политичар који је једини могао да победи Тадића у председничкој трци./.../ Американци су, како

наводе наши извори, били против Тадићеве кандидатуре за председника Србије“. (4)

Разлог је био крајње прост: Тадић је додијао Србима, и да је он остао на власти, не би могао да прода Косово тако као што га продају Николић и Вучић. Омрзнути Тадић је морао да оде да би дошли „некомпромитовани напредњаци“. И дошли су, на несрећу нашу. И неће отићи док Американци не смисле неку нову превару, и понуде је Србији.

А за то време, лајаћемо с маргине. Лај и трај: нека то буде савет сваком поштену Србину! Док лајемо, трајемо! Нека „издајници миладини“ возе у провалију оне који им верују– али, без нас, наравно!

Писано 2013.

УПУТНИЦЕ:

1. Слободан Антонић: Миладин (изворни наслов: „Нормализација издаје“), „Сведок“, 11. јун 2013.
2. Наташа Јовановић: Генерал Божић Делић: Одлазим из СНС, јер генерали не учествују у издаји, „Печат“, 115/2011.
3. Томислав Николић: Реферндум за Србију, „Велика Србија“, бр. 2747, октобар 2006.
4. Ненад Чалуковић: Како је Запад продао Бориса Тадића, „Недељник“, 4. јул 2012.

ШТА НАС ЧЕКА ПОСЛЕ ПУТИНА?

*Ради бисмо добре казати іласе,
Не можемо, но каконо јестіе
(Гавранови из њесме „Бој на
Мишару“)*

ANTE SCRIPTUM

Овај текст сам написао пре Путинове посете Србији.

Чекао сам да се ствари мало слегну, да не буде да сам злогуко злонамеран, па да га пустим.

Или не пустим, ако нисам у праву...

Кап је прелила чашу – Албанци, слуге Империје Вашингтон-Брисел, понижавају Србију, пева се песма „Рамо, Рамо, друже мој“, а Србија ће учествовати на НАТО вежбама у Турској(1)

Дакле, ево чланка...

БИТИ У ПРАВУ, НЕ СВОЈОМ ПАМЕЋУ

Ко прати текстове потписника ових редова, зна да је он, с пролећа ове године, писао чланак „Шта нас чека после потопа?“ (2) у коме је, на основу књиге Наоми Клајн, „Доктрина шока“, устврдио да после катастрофалних поплава у Србији не само да неће доћи ни до какве преоријентације кад су економија и политика у питању, него ће се наставити са даљим потонућем у либерал – канибализам, пардон: капитализам.

На жалост, потписник ових редова био је у праву (не на основу своје памети, него на основу, макар и површног, познавања „доктрине шока“): Александар Вучић је кренуо у радикално разарање српске привреде са жаром најфанатичнијег неолибералног фундаменталисте. Империја Вашингтон – Брисел наставила је да га тапше по рамену, и да му виче: „То, мајсторе!“

АМЕРИКАНЦИ О АМЕРИЧКОМ ЧОВЕКУ

Вучић је, наравно, амерички човек, ма шта о томе трубила „маснокопитарска интелигенција“ (израз Слободана Антонића), која покушава да нас увери како он, у ствари, воли Русију, и својом „генијалношћу“ надмудрује Американце, Немце, Енглезе, Французе& ванземаљце.

Американци не крију истину. Тако је Карен Донфрид, бивша сарадница Барака Обаме, у интервјуу за „Данас“, јасно и гласно рекла: „Влада Сједињених Америчких Држава снажно подржава одлуку Србије да настави евроатлантски пут. Влада Србије и премијер Александар Вучић посвећени су томе да Србија постане чланица ЕУ и напорима да изврше реформе које су услов за то чланство. Америчке власти зато подржавају то што српски премијер ради и то ће наставити и убудуће. Такође, то што је српски министар одбране учествовао на НАТО самиту у Велсу је још један доказ посвећености Србије евроатлантском путу и то подржавамо“. (3,3)

Да ли је ово довољно јасно?

Или ће „маснокопитари“, који су, кад је Српска напредна странка формирана, имали јавну реч о томе да је њен циљ да настави Тадићевим путем, сруши Устав Србије и тиме преда Косово, опет смислити неко оправдање за ми-

лог им Вођу, маскираног у Вожда, а из чијег буђелара стижу парице као награда за њихове аналитичке подвиге?

Мисли ли неко да се Трилатерала случајно састаје у Вучићевом постпарадном Београду(4), у коме је војска са полицијом извођена да брани шачицу ЛГБТ следбеника НАТО „вреднота“ у Србији? Зар то није „трилатерална“ похвала „дечку који обећава“ и испуњава обећања?

Па зар би Оља Бећковић, дика и понос другосрбијанске медијске аристократије, могла тек тако да лети са Б 92 да Америка не подржава Вучића? Зар јој је то могло да се деси, рецимо, у доба Слободана Милошевића? Или Војислава Коштунице? Да се десило, Американци би нам одмах увели санкције. Овако – ништа. WOONIC RULES!

Што, наравно, не значи да Американци неће шутнути Вучића кад им више не буде потребан, и да Оља Бећковић неће опет имати важну улогу у целој причи, кад Империја реши да промени гарнитуру на власти у Београду. Апокрифна изрека приписана Кисинџеру каже да је само једна ствар гора од тога да се буде амерички непријатељ – то је да се буде амерички савезник.

ЧОВЕК СА ХИЉАДУ ЛИЦА ИЛИ МАНЏУРИЈСКИ КАНДИДАТ

Пишући о Вучићу, имам и личне разлоге. Не заборављам да сам поред њега седео, док је био радикал, на скуповима посвећеним одбрани др Војислава Шешеља. Ни тада ми се Вучић, са кафанском, ура-патриотском реториком, није допадао, али сам седео поред њега јер је бранио (бар јавно!) српску правду против хашке неправде. Зато што сам седео поред њега кад је причао антихашку причу, не могу да ћутим кад га гледам како прича о свом пријатељству према Русији.

Овај „манџуријски кандидат“ (погледати истоимени холивудски филм) нудио нам је своје шарене бајке пре него што се докопао власти. Тако је у „Печату“ подржавао став Добрице Ћосића да морамо да се окренемо независној политици јер „можемо више него што можемо“. Тада је Вучић клицао „политичком зближавању Србије и Републике Српске“, па је кукао како „Србија не пружа никакву помоћ нашем народу да се врати на своја вековна огњишта у Крајини, људи су препуштени на милост и немилост неретко фашистичким законима и деловању хрватске власти“, па се гнушао што „хрватске власти раде шта хоће у Србији“. И, са хиљаду маски у „царству злих кловнова“ (Мило Ломпар), написао је: „Јасно је да независност Косова нећемо признавати, али ћемо морати да много више радимо на развоју српских енклава, подизању севера Космета, бољем животу и перспективи оних који на Косову живе“ (5,26-27).

Треба ли ико, са мало здравог разума, да верује да ће овај који је овако верглао, па заборавио и Српску, и Србе из Крајине, и предао Космет НАТО Шиптарима, остати веран Русији и Путину? „Мало морген“, што рече покојни Милошевић.

ПОРТРЕТ МОРАЛНЕ ГРОМАДЕ

Или, како у тексту „Строги намештеник и савијена Србија“ рече Слободан Јанковић : „Он је Девенпорту увек могао да „каже моје мишљење које се ретко разликовало од његовог.“ Како то храбро звучи! Као ономад када је свом другом босу из намесничке управе, америчком амбасадору Кирбију, поручио да Србија признаје интегритет Украјине са све Кримом, па нека он види! А Косово и Метохију нећемо да помињемо, сасуо му је приватно у брк! Он

поносно истиче да је Џозеф Бајден — онај што је Србе поредио са свињама и тражио бомбардовање — допринео стабилизацији Балкана. Свакако, као постављен од стране окупационих власти за главног кандидата на изборима и потом победник истих, он је морао да јавно подноси извештај и министру Курцу, стручном и чак искуснијем појединцу од себе. Наиме ни Курц нема радно искуство, или ако га има можда је то 15 дана као наш премијер, али за разлику од Вучића нема ни факултет, а ипак је министар! Каква ли је то стручност и посвећеност!

Елем, Вучић је Курцу, министру спољних послова Аустрије, рекао да се не стиди свог госта (мислећи на Путина). Мукица, није смео да каже да се гади Путина, али је онда барем могао да га се не стиди. Али зато је нагласио (!) да ће Путин чути да је Србија на еуРОПСКОМ путу! Храбар је Вучић, строг према себи потчињенима и народу којем мора променити свест, али зато понизан према чаушима из Уније и прекоатлантске хидре. Ако таквог бескичмењака трпимо онда не треба да се чудимо што ће нам бити све горе“. (5)

ОКУПЉАЊЕ СРБА...И ШТА ОНДА?

Наравно да ће Срби масовно изаћи да поздраве Владимира Владимировича Путина на улицама Београда. Биће то, уверен сам, искрен дочек човека који је Пријатељ.

Тога се и плашим.

Ваљда се сећамо како је неколико стотина хиљада људи било на сахрани Слободана Милошевића, па је Ивица Дачић 2008, уз малу помоћ америчког амбасадора Камерона Мантера, направио Владу са Тадићевим демократама, те нас коалиционо гурнуше на „бриселске шине“ (С. Антонић).

Памтимо и величанствени скуп у Београду, те 2008, кад су НАТО Шиптари прогласили „независност“. Тад се скупило пола милиона људи да јасно и гласно каже НЕ Империји. Емир Кустурица је питао другосрбијанске „мишеве“ где су сада да виде праву реч народа...И? Тадић&дружина почеше фанатично евроинтегрисање, мислећи о Косову као о лањском снегу.

Шта би после моћног скупа против хапшења Радова-на Караџића, који, опет 2008, вођаху радикали Николић и Вучић? Изгледало је – Србија пламса праведним гневом, и одуваће продане душе с власти...То се није десило – Николић и Вучић постадоше напредњаци, а Николићу саветник би бивши амерички амбасадор у Београду, Виљем Монтомери.

А кад је умро патријарх српски Павле? Преко шесто хиљада Срба изађе на улицу, да покаже поштовање према смерном Божјем човеку, али и своју оданост СПЦ. Није пошла ни година дана, кад врх СПЦ, под притиском Империје (сведочи „Викиликс“) реши да отера „тврдолинијаша из Грачанице“(израз амабасадора Мајкла Полта), владику Артемија, и да на његово место доведе „прогресивнијег колегу“. У народу настаде смутња.

Већ годинама, од 2009, води се борба против геј – параде; преко 90% становништва се противи тој врсти парадирања; и, на крају, Вучић изведе седам хиљада наоружаних полицајаца, потроши милион евра, и направи параду. У нашем граду.

И тако даље, и томе слично.

Дакле, кад год је народ на неком масовном скупу показао да је још увек Србин, да је жив, да се не мири са лажју

и насиљем Империје, то је коришћено само као повод за даље притиске, уцене, гушење сваког размислија и несасгласности, све у складу са Орвеловом визијом будућности у којој чизма гази људско лице. Заувек.

Зато, иако знам да ће Срби масовно изаћи да подрже Русију и Путина, то ће, кад Путин оде, бити искоришћено за још већи притисак на Вучића& компанију, што значи да ће властодршци гледати да стварни ефекат Путинове посете у нашем политичком и привредном животу сведу на минимум. Јер Газда из Вашингтона тако хоће. Биће гневан што је толико Срба изашло да поздрави Путина.

Па ипак, ми, Срби, знамо с ким смо!

До победе!

2014.

УПУТНИЦЕ:

1. <http://srb.fondsk.ru/news/2014/10/23/ruski-mediii-srbiiia-uchestvuie-u-manevrima-nato-pakta-u-turskoi.html>
2. <http://srb.fondsk.ru/news/2014/05/24/shta-he-biti-posle-potopa.html>
3. Карен Донфрид: Америка подржава Вучића, „Данас“, 3. октобар 2014.
4. <http://srb.fondsk.ru/news/2014/10/12/danas-sastanak-evropske-trilateralne-komisiie-u-beogradu-vuchih-i-iahiaga-iza-zatvorenih-vrata.html>
5. Александар Вучић: У нормалној Србији биће више храбрих људи, „Печат“, 11/4/2010.
6. <http://www.srpskikulturniklub.com/strogi-namestenik1>

ТОТЕМ И ТАБУ (ФРОЈДОВ НАСЛОВ КОРИШЋЕН
НАМЕРНО)

У изјави поводом притисака за признавање независности Косова и Метохије, у којој је опет наведено да нам је циљ да извршимо „немогућу мисију“ – да уђемо у ЕУ и сачувамо свету српску земљу, а коју су потписали, поред србијанског председника и премијера, врх СПЦ и врх САНУ, речено је, између осталог, да, кад су преговори са „нашим пријатељима“ у питању, званичници Србије неће имати никаквих табу-тема (сасвим у складу са Вучићевом недавном изјавом да ће „преговарати и са црним ђаволом“). Дакле, табуи нестају (иако су они, у ширем смислу, својеврсна ограда око светиње, око које нема преговора). Али, ако нема табуа, шта је са тотемима?

Тотеми остају: први и основни је ЕУ, савез држава на ивици економског, демографског и духовног слома, утемељен на антихришћанству, у коме педерски бракови постају обавеза, а изградња Вавилонске куле (зграда ЕУ Парламента у Стразбуру о томе јавно сведочи) коначни циљ. И други: Вучићева „хармоникашка“ политика, звана „Свирам Титу, свиро сам и Дражи, / коме треба, нека ме потражи“, која се, по налогу НАТО Империје, спроводи од 2012, и даље је неупитни тотем, по сваку националну цену.

Од Срба се очекује да, као Индијанци, у трансу играју око тотема ЕУ и тотема Вучића, не доводећи их у питање. Наравно, очекивање је узалудно: Срби непомрачене свести знају да је Европа без Христа „Бела Демонија“ (Владика Николај), и свим силама ће радити против Србије у таквој Европи, а за једино избављење и Србије и Балкана – Савез православних народа на челу са Русијом.

ДНЕВНИК ПОД КЛОВНОКРАТИЈОМ

ЧУДНОВАТЕ ЗГОДЕ ШЕГРТА ВУЧИЋА/ ОДЛОМЦИ ИЗ ДНЕВНИКА (ПЕСМА „ЛАМЕНТ НАД БЕОГРАДОМ НА ВОДИ“ ГРАТИС)

ANTE SCRIPTUM

Овај текст сам завршио пре петнаест дана, и послао га на објављивање пре одласка на одмор, али није стигао на одредиште. Како и зашто – не знам. Ипак, пошто је реч о тексту који описује процесе дужег трајања, и даље мислим да је актуелан.

Читалац ће се, надам се, у то уверити.

Ово је текст о Вучићу који ће, својим неделима, наставити да буде актуелан још дуго, као и Мило Ђукановић у Црној Гори, који је преузео, како рече професор Ломпар, програм монтенегринских либерала, и спровео га у живот. Вучић је у Србији остварио оно што Чедомир Јовановић никад није могао.

Годинама је спреман, својом улогом лажног патриоте, да изда све српске интересе. И сада то ради, као ударник НАТО другосрбијанства. Довољно је видети његове злочине у култури, где Вучићев министар Тасовац гаси „Летопис Матице српске“ и Српску књижевну задругу (о осталом да и не говорим), па да се схвати ко је, шта је, одакле је и куда нас води. Шта, дакле, тренутно ради Вучић?

Вучић, тренуто, уништава Србију, спремајући даља отпуштања запослених, продају националних фирми и ресурса, предајући Косово и Метохију НАТО – шиптарским властодршцима, али је најважније да подржава рушење Републике Српске и Милорада Додика.

Као што је својевремено предају Косова маскирао хапшењем Мишковића, тако сада издају Српске маскира тобожњим „хладним ратом“ против Хрватске и лијењем крокодилских суза над Српском Крајином.

Није нимало случајно да су га Енглези, непосредно после неуспеха резолуције о Сребреници, хвалили као „посредника“ на Балкану.

Добро, није то никакво чудо.

Има Вашингтерна своје људе свуда.

Узмимо Ципраса и СИРИЗУ.

Лажливац Ципрас је убедљиво добио изборе на програму борбе против омчи лихварске интернационале.

Затим је добио убедљиву победу на референдуму против лихварске интернационале.

И, на крају, потпуно је предао Грчку лихварској интернационали.

Банкократија доводи људе попут Вучића и Ципраса на одређена места само да би народи које они воде пали у најдубље очајање, и помислили да нема никакве наде.

Због тога је, ипак, увек и свагда, важно подсећати и опомињати. Или, како рече Солжењицин, не живети у лажи.

Ево, дакле, једног текста писаног на дуже стазе, да се не би живело у лажи.

УВОДНО УПОЗОРЕЊЕ

Пажња! Пажња! Пажња!

Текст који ћете читати нема за циљ да велича србофобичне дивљаке који су каменом у главу гађали Александра Вучића.

Он не позиве никог да Вучића гађа каменом у главу.

Он не може послужити вучићевцима да се на њега позивају кад хоће да узвеличају свог господара као великомученика за незахвално му Српство.

Овај текст позива само на једно - а то је, овде и сада, кључно – позива читаоце на размишљање хладном главом о пустоши коју ће убоги шегрт Вашингтерниног Великог Брата, Вучић, оставити иза себе.

И да додам: текст је настајао у 2014. и 2015, тако да је сад слепљен од низа дневничких записа...

И још да додам – повод за објављивање свега овога је сечење шест векова старог записног храста на Савинцу, за који је Вучић рекао да га не занима храст, него аутопут. Ево вести: Храст су посекла тројица радника фирме из Београда, коју је ангажовало Грађевинско предузеће “Планум”. Сечење је почело у пет часова, а завршено уз 6.30 када је храст оборен, а мештани им нису правили никакве проблеме. Огроман пањ је у средини потпуно иструлио и нико од грађана не жели да дође да га види. Председник Месне заједнице Милиша Николић каже да је храст - верски “запис” - посечен “на недостојанствен начин”, а налогодавци су то урадили у мраку, кријући се од јавности, преноси *Бетта*. “Ако је храброст требало да се сруши, требало је то учинити током дана, уз присуство свештеника јер је то дрво светиња старо преко 600 година и није ред да се сече када вампири излазе”, рекао је Николић агенцији *Бетта*.

Николић је истакао да мештани Савинца неће прилазити месту где се налазио храст, нити ће организовати било какве протесте јер је то већ готова ствар. Радници раскрчују терен како би механизација азербејџанске фирме “Аз Вирт” наставила изградњу на Коридору 11. Изградња аутопута Београд-Јужни Јадран, на траси од Љига до Пређине, стигла је до храста на 150 метара са обе стране, због чега су радови били обустављени“.

Дакле, да почнемо. Због Крста и Храста.

КАМЕН ЗА У ГЛАВУ И ПОСЛЕДИЦЕ

Знао сам да ћемо, после камена у Сребреници лета 2015, да трпимо медијски терор. Александар Вучић ће, на свим медијима у Србији, бити великомученик *suživota&tolerancije* кога су прво нападали српски навијачи (он, Минхаузен, сам је то причао, па није навео који и одакле), па га представници бошњачке толеранције гађали каменом за у главу. Његово мученичко&паћеничко лице гледаће нас са свих екрана, а он ће јавно исповедати како му није жао што су га, тако ружног (он сам говори о својој ружноћи кад најављује наредни тежак период у нашој економији), додатно унаказали они нетолерантни, бошњачко – сребренички витезови љиљана Изетбеговићевог – и то сам знао. А зашто му није жао? Јер је он за *suživot&promirenje* у региону, а и шире. Он ће школу градити у Сребреници – он, нови Доситеј Обрадовић. Уосталом, зар га не хвали тај најтолерантнији од свих толерантних муслиманских верских вођа, муфтија Зукорлић, који га охрабрује да и даље гради ка помирењу са бошњачким патницима&страдалницима, што је сасвим хуманистички&ренесансно? А да и не говорим колико га храбре газде из Вашингтона и Берлина, због којих је продао Косово и Метохију. И, ево, сад је дивно дочекао

своје колеге – измећаре из Вашингтона, који су, наводно, државници Босне и Херцеговине.

Шта је Александар Вучић сазнао о „сребреничком геноциду“ па је отишао да прими камен за у главу?

Шта је сазнао после руског вета у Уједињеним нацијама, када је Виталиј Чуркин рекао пред целим светом: „Ако се погледа на резултате целог десетогодишњег конфликта на територији бивше Југославије, када су стотине хиљада Срба протеране из места у којима су традиционално живели, не може се избећи закључак да су они настрадали, у најмању руку, као и други“. Да ли је читао шта је рекао Едвард Херман, амерички професор, аутор књиге „Политика геноцида“, који јасно вели: 'Сребренички масакр' представља највећи тријумф пропаганде у балканским ратовима. Неке друге тврдње и отворене лажи одиграле су своју улогу у балканским сукобима али, док су неке дале свој скроман допринос пропагандном репертоару упркос томе што су касније побијене (Рачак, Маркале, српско одбијање да се потпише споразум у Рамбујеу, 250.000 погинулих Босанаца, циљ стварања Велике Србије као моторне снаге која је покретала балканске ратове), сребренички масакр остаје недостижан у својој симболичкој моћи. То је симбол српског зла и муслиманског статуса жртве, као и праведности западног растурања Југославије и интервенције на више нивоа, укључујући и бомбардовање и колонијалну окупацију Босне и Херцеговине и Косова”.

А ево мишљења судије Жан Клод Антонетија, који је, поводом другостепене пресуде генералу Толимиру, записао: „Улога оптуженог јесте дефинисана овом пресудом, међутим одговора нема на оправдано питање породица жртава, које желе да сазнају ко је наредио масовна погубљења... До данашњег дана, чини ми се, на

то суштинско питање породица жртава и очекивање међународне заједнице није могуће одговорити... на питање, ко је наредио погубљење хиљада жртава, и зашто. Данас, на основу предочених доказа, ја не бих знао какав одговор да им понудим“.

Шта је, дакле, Вучић сазнао више од Чуркина, Хермана, Антонетија па је отишао у Сребреницу?

Наравно, он ништа није сазнао. Он је дошао, као шегрт Великог Мајстора из Вашингтона, по наређењу, да би потврдио да зна ко коси, а ко воду носи. И тако се, у Србији, која је, по Милу Ломпару, постала „царство злих кловнова“, наставила Вучићева кловнијада, иста коју гледамо одавно, иста каква је била с Мишковићем, Космајцем, Бриселским преговорима, Заједницом српских општина на Космету, Београдом на води, дроном и Еди Рамом, мећавама, поплавама и хеликоптерима, и свим јајарлуцима и положарлуцима за који је овај мајстор привида и лажи способан.

ПРОПАЛИ СУ И МНОГО ОЗБИЉНИЈИ

Нама се историја пречесто понавља као фарса.

После Вучићеве власти, Србији се спрема слом.

Нашем слому 1941. претходио је период успона за време Владе Милана Стојадиновића, који је, као економски стручњак, успео да надлукави западне повериоце, и да Југославију ослободи претешког дужничког ропства. Вучић је својеврсна карикатура Стојадиновића, па се вреди сетити и те чињенице, на основу дневника Милана Јовановића Стоимировића.

Милан Јован Стоимировић значајна је личност предратног југословенског новинарства. Рођен 1898. у Смедереву, новинарски рад започео је 1919. у „Политици“.

Био је сарадник радикалске „Самоуправе“, аташе за штампу при Југословенском посланству у Берлину, оснивач и уредник скопљанског листа „Вардар“ (1932 – 1935), сарадник Централног пресбироа и директор новинске агенције „Авала“. Од 1940. био је начелник Публицистичког одељења Министарског савета (владе) Југославије, с ког места је смењен 27. марта 1941, када је, на кратко, и ухапшен. Као директора Државног архива у доба Владе ђенерала Недића, комунисти су га осудили на петнаест година робије. На слободу је пуштен после пола одлежане казне, и до краја живота се, углавном под псеудонимом, бавио новинарством, пишући о прошлости Србије (позната му је књига „Силуете старог Београда“). Своје рукописе оставио је Матици српској, која је објавила две његове изврсне књиге – „Портрети према живим моделима“ и „Дневник 1936 – 1941“. Његов „Дневник“, објављен у Матици 2000. године, пун је сведочења о политичком и културном животу Југославије пола деценије пред Други светски рат. На странама ове књиге, срећемо кнеза Павла, Милана Стојадиновића, Антона Корошеца, Мехмеда Спаха, Слободана Јовановића, Јована Дучића, Ива Андрића, Милоша Црњанског, Хитлера, Мусолинија, Геринга, грофа Ђана, Ататурка, итд. Изврстан је портретиста, мајстор за описивање атмосфере и сликање духа времена. Зато је веома драгоцен његов портрет Милана Стојадиновића, челника Југословенске радикалне заједнице и човека који је суштински обликовао политику Краљевине Југославије.

Стојадиновић је, каже Стоимировић, судбинска личност, човек велике интелигенције и огромне снаге, који задивљује својом појавом где год се појави. Рецимо, почетком 1937, на пријему у нашој амбасади у Атини, он све

време плеше, диже темепературу, игра коло претварајући га у „полу-кадрил“. Приликом посете Немачкој 1938, њему се указује сва пажња, а Круп одобрава кредите Југославији на његову реч. Хитлер га гледа са уважавањем, Геринг даје пријем у његову част, у позоришту га присутни поздрављају овацијама, а оркестар двапут изводи „Боже правде“. Такође, Хитлер је био опчињен његовом женом, Августом, с којом води дуге разговоре, што чуди и људе из њеовог окружења, јер је он за жене слабо марио. Хрибовшек, један од немачких представника у Београду, обавештава Стоимировића да је фирер Августи Стојадиновић послао накит у вредности од милион динара(!) Истовремено, Стојадиновић је, каже аутор „Дневника 1936 – 1941“ у запису од 21. новембра 1936, „претпоследњи буржоаски покушај“ да се сачува земља. Последњи ће бити (и то је било савршено тачно кад се узме у обзир споразум Цветковић – Мачек) „са буржоаским сепаратистичким странкама (које траже мењање Устава). Затим долази диктатура, а можда и непосредна анархија, хаос и револуција“. Стојадиновић је, дакле, био човек – машина, који „уме да створи и паре, и људе, и сценарију рада, напретка, отправљања посла, одмицања напред“. Веома је самоуверен и поседује неки „над-оптимизам“, који просто плаши (његов брат Драги вели аутору дневничких записа о предратној епохи да Милан не воли песисмисте). Бруталан је, повремено циничан, па ни не примећује какве све силе могу бити против њега. То Стојадиновића и угрожава, па Стоимировић мисли да га његова снага може и срушити јер „он држи све привредне ресоре, спољне послове, Странку, шефство у Влади, итд а хоће да јури жене итд“. Аутор „Дневика 1936-1941“) описује покушај атентата на Стојадиновића, изведен 1936, и каже да се све види кад се дозна ко је устао против председника Владе.

Склон личној власти, он ипак није против демократије. Стоимировићу вели: „Све што је антидемократско и фашистичко, осудите“.

Основна идеја Милана Стоимировића заиста је била „ни рат, ни пакт“. Он је Стоимировићу говорио да не сме и не може да улази у европски сукоб, иако Чехословачка и Француска очекују од њега да се супротстави Немачкој ослономцем на Русију. Русија је, по њему, земља под диктатуром, у којој влада велика беда, па је тај ослонац несолидан. Ако Немачка смрви Чешку, Југославија, која не би остала неутрална, била би следећа на реду. Мада између Немачке и Југославије стоје Румунија, Мађарска и Чешка, између Италије и Југославије нема „тампон-зоне“, па је добро што Италија ратује у Етиопији и страхује од Енглеске. Стојадиновић је говорио: „У случају рата, ми морамо тежити да останемо неутрални до последњег часа и да чувамо снагу за после рата, да бисмо могли диктовати своје захтеве ослабљеном свету/.../Ми морамо увек бити јаки. Ми се ни на кога не смемо ослонити. Ми морамо, сем тога, неговати осећање самопоуздања. Самопоуздање је важна и пресудна ствар. Али њега треба да прате обазривост, искуство и мудрост!“

Таквог човека оборио је страни фактор, користећи Драгишу Цветковића из Стојадиновићеве партије. И онда је дошла Бановина Хрватска, а одмах затим и 1941. Вучић је бледа копија Стојадиновића, и његова политичка моћ, иако је на први поглед огромна, није никаква – чим Империја реши да га склони, склониће га, и то без милости. За разлику од Стојадиновића, кога је Хитлер увежавао, Ангела Меркел гледа Вучића са праве „иберменш“ висине, а он се клања и увија, и очи му играју као на зејтину.

Стојадиновић је, ипак, имао реалних резултата у привреди, и растеретио је сељаке дуга. Зато су гласали за њега.

Али, чиме Вучић хипнотише домаће масе, огољене и опљачкане?

Зашто га је подржало 25% бирачког тела Србије? (Наравно, огроман број бирача су били титоизмом фосилизовани умови, који су у њему угледали новог Броза – па ипак...)

О ПАТОЛОШКОМ ДЕМАГОГУ

„Умјесто да демократија, по природној својој намени и селекцији, издије у АРИСТОКРАТИЈУ, т.ј. у владу најбољих представника, у правом, првотном смислу те речи, ми видимо, да суровом демагогијом, злоупотребом демократских установа издија баш противно права „какисто-кратија“, т.ј. владавина најгорих. Етика, култура, наука ту је стала беспомоћно./.../

Док су ранији демагози могли да убиру своју жетву само у изузетним историјским моментима, готово редовно бунтовним путем, у отвореној опреци према социјалном и политичком уређењу, дотле данас у већини држава само државно и политичко уређење, у својим законским облицима, силно погодује демагогији. /.../

Данас може демагог, искоришћујући демократске и уставне институције, накалемљене једној необразованој гомили, да се подмукло увуче и до највиших места државне управе, и штавише, ако га на раменима понесе прописни број гласова, мора ту да буде и трпљен. И онда се дешавају права чуда; све се изврће наглавце, све запада у неки вихор, а држава добива изглед луде куће. Нико не зна изла-

за, свако осећа ругло и наopakост ситуације, сав је интерес апсорбован вечитим трзавицама, борбама и кризама да се ни одахнути не може – а иза свега тога цери се дијаболско лице демагога. У томе он живи, и то је његов елеменат, он о коме једино треба да се слуша, гњавитељ и мора целе нације, целе државе./.../

Демагог пре свега поседује оштар њух за ниске најраширеније инстинкте гомила. /.../ Добро знаде прави демагог да У СЕБИ САМОМ чува извесну резерватност и удаљеност од гомиле; само по потреби од времена до времена он улази „под кожу“ гомили./.../ Он ласка егоизму и таштини гомиле, упорно и неуморно раздувава њене класне мржње и зависти, из мана и инфериорности гради врлине и супериорности /.../

Лозинка мора да буде оштро и просто изражена, али што звучнија. Фразе и блиставе речи, морају се понављати до несвести, а нарочито треба да се нека извесна мржња, неко незадовољство распирује до крајњих граница. Али, у ствари, све су то само средства. Интерес гомиле, сталежа није ни на крај памети демагогу. Гомила има њему да послужи, и то првенствено само њему./.../

Обећања даје безгранично, јер то гомила најрадије слуша и ради њих највише грне за пророком и вођом. /.../ Треба ипак да је човек још од неке посебне структуре, да би масама могао највећом лакоћом обећавати златна брда, нова царства на небу и на земљи, брисање с лица земље свих омражених противника, који нису вредни да дишу ваздух, итд, итд./.../ПАТОЛОШКИ потез у личности.

Устрајан, неуморан, лукав и mudar за свој „велики циљ“, он излази на другу страну и до смешности будаласт, немогућ. Он мора да буде вођа, пророк, реформатор, владар. Гонећи и јурећи за тим циљем, он руши око себе као

бивол у прашуми. Згранутих лица око себе он не види, ударца не осећа. Не бира средстава ни естетским ни етичким мерилем. У аморалности својој опасан, на другу страну излази мотриоцима и смешан, бљутав, неукусан/.../

Неуморном брбљивости и наметањем хоће стално само на себе да упозорава. Ни часка не сме да се измакне очима гомиле: ако не може више да лети, он главиња, лупета, виче, кревељи се, што било – само да би очи остале стално у њ упрте. Његова жеђ за „јавношћу“ неутажива је; све друго мора у страну, само он мора да се види и чује. Има нешто као инфантилно у тој „манији јавности“. Као оно дете, које седећи међу одраслима, а размажено и навикло да се сви око њега комешају, баца што било на земљу и раздија кад види да су се сви око њега одврнули – да би опет тако на се упозорило, тако и психопатски демагог мора бар какову глупост да избаци, само да не би јавност мало од њега починула./.../Новине треба само о њему да пишу, само о њему да се говори./.../Ту је штампа која извјешћује, треба грађе и сензације, што луђе и апсурдније то боље. И зато он неуморно говори и изјављује се о свему и свачему; главно је само да се он чује. Пане киша, он даје изјаву, кихне ли политички противник, он даје оцјену и осуду, макне се нешто у иностранству, он даје мишљење и брзоплете карактеристике људи и народа, раса и епоха, сви земаља и свих небеса. /.../ Највеће тривијалности, каткад управо чисте глупости, читају се штампане и прештамповане по новинама, ако их је као „изјаве“ дао један овакав психопатски говорљивац./.../

Психопатски типови одувек су имали неко посебно дејство на гомилу. Познато је да су многи стари народи, па тако и стари Славени у лудацима гледали нека виша надах-

нута, видовита бића. Психоза утиче на масу као нека моћна мистика, нешто што утиче, сугерише неком посебном снагом. /.../Кључ за разумевање ове појаве у целини, могао би да буде у јакој хипертрофији емоционалог над интелектуалним у психи гомиле. Ради се о удовољењу јаким осећања, управо страсти и афеката./...Шта је за масу н. пр. политика него једно поље врућих жеља и болних неиспуњености, страсних мржња и самољубивости. Тко ће јаче да заграби у ту масу него онај који ће јој исликати живим бојама испуњење свих тих неиспуњености? Ирационалној подлози у души гомиле потпуно одговара ирационална личност сулудог пророка. Не може гомилу фасцинирати блистав и срећен дух, морално срећена личност која НЕ МОЖЕ обећавати и исликати све оно што маса жели – и која се најзад не може да поклони тој маси. И тако оно што у појединцу излази као абнормално, патолошко, апсурдно, у склопу психе гомила излази као нормално, као правило./.../

Друга је опет ствар, како ће друштво да се ОБРАНИ од штетности осиљеног психопате – демагога, нарочито онде где сама гомила не може таквим типовима да одоли, него постаје њиховом жртвом. Лекови се се изналазили тек онда када су се болести нахарале, а закони су доношени када се је већ много нагрешило. За патолошко – криминалне демагоге у КОРЕЊУ њихове делатности, није засад још ништа предвиђено – осим за извесне послетке те делатности/.../“

Ово није писано у Београду јула 2015. Ово је писано у Загребу, 1926. Објављено је у часопису „Југословенска њива“, а аутор је чувени писац „Карактерологије Југословена“, Владимир Дворниковић.

ОПЕТ О ШЋЕПАНУ МАЛОМ

Ево како је Слободан Антонић описао дејства Шћепана Малог, коме је Његош посветио свој најмање читани спев (Срби га нису читали, плашећи се његових дубинских значења, тако опасних по нашу безбожну епску бахатост): „Шћепан се појавио у Црној Гори као руски цар Петар III, да би на свенародном збору на Цетињу, 17. октобра 1767, био изабран за Господара. Његош описује како су старешине и народ кренули за Шћепаном (‘сва је земља њему поврвјела / са поклоном и са колачима / доходе му дари небројени’), иако је владика Сава упозоравао на опрезност. Но, Шћепанове присталице ‘узму владици Сави седамдесет волова, подијели их народ’. Шћепан је такође придобијао људе говорима против тада владајуће црквене хијерархије (‘јербо среће није у народу / којим капа руководи црна’). Отуда је Шћепанова власт делом била и врста популистичке револуције.

Сам Шћепан је, барем како га Његош приказује, био располућен. На једној страни стојала је вера у сопствену спасилачку мисију (‘Може бити да сам ја месија / доведени руком невидимом / да зла ова листом утаманим / да неправде разрушим олтаре / да подигнем и окруним правду’). На другој страни, био је свестан да се у темељу његове власти крије неистина (‘Сад ако се народ освијести / и погледа бистријем очима / какве лажи из прста испосах / какве д’једе навукох на њега / не мари ме врћи под гомилом’). Ипак, вера у сопствену мисију надвладала је рад савести (‘Држ’ се лаже, старе узданице / држ’ овако како си почео / нека буде свашто на свијету / биће жњетва боља од посјева’).

Наравно, Шћепанове мане излазе на видело – пре свега његов кукавичлук (овако се изговарао да не иде у рат

с Турцима: “Управља бих војском уређеном / али горском управљат не знадем / која нема топа ни коњиках / ни познаје уредну команду”). Но кад год погреша, Шћепан “плаче како младо дијете, пада на кољена и моли народ да га убију”, па му разнежени народ опрашта. Али, када из Русије дође кнез Долгоруков и раскринка самозванца, Шћепан јавно све призна (“Ја сам управ родом Далматинац / племеном се зовем Раичевић”), те кнез даде да се затвори. Ипак, Шћепанова свита подбуди народ који навали на тамницу и Шћепана ослободи. На крају, један симпатизер Турака, како би обезглавио Црногорце, убија Господара. И тако се оконча ова необична прича.

Тако видимо народ који иде за вођом и поред свих вођиних мана – па чак и онда када је јасно да није тај за ког се издаје – само ако вођа пред народом *призна* своје грешке и падне на колена. То је заправо слика једног колективног “епског менталитета” (Димитријевић) који покушава да се снађе у задесима модерног света. Гурнут у велике догађаје, у брзе струје светске историје, народ који је без ширег историјског искуства наставља да се држи познатих, али све мање примењивих образаца. Он не изграђује модерне институције, већ има потребу за ауторитетом и вођом, а онда ту потребу задовољава на прилично наиван и инфантилан начин.

Чини се да је нужно доживети још једно рђаво историјско искуство како би се извршило “рашчаравање света” и како би на стварност коначно могло “погледали бистријем очима”. Тако је било у време Шћепана Малог. Изгледа да је исто на делу и данас“.

То јест, како је Антонић рекао у недавном интервјуу „Времену“, реч је о „**ауторитарном популизму баронаминахаузеновског типа**“. Режим почива на личној

власти која се легитимише агресивним, неуротичним и ошамућујућим маркетингом. Јавност се најпре непрестано засипа преко највећих медија новим и све невероватнијим неистинама или најавама – то је тај елемент неуротичног. Истовремено, с највећим бесом се елиминише сваки покушај рационалне, критичке анализе тих наступа и обећања, попут ауторке „Утиска недеље“ или установе заштитника грађана – то су елементи агресивног и репресивног.

Пошто је јавност стално бомбардована свим тим фантастичним сликама, а будући да нема критичке противтеже, добар део јавност губи оријентацију, остаје парализован, ошамућен, хипнотизован брзим променама слика, бујицом речи. То је политичка технологија овог режима“. Тако Антонић.

Сетите се: у изборној кампањи 2012. Вучић је доводио бишег градоначелника Њујорка, Ђулијанија, па је онда флертовао са Штрос – Каном, па је покушавао да нам прода Курца и Гузенбауера у пакету, па је фићфирића Крстића представио као генија економије (а он, све са афером о крађи података, штуче у милу му Америку, и остави свог тату Вучића, који га је сином звао, да налоге Империје слуша преко неолибералног генија са Украјине, Вујовића, и преко другарице Удовички, својевремено активистике Савеза социјалистичке омладине Београда и ћерке шпанског борца), па је довео Тонија Блера, па нам је слао нам своје дневнике из Давоса, доказујући да је разумео више и боље од Томаса Мана и јунака „Чаробног брега“...Наравно, доводио је у Србију „Мерцедес“, генијално решавао питања Железаре у Смедереву, нудио нам ваучере за летовање у домаћој радиности...Ко би се све сетио грандоманских лажи овог Хљестакова, који је и Остап Бендер у исти мах?

Окружен полуписменим и удворичким башибозуком, телепромптерима и ваздујлоховцима, дрек-дрекунима и маснокопитарима, Вучић је, авај, авај и авај, наш, превише наш – и зато тако ужасно близак садашњој пропасти Српства... Јер, како каже Жарко Видовић у својој књизи „Његош и Косовски завет у Новом веку“: „Сатана није насилник, нити позива на насиље и побуну, него је „Лукави“. Он није Прародитеље приморао, него их је завео лукавством. /.../ Као што је Антихрист опасан по томе што узима на себе лик Христа, а Сатана опасан по томе што га Прародитељи нису разликовали од Архангела, тако је и Шћепан Мали, за разлику од правог заветног Цара, светог цара Лазара, иконе Косовског завета, „лажни цар“, лажни пророк, који је завео чак и патријарха Пећког, последњег патријарха, Василија Јовановића Бркића, несумњиво искреног верника! /.../ Сатана је Лукави, а насиље (и геноцид) долази после тога, ако се заветна заједница не одбрани од лукавства: освешћивањем завета, свештеном поезијом, највишом мудрошћу, умним чувством! Свим несрећама и у „Шћепану Малом“ претходи превара Шћепана Малог, то јест бесловесност која народ и главаре чини подложним искушењу и превари!“

Ако је тако, а изгледа да јесте, онда нас, овако омамљене, после Вучићевих аждајских пустошења српског Имена и Имања, чека нови покољ, нови геноцид; јер, по Видовићу, после аутохипнозе лажним месијом, увек долазе страдања и патње као пут ка освешћењу. Империја нас мрзи, а РАНД-ов стручњак, Дејвид Гомперт, још средином деведесетих година прошлог века, рекао је да српски вирус у Европи мора бити избрисан. И опет ће испасти да ће, као и у доба кад су Видовића водили у Јасеновац, српска елита бити логораши, спремни на жртву због Истине...

А ако таквих, саможртвених, не буде било, неће више бити ни Срба – на њиховим негдашњим просторима живеће неки нови конвертити, нови „Хрвати“, „Бошњаци“, „Монтенегрини“. Јер, наши суседи су углавном постали то што су постали кад су одбили да носе свој крст, и кад су, као Кљако у Матавуљевој причи „Пилипенда“, примили „царску виру“ због цака пшенице...

ПРАВИ ИНТЕРВЈУ СА ЛАЖНИМ ВУЧИЋЕМ/ И ПРАВИ ВУЧИЋ ЈЕ ЛАЖНИ

Године 1938, глумац и режисер Орсон Велс је, на радио мрежи Си Би Ес, извео радио – драму по роману Херберта Џорџа Велса, „Рат светова“. Драма је изведена као директан пренос напада становника Марса на планету Земљу. Од шест милиона слушаалаца, једна петина је поверовала да се ради о стварном нападу. Била је то прва велика проба моћи медија у новијој историји.

Године 2014, 24. фебруара, покрет Двери српске је, преко једног од ретких слободних медија у Србији, радија „Снага народа“, упутио најоштрији протест због гушења слободе медија у Србији, и то у току предизборне кампање. Протест је упућен путем правог интервјуа који је Бошко Обрадовић, носилац листе Покрета Двери, водио са лажним Александром Вучићем у студију интернет радија. Било је оних који су поверовали да је Вучић заиста дошао на мегдан Обрадовићу. Они који су поклонили поверење правом интервјуу са лажним Вучићем показали су тиме да смо још увек частан и витешки народ који жели да верује да су и такви лажљивци и политички превртачи какав је Вучић спремни за частан и витешки поступак какав је сучељавање политичких ставова у предизборној кампањи.

Наравно, Александар Вучић није неко ко је спреман на тако нешто. За годину и по дана колико је, до тад, био на власти, он у медијима никад ни са ким и ни о чему није сео да размени мишљење и поведе дијалог. Преко пута њега седи су само уплашени и унапред припремљени новинари који му нису постављали права питања, него су имитирали интервјуе, хвалећи „супермена из Фекетића“ који у Влади Србије има само једно задужење – да надзире рад тајних служби и гуши слободу медија. Због његовог медијског свевлашћа, нема више ни политичког хумора у Србији – Дарко и Марко су протерани са Б92, нестала је „Надреална телевизија“, итд. Укидање сатире најозбиљнија је најава тоталитаризма који се некој држави и њеном народу спрема. Из тог, и само из тог разлога, направљен је овај медијски оглед на радију „Снага народа“.

Хтели су да упозоре Србију да она клизи у тоталитаризам, где маршал или дуче не смеју бити изложени никаквој јавној критици, а о његовој позицији се јавно не расправља.

Хтели су да народу у Србији укажу на срамну чињеницу да Покрету Двери, за кога је, по лажираним званичним подацима о Ђурђевдану 2012, гласало 4,3% изашлих бирача, не дозвољавају приступ медијима са националном фреквенцијом, чиме демократију, које нема без слободе јавне речи, претварају у карикатуру. Хтели су да покажу шта чека Србију ако Вучић и његови гаулајтери стекну власт без демократског надзора, када ће у нашој земљи завладати потпуни мрак, сличан јужноамеричким диктатурама.

Ипак, људи који су поверовали у причу са „Снага народа“ су се наљутили на овакав експеримент. Ствар је, изгледа, превише озбиљна да би се с њоме могло иронијски поигравати. Више никоме није до шале, коју је однео ђаво –

изругивач свега светог у нашој историји. А медијски мрак је, после тог огледа, постао још гушћи и непрозирнији.

О ЛАЖНИМ НАДАМА

На делу је оно што је Мило Ломпар назвао „демонством лакрдијаша“. Власт лакрдијаша је власт епохалног нихилизма. Али, у њој има нечег мистички ужасног. Јер, Шћепан Мали је само праслика Антихриста, коме ће, као мучитељу, човечанство клицати „Ти си наш спаситељ“.

Свети Јефрем Сирин о антихристу, између осталог, вели да ће „доћи притворно као побожан, градећи се смирен и кротак, као неко ко мрзи – како ће говорити о себи – неправду, гнуша се идола, поштује побожност, добар, скроман, изузетно пристојан и лепог изгледа, веома постојан, према свима љубазан/.../При свему томе, имаће велику моћ да чини чудеса, знаке и застрашивања, користећи се лукавствима како би свима угодил, и да би га што пре заволео прост народ. Неће примати поклоне, ни говорити гневно, нити изгледати мрачан и љут, него ће увек бити умиљат. Према томе, благим изгледом ће заваравати свет, док се не зацари. Јер кад многи народи и сталежи увиде такве врлине, савршенства и моћи. све ће у исти мах обузети иста мисао, и са највећом радошћу ће га поставити за Цара, говорећи један другоме: „Где ћемо још наћи човека тако доброг, праведног?““

Ипак, убрзо ће се превара открити. Свети Јефрем вели о крају антихристове владавине као свеопштој пропасти: “Тада ће горко заплакати свака душа. Тада ће сви увидети да их неизрецива мука прогони и дању и ноћу, и нигде неће наћи хране да утоле глад. Јер ће сурови надзорници бити постављени на оном месту, и само онемо ко има на челу или десној руци жиг Мучитеља, биће бити дозвољено да

купи себи мало хране, каква се нађе. Тада ће деца умирати у крилу мајки, умираће мајка над својим чедом, умреће тако и отац са женом и децом наспред трга и неће бити никога да их сахрани и положи у гроб. Од мноштва лешева на улицама свуда ће се ширити смрад који ће грозно мучити живе. С болом и уздисањем рећи ће свако јутром: „Кад ће вече, да се одморимо?“. Кад наступи вече, с најгорчим сузама говориће у себи: „Хоће ли скоро сванути, да се избавимо од ове муке која нас је снашла?“. Али неће бити где да се бежи или скрије, јер ће све бити у метежу, и море и копно – страх и ужас на мору, страх и ужас на земљи./.../ Сви ће хитати да беже и сакрију се, али се нигде неће моћи склонити од страдања; напротив, при свој муци, глади и страху, уједаће их дивље звери и отровни гмизавци. Страх изнутра, споља трепет; дању и ноћу лешеви на улицама. Задах на улицама, задах у домовима; глад и жеђ на улицама, глад и жеђ у домовима; гласови запомагања на улицама, гласови запомагања у домовима; ларма на улицама, ларма по домовима. Ридајући се сусрећу један с другим отац са сином и син са оцем, и мајка с кћерком. На улици, пријатељ с пријатељем, загрливши се, скончава живот; брат загрливши брата, умире. Увенуће лепота лика сваког тела, и људи ће изгледати као мртваци. Увело је свако тело и жеља човечија. Они који су поверовали љутој звери и примили на себе безбожни знак Нечистог, приступиће тада к њему заједно, и с болом рећи: „Дај нам да једемо и пијемо, јер пропадамо мучени глађу, и отерај од нас отровне звери“. И тај бедни, немајући могућности да то учини, с пуно ће мржње дати одговор, говорећи: „Одакле, људи, да вам дам да једете и пијете? Небо не да земљи кише, а земља не даје жетве и плодова“. Народи ће, слушајући то, заридати и лити сузе, немајући утехе у свом јаду, а при свему томе, још

једна неизрецива мука придодаће се њиховој патњи, наиме то што су тако брзоплето поверовали Мучитељу. Јер он, бедник, неће моћи да помогне ни самоме себи, а како тек да укаже милост њима?“

Тако ће бити и са Србијом. Слободан Антонић из интервјуа „Времену“: „Када једног дана напредњаци оду са власти, Србија ће изгледати као олупина. То се може видети и по странкама на политичкој сцени. Осим СНС-а који је једина озбиљна партија, све остале су само сенке онога што су биле. Као што је систематски разарао странке, Вучић систематски разара и институције да његова власт не би била ограничена било чим. Случај заштитника грађана Саше Јанковића огледни је пример разарања институција, односно слике Србије под СНС-ом. Дакле, имамо само једног вођу и једну партију, све остало само су кулисе.

Али, кад нестане те једне личности, тог вође, па странка доживи распад, у Србији неће остати ништа сем згаришта и олупина – и институција и политичких личности. То је оно што је најстрашније када гледамо перспективу Србије. Мо-рамо, дакле да се припремимо за једну уништену земљу, као и на то да ћемо у великом делу нашег политичког, друштвеног и економског система морати да стартујемо од нуле.

Јер, када разорите институције и један нормативни систем – правила функционисања јавности, медија, међуљудских односа у државној управи, култури и тако даље – све што остаје јесу моћ, арбитрарност и насиље; кад испразните друштво од институција и норми, имате само ауторитарност, насиље и тешке сукобе интересних група од којих ниједна неће моћи да буде доминантна. Све то ме у потпуности ужасава“.

Таква је судбина оних који верују лажним месијама. Ужасавајућа.

ПРИМЕР ИЗ 1666.

Ево једног историјског примера.

Године 1666 Јевреје читаве Европе обузело је одушевљено осећање да се Месија, ослободилац Израиља, јавио у малоазијском граду Смирни, и да ће ускоро све непријатеље Јевреја покорити под своје ноге. Име му је било Шабатај Цви, и био је син пилићара; знао је да мрмља делове из Кабале и веровало се да је “Он, и нико други”. Чак из Шкотске и Пољске, из Беча и Париза, хитали су Јевреји да се поклоне свом новом вођи, који је указе потписивао са “Ја, Господ ваш, Бог, Шабатај Цви”. Оженио се блудницом Саром, која је, тобож, имала откривење да ће бити Месијина жена; венчао се са Мојсијевим Петокњижјем; на крају, отишао је у Стамбол да се прогласи за цара. Некако је успео да га прими велики везир, који му је понуди алтернативу: или глава оде, сабљом одсечена, ако је решио да се и даље претвара да је Месија; или ће остати у животу ако прими ислам и одрекне се јудејске вере. Цви се, ни пет, ни шест, определио да постане мухамеданац; добио је и посао. Многи Јевреји су се дубоко разочарали, али било је фанатика који су и даље веровали да је реч о избавитељу, јер, ето, само он може да учини такав недоличан поступак, зато што је “месија” са “оне стране добра и зла”. Ови Цвијеви следбеници, шабатијанци, касније предвођени извесним Јакобом Франком, били су познати по разврату и свим могућим суманутостима, којима су се предавали верујући да ће, чинећи зло, исцрпсти количину зла у свету, и приближити победу добра.

Посмртни остаци Шабатаја Цвија налазе се у Улцињу.

О ОДНОСУ ПРЕМА РУСИЈИ

У јесен 1944. године, Черчил је приморао Краља Петра Другог да позове борце Краљевске војске у Отаџбини да се ставе под команду самозваног маршала и комунистичког терористе Јосипа Броза. Тада га је Черчил уверавао да ће у Југославији бити организован референдум, на коме ће грађани моћи слободно да се изјасне да ли су за Краља или не. Наравно, била је то прљава лаж Винстона Черчила – Тито је приграбио сву власт, српска државност је уништена, а Петар други је заувек остао изгнаник.

Године 1995, Слободан Милошевић се одрекао Срба у Крајинама, верујући да ће га америчка Империја оставити да буде „балкански миротворац“, и да ће територија СР Југославије бити поштеђена од ратних разарања и даљих цепања. Четири године касније, НАТО због Косова и Метохије бомбардује Београд и целу Србију, а Милошевића стављају на листу хашких оптуженика, да би на крају и умро у њиховим казаматима.

Године 2001, Зоран Ђинђић предаје Милошевића Хагу, на Видовдан. Нада се обилној западној помоћи и укључивању Србије у Е У. Године 2003, када почиње да схвата да га ја Империја преварила, оптужује Запад за лицемерје и отвара питање Косова и Метохије далеко пре коначне фазе тзв. независности Косова. Бива остављен на милост и немилост атентатора који га, практично распетог на штакама, стрељају на вратима Владе Србије.

Године 2013, Александар Вучић склапа Бриселски споразум, предајући Косово и Метохију под власт НАТО-а и шиптарских сецесиониста. Верује у то да ће га Империја подржати у његовом походу на власт, што се и дешава, због чега Вучић на изборима 2014. осваја апсолутну већину.

Историјски грех који су починили сви поменути српски владари од Краља Петра Другог до Александра Вучића истовестан је. Верујући Западу, подлежући притисцима и уценама, и надајући се да ће додворавањем, попуштањем и издајом моћи да одобровоље Запад да напади на Србију престану, а они остану на власти, починили су погубне потезе по виталне интересе српског народа и државе. Разуме се да даље разбијање Србије и западни притисак на нашу државу никада није престајао и бивао мањи након ових погубних историјских одлука које су учињене по налозима Запада. Сви ови српски владари касно су схватили праве намере Запада и сви су завршили у сукобу са Западом, усамљени, када је већ било касно да пружи прави отпор.

Управо је ово историјско-политичка ситуација у којој се сада нашао садашњи председник Владе Србије Александар Вучић. И његов однос свеопште сагласности и повиновања Западу тренутно је доведен у питање. Данас је управо омиљени западни политичар у Србији Александар Вучић онај коме Запад прети свим облицима притисака и обојених револуција да би увео санкције Русији, онако како су то урадили остали НАТО-сателити на Балкану, на челу са Милом Ђукановићем.

Србија никад у својој историји није ратовала против Русије. Чак и трагични ђенерал Милан Недић, на тражење немачких нациста који држе Србију под стравичном окупацијом, чији је пуни израз стрељање сто Срба за једног погинулог Немца, одбија да, макар и симболично, пошаље једну чету на Источни фронт против Русије (Хрвати, за то време, под Стаљинградом имају дивизију).

Вучић је, дакле, пред историјским избором: после предаје Косова и Метохије, од њега се тражи да, у име свих

Срба, забије нож у леђа Русији. Забијање ножа у леђа Русији сада, када је Империја отворила нови Источни фронт, био би срамни траг на нашој историји, који се ничим не би могао спрати. А не бисмо добили ништа, осим срамоте и понижења. Ни Вучић не би добио ништа, јер, како рече Хенри Кисинџер, само једна ствар је гора од тога да се буде амерички непријатељ – а то је да се буде амерички савезник. Време за одлуку се приближава: док год Вучић, у име српске историје и последњих остатака државног суверенитета Србије, одбија да уведе санкције Русији и стане на страну НАТО-нацизма, он ће имати подршку свих часних грађана ове земље. Ако се окрене против српске историје и погази последње остатке државног суверенитета, у свим српским родољубима ће имати најогорченије противнике и сведоке своје издаје.

Ипак, и ипак – њему се не може ништа веровати, без обзира на све доказе руског савезништва – од Путинове посете до вета у Уједињеним нацијама поводом енглеске резолуције о Сребреници.

О ЖЕЉИ ЗА ПРЕВАСПИТАВАЊЕМ НАРОДА

У свом тексту „Србија мора у Европу“, писаном у раној фази своје обмањивачке владавине, за новине „Данас“ Вучић је овако представио свој народ: „Живели смо у прошлости, уживајући, лакомислено, у нашем херојском отпору свакој идеји која би долазила из света очекујући да нерадом, подршком с Марса, или неке друге планете, обезбедимо границе које смо желели, имамо плате какве имају они који раде двоструко више од нас. Разуме се, то није могло да прође. Сви заједно треснули смо на земљу и тај слободни пад са висина био је болан за сваког од нас појединачно, али и за цео наш народ и нашу државу. Једино

добро у свему томе је то што смо, бар после двадесет година, успели да сагледамо, прихватимо и признамо сопствене грешке, прагматично и реално покушавајући да санирамо последице свега штетног што смо иза себе оставили./.../ Како смо то ми, увек најпапетнији, успели да све ујединимо против себе. Није ли нас наш инат прескупо стајао? Нисмо ли могли да будемо реалнији у својим жељама и захтевима, марљивији у прикупљању подршке за наше политичке ставове, или смо се само ослањали на наше мишиће, епску реторику и ишчекивање дарова с неба?/.../

Да не буде забуне, ово пише један од оних који се, ваљда, баш тако понашао и зато то и те како добро разуме. И, управо зато, уверен сам да промена нашег става, нашег односа према Европи и западном свету, али и према Русији, коју ћемо поштовати и волети, али не и идеализовати, представља почетак стварања успешније, модерније и снажније Србије, Србије која ће за коју годину моћи да буде стварни лидер у региону, по висини плата и пензија, економском расту, политичкој и свакој другој стабилности, а не да будемо лидери у региону само у току изборних кампања, а да ни у чему нисмо испред ни својих најближих комшија, а камоли европских гиганата.“

Осим ружења свог народа и своје историје, све је у овим Вучићевим речима лаж. Он ОДЛИЧНО ЗНА да код нас неће бити нормалних плата, ни пензија, ни било каквог економског раста. Он се, овим и сличним текстовима, само клања Газдама из Вашингтона и Брисела, и каже – НИКО ВАМ НЕЋЕ БИТИ ТАКАВ СЛУГЕРАЊА КАО ШТО САМ ЈА.

Јер, како рече Мило Ломпар у свом огледу „Расправа о српском становишту: „У потпуној неспособности да

разликује своје лично понижавање од понижавања народа и државе које представља, у неосећању било каквог проблема због проширивања својих личних преобраћења на историју српског народа, он је – у *Франкфуртјер алјемајне цајтунг*у од 11. јуна 2014. године – успео да напише: „Није зачуђујуће да Србија и Срби никада нису били посебно омиљени у Немачкој и код Немаца. Један од разлога за то је сигурно и поступање нашег политичког вођства, које је увек мислило да би политичким триковима могло добити подршку и поверење најзначајније европске силе. Ми нисмо били поуздан партнер.“ Одакле овакво тврђење? Зашто се пренебрегава историјска истина о томе да су немачко-српски политички односи били превасходно одређени *дечким погледом* на српски народ? /.../ Пробни камен немачке политике био је, дакле, безусловна сагласност са аустроугарским *окупационим* погледом на српску историјску судбину. Шта се ту могло учинити? Ако то није целисходно казати у садашњим околностима, посебно у ауторском тексту председника српске владе, зашто је пропуштена идеална прилика да се ћути о свему томе, зашто се хита ка непотребном и срамном кораку којим се потхрањују најнегативнији стереотипи о српском народу? Ако знамо ко је у прошлости водио *српске владе* – Јован Ристић, Стојан Новаковић, Љубомир Стојановић, Милован Миловановић, Никола Пашић – није јасно одакле долази осећање надмоћи садашњег председника владе? Одакле потреба да се оснажи немачка пропагандна представа о српским превртљивцима? Зашто један политички ренегат има потребу да своје превртљиво понашање пројектује на потпуно друкчије људе? Да ли је требало бити савезник у часу када је Немачка прионула уз аустроугарску паролу да Србија мора умрети? Или је требало остати поуздан

Хитлеров савезник?Овакви искази откривају сам процес поунутрашњивања кривице у нашој јавној свести, пошто српски председник владе усваја и оснажује културолошке и политичке предрасуде и интересе немачке средине. Он као да је преузео на себе да их *одوماћи* у нас, па тврди – у *Информеру* од 5. јула 2014. године – „да смо за све што нам се догодило, у највећој мери, сами криви“. Овакви искази немају за циљ да објасне чињенице распада титоистичке Југославије него да протегну осећање кривице на целокупну српску традицију“.

Зато стална Вучићева булажњења о Максy Веберу и Радомиру Константиновићу. Он покушава да цео народ направи да буде налик на њега, издајника. И зато се нико не може уздати ни у његов став према Русији,поготово после СОФА споразума, који предају Србију под власт НАТО пакта.

ЛАМЕНТ НАД БЕОГРАДОМ НА ВОДИ (А ЈЕДНОГ
ДАНА ЋЕ МОЖДА БИТИ И ОГЛЕД «БЕНЈАМИН ВАЛ-
ТЕР БРАНИ САРАЈЕВО»)

Тома Гробар, Гашић и СНС у свем,
америчка амбасада, Вучић у цвету, на бини,
привиђају ми се док у Србији живим и мрем
и док ММФ нашим буџетом влада.
Али, то више нисам ја, то су већ денседини,
и ту већ човек нема чему да се нада,
осим да чека цвет трешања у Кини.

Ти, међутим, лочеш, ждереш, запошљаваш,
ушушкан под погледом Рокфелера спаваш,
у теби је Титов гроб, негда зорњача јасна,
ти, дебела звери, зла крмачо спрасна,

метастазо партијске ћелије
што је врело шербе похлепе прелије,
у теби све заигра, па се врти,
у dance macabre, у геј колу смрти,
по теби парадирају содомити,
и с њима напредњаци, вити, поносити,
ти нама пијеш подушје, кркаш даћу,
и Мајку Србију волиш, само за главу краћу.

Из хаоса, провинције,
где пришт црни даждем лије,
где спалише паун – пера,
где једу из контејнера,
где нестане дично Српче,
спепели се наш стег – крпче,
сви помреше за милима,
нема ћурки, ни ћилима,
има само транге – франге,
а газде су све битанге,
где IDEA води zenge
под заставом EU (нарочито ово U, нап. аут.) вренге
где нестане свака нада -
гледам слику Београда (На Води).

Ти, међутим, имаш своје окултне ложе,
вучиће товиш, и чеде, узгајаш ћелиће боже,
у теби капичићи још капљу по дедињским зидовима,
удбашке убице навиру стално, океанска су плима,
храниш се изметом неона и холивудских поља,
котао си што вариш чорбе од тајкунских дроља,
и знам, када ми пребију руку и ногу,
ти ћеш и даље преко дротова ваљати дрогу.

Ти не можеш више да се у гром и севање дигнеш,
после Великог Ждрања оста ти тек да подригнеш.
Где све тече у подземље,
где се ћути од тла немље,
где увире црна река,
где болести нема лека,
сред нигдине, недођије,
сред утробе црне змије,
у лелеку, у беуту,
у том куту за кукуту,
не вреди ни Гранд Парада -
свуд је сенка Београда (На Води)...

Ти, међутим, растеш и гојиш се, стрв,
на сламчицу пијеш крваву нам крв,
све си већи, крупнији, самосвеснији,
маснији, толстопузији, обеснији,
прождиреш наша тела, срчеш сву нашу бит,
у теби је Копицл снимио свој најновији хит,
Спиридон што нас дављаше кошчатом медијском
шаком,
друг бившег председника, на лаку лову лаком,
и знам, кад Вучић сва кола заглиди у потоње блато,
вадићеш нам органе, и викаћеш:»Продато!»

Београде, Београде НА ВОДИ, на ушћу двеју река
испод Авале,
Београде, Београде, са нама и у нама трулиш ти...

ИМА ЛИ НАДЕ?

Спрема се велики рат Запада против Русије.

Главни циљ западних сатаниста је да Србе и остале балканске православне народе увуку у рат, са наших територија гађајући Русију опасним пројектиlima. Ко буде у НАТО пакту, биће мета Русије. Само замислите то сатанино задовољство: да из Русије, од које смо вековима живели и која нам је помагала у борби за слободу, стигну нуклеарни пројектили који ће, између осталог, сажећи Србију, Црну Гору, Српску Босну и Херцеговину.

А баш то, баш то је циљ сатане и његових гаулајтера, Рокфелера, Ротшилда, Моргана и остале банкократске багре која као марионетама управља Вашингтоном и Бриселом.

Јер они ратују против Христа.

Као што је славни архимандрит студенички Јулијан рекао једном комунисти: „Не мрзиш ти мене, него Оног у мени; и не мрзиш ме ти, него онај у теби“.

А Руси све ово добро знају.

Руски стратег Леонид Решетњиков у недавном разговору са «Новостима» јасно каже: „Ми бранимо интересе српског народа до оне границе до које их српски народ и сам брани. Ако их не буде бранио, то нећемо радити ни ми. Знамо да Запад обично није објективан према Србији, а није ни према Русији. Цена западне позиције нам је одлично позната. Њу диктира само једно: постићи да Срби буду понижени, да буду принуђени да живе по западним правилима./.../ Несумњиво је да су они који су на власти под америчким утицајем. Види се да је Србија принуђена да прихвата компромисе или да одступа. А истина је и да је више од педесет одсто српског народа традиционално оријентисано ка Русији, и то Американци добро знају. Због

тога је њихов притисак тако велики. Срби су за Американце „непоуздани“ због те своје склоности. САД се неће надметати са Кином, већ са Русијом која овде није само потенцијална економска алтернатива, већ и духовна. Ако постоји народ или држава која симпатише Русију, она мора бити понижена./.../ Запад је донео чврсту одлуку, створио је псеудодржаву („Косова републик“, нап.В.Д.) и нема разлога да се од тога одступи, а све је урађено да би се Србија ослабила. Ризикујући да то прихвати, Србија би села у воз који јури у провалију. Уопште не разумем тежњу да се по сваку цену уђе у ЕУ, сада када је она у дубокој кризи. Није грчка криза само њена, већ је то велика криза ЕУ. Шта желе Македонија или Србија говорећи да хоће у ЕУ? Да тај исти земљотрес буде сутра и код вас? Али, погрешних схватања има свуда. Неки људи су пропагандом доведени у ситуацију да више нису у стању да мисле. Приближавањем ЕУ, која је у кризи, огромна већина народа не може да добије ништа, а неке повластице можда ће имати део елите. Питање је одговорности просвећених људи у свакој нацији да на то укажу. Иако бисмо сви желели стабилност, оне (границе на Балкану, нап. В.Д) су привремене јер су вештачки наметнуте споља, на штету српског народа. Он је подељен, слично као и руски. Изван Русије живи 25 милиона Руса и око тога се и води сукоб у Украјини пошто су и тамо границе вештачке. Такве могу постојати неко време, јер не можете вештачки поделити један народ. Немачки народ је био подељен, и шта год ми о томе мислили, на крају је успео да се уједини. Исто тако и српски народ, или било који човек коме вежете руке, тежи да се одвеже и ослободи. То није процес који се завршава за годину или десет, али ће се неизбежно завршити./.../ Ко је пре три године могао рећи да ће бити оваквих догађаја у Донбасу? Борба за уједињење

нације и за самосталност често не бива мирна. Али деси се и мирно, као у немачком случају./.../Треба се сетити цара Лазара и не треба имати страх. Бог од нас не тражи победе, већ храброст. Он одлучује ко ће да победи. Цара Лазара је прославио подвиг. Не то што је победио или изгубио у бици, већ је Господ од њега захтевао да живот да за свој народ. А ми смо данас навикли на удобност и хтели бисмо да победимо и лепо живимо. Не може то увек“.

Из овога је јасно – Александар Вучић Бранковић води Србију у тешку и крваву пропаст. А Срби ипак имају наде да се спасу.

Како и како?

Повратком Богу и себи.

Или, како је рекао Свети владика Николај у својим писмима Србима из логора Дахау: „Шта сада да радимо? Све само не оно што смо радили у времену између два Светска рата.

Да не грешимо, те да понова не испаштамо.

Да не вређамо Цара Господа Бога, те да не заслужимо још већу казну, авај, без помиловања.

Да се не каљамо неваљалством, те да се не би морали понова прати својом крвљу и својим сузама.

Да не газимо светиње предака наших, те да не би опет били прегажени.

Нека нам школа буде са вером, политика са поштењем, војска са родољубљем, држава са Божјим благословом.

Нека се сваки врати Богу и себи; нека нико не буде ван Бога и ван себе, да га не би поклопила језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом.

Нека се свак, ко је српски родољуб, пашти да задобије царство небеско, којим се једино може одржати царство земаљско на дуге време.

Кад је наш народ рекао: правда држи земљу и градове, као да је рекао: царство небеско држи царство земаљско. Јер, правда је једна сила од многих сила царства небеснога. Једна друга сила јесте вера, трећа љубав, четврта исти на, пета милост, шеста мудрост, седма чистота, и тако скоро без броја и без краја.

Размислите коју од ових сила имате, а коју немате. По журите да их све задобијете. Тако ћете бити савршени као Отац ваш небесни што је савршен. Тако ћете одолети мрачним силама пакла, које су биле преовладале нашом државом, које ће нас и у сећању дуго морити као што мори страшан сан. И тако ћете најзад, оружани силом небеском, најбоље потврдити и своје родољубље и свој назив православних хришћана. Нека вам је на помоћ Господ Христос, са Оцем и Духом Светим на век века. Амин“.

2014-2015.

ЂЕЛАВИ ГЛОБУС ВОЗИ АУТОБУС ИЛИ АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ КАО САША ТАРОТ

УМЕСТО УВОДА

Овај текст никако да завршим. Већ дуго стоји, а време пролази. А зашто не могу да га завршим?

Зато што Вучићева производња лажне стварности већ одавно превазилази могућности сатиричног приступа. Неки успевају немогуће: да праве сатиру у Србији у којој власторганизује сопствене штрајкове глађу и демонстрације против опозиције, и у којој је доказани плагијат министра финансија Синише Малог, који је Универзитет у Београду поништио, браћен по сваку цену. У таквој стварности изгледа све бесмисленије писати и говорити било шта.

Па ипак, започето ваља завршити.

Враћам се написаном још пре короне, за чије време је Врховни Кловн глуматао Врховног Хигијеничара.

ПОЧЕТНО

Погледајте ове снимке познатог чаробњака Милана Тарота, који доказује муштеријама да треба да понављају чаробну формулу „Ђелави глобус вози аутобус“ или да болују „од бронтосауруса“. (1)

А сад погледајте снимке председника Србије Александра Вучића, које коментарише познати хумориста Кесић - Вучић изговара мудрост „У вола додаша...“ (2); одмах затим, он говори о ректорки Универзитета у Београду која је подржала студенте што траже проверу плагираног доктората Синише Малог; нарочиту пажњу обратите на Вучићево коришћење филма „Балкански шпијун“ зарад

слања политичких порука. Јадно, али, што би рекли Хрвати, знаковито! (2)

Примећујете ли извесне сличности у методи рада са публиком између Милана Тарота и Александра Вучића? (Мада је, искрено, Милан сурово духовитији).

НЕШТО ОД МИЛАНА

Да будемо још конкретнији. Прочитајте изјаве чаробњака Милана Тарота: (3)

1. Гледалац: *Шта ми можеће рећи за мајку?*

Милан: *Мајка вам је умрла!*

Гледалац: *Није, жива је!*

Милан: *Умреће.*

2. Гледалац: *Кад ћу ујознати жену?*

Милан: *Кад будете кували љескавицу, она ће вам рећи шта да стављате од љилоа, зове се Љиљана Петровић*

3. Гледалац: *За кога ћу се удаћи/ оженити?*

- *За јрчког милијардера, зовите од један до четири да вам кажем да ли је муш или само милијардер*

- *за Ружицу Јаковљевић, ујознајте се за десет саи у хевајциници*

4. Гледашељка : *Живот мој оца је ујрожен од шракто-ра.*

Милан : *Трактор вам убио оца ?*

Гледашељка : *Оца ми згазио шрактор.*

Милан : *Па добро...шта сад ?*

Гледашељка : *Да ли ће преживети ?*

Милан : Хм...(вади још једну карџу) видим ѿрактѿор
црвене доје са 4 ѿочка...ѿомаже му доктѿор Симоновић...ле-
жаће још 11 дана и биће добро...а сад, ако умре...даш ми жао
ишѿо је ѿрактѿор.

5. Гледаѿељка: Када ћу се удаѿи и за коѿа?

Милан: А, ѿа ви се удајеѿе за 7 месеци.

Гледаѿељка: Госѿодине, ја сам већ удаѿа имам и деѿе.

Милан: Удаћеѿе се оѿеѿи, какве везе има ишѿо се сада
удаѿи?

6. Милан: Ваш син је рођен ѿод срећном звездом и заѿа-
ранѿиован му је усѿех у живоѿу.

Гледаѿељка: Мој син је инвалид!

7. Гледалац: Да ли ћу да се оженим?

Милан: Да. Уѿознаћеѿе девојку, Симониду Величко-
вић... Када? 9 дана, 5 саѿи, 17 мин. и 6 секунди након ишѿо
ѿрочиѿаѿе Геѿеове ѿесме...”

8. Гледалац: Кад ће моја жена добитѿи дебу?

Милан: За ѿола саѿа.

Гледалац: Али моја жена је сад у селу код мајке ѿа не
можемо....

Милан: Ко је рекао да ће са вама имаѿи дебу?

9. Гледалац: Ко ми је украо камион?

Милан: Је л ѿлави?

Гледалац: Није, црвени је.

Милан: Е сад је ѿлави, ѿрефардао ѿа је лоѿов да ѿа не би
ѿреѿознали случајно на улици

Гледалац: Аха..

Милан: И таблице је променио, ево вам прва три броја 695 а за остала три позовите после

10. Гледатељка: Добро вече, `шела би за ћерку...

Милан: Госпођо, морате рећи татари, иначе вас сервер издајује...

Гледатељка: Добро, татари! `шела сам за ћерку да ии-там кад ће се зајосли и `де?

Милан: Да видимо шта каже татари... Ћерка се зајошљава за... 13 недеља и 2 дана...

Гледатељка: Јао, хвала ви јуно...

Милан: И то у киоску, на аутобуској станици у Београду...

11. Милан: "Е сад ја вама да кажем како је јошинуо Сenna. Знаће онај возач, Сenna... Сenna је у ствари кинуо... Кинуо је и у кривини ударио у данкину и дум... Ето... Татари јоказује оно што хиљаду дешектива и ових из Скопшланд Јарда не може."

12. Гледалац: Да ли ће мој син наставити да се гроира?

Милан: Наставља. Изашла је карта ширца и иле.

13. Гледалац: Када ће се оженити мој син?

Милан: За 3 месеца и 15 дана... Само мало, само мало... ЗУ ВАНГ ЛИ... Значи Кинескиња.

14. Гледалац: Да ли ћу да се оженим?

Милан: За 7 месеци. Долазим на свадбу и иићу виски Чивас у рејалу.

15. Госи: Да ли ми предстоји јуи у иностранство?

Милан: Наравно, јосићо. Ићи ћеће у Холандију. Знамо ви и ја код која - код вашеј сина.

Госћ: Али ја немам сина.

Милан: Имаћеће ја за девети месеци.

16. Милан: Возач аутобуса вам је дацио урок на кућу.

Гледатељка: Аутобус нам је дацио урок на кућу?

Милан: Не... возач вам је дацио аутобус на кућу!!!

АЛЕКСАНДАР ГОВОРИ

(ИСКАЗИ СА САЈТА <http://www.izjave.net>)

1. Седео сам са председником Црвене звезде и пало ми је на памет да би Вукановић могао бити играч одлуке. Замолио сам шефа Звезде да назове Вукановића, којем сам рекао „Сине, дај гол“! (21. август 2019.)

2. И никада нећу да се кријем иза било кога и урадићу све да људи у Србији имају више летовања и да људи у Србији живе боље и да виде будућност, иако се више радујем добром раду, него летовању, али различити су људи. Видим да је постало популарно у Србији да радите 3-4 дана, уместо 5 или 6, ја не знам шта бих са собом да не радим 6 или 7 дана. (21. август 2019)

3. Ово изгледа као Швајцарска.(15. август 2019.)

4. Иза мене ће остати толико путева, пруга и фабрика да они (опозиција) неће моћи за два мандата ни да их обиђу. (9. август 2019)

5. Као индијански врачеве, сваки дан молим кишу да падне да би додатно помогла роду. Кад видите све бриге своје земље, секирате се да ли ће пасти киша, да ли ће Раднички да избаци Флору – фудбалска такмичења доносе

зараду, те гледам колико је то евра мање или више за Србију... Али све у свему иде добро, као што видите.(16. јун 2019.)

6. Када смо гледали, на велики француски празник, вашу војну параду – у мало којој земљи Европе и света су се људи радовали када виде колико Француска напредује, колико је Француска модернизовала своју армију, шта све ново имате! И одмах сам рекао председнику Француске – свидели су ми се они роботи, они мали тенкови, они мали хеликоптери, да ми то купимо одмах!(18. јун 2019.)

7. Србија је у најбољој економској ситуацији у својој историји, до краја године просечне плате биће преко 500 евра. Све нам је супер, само нам је Косово проблем.(13. јун 2019.)

8. Ми и даље причамо о гладнима, а гладних нема... Ужасно је мали број гладних у свету, то је седам посто светске популације, и то не гладних – како се то некада звало – него у потреби проналажења сталних извора, сталног снабдевања итд. Данас нам је свима кључно питање како ћемо да држимо дијету, а не шта ћемо да једемо. (13. јун 2019.)

9. Иако имамо безброј нерешених националних проблема, а Косово и Метохија је највећи и безброј је притисака са којима се суочавамо да морамо да учимо од оних који успели и у најтежим временима да сачувају свој народ, себе и да и данас управљају светом и воде Европу. Немци 1702. основали Пруско царство, Фридрих II, а данас је то, нека друга држава, име тог Кенинзберга је Калињинград. У Прагу је све до 1919. све и велики Кафка писао на немачком. У Стразбуру увек се говорио немачки... Али, Немци су знали да, чувајући, учећи и бринући о Гетеу, Шилеру, чувајући свој језик и писмо, своју културу, да

остану јединствена нација и да поново постану снажни, моћни и најјачи у свету. (19. април 2019)

10. Србија ће брзином ракете да иде напред. [...] Можда ћете рећи, јес' мало блесав Вучић, али... ММФ и Светска банка кажу да ће српска привреда у наредном петогодишњем периоду расти просечно годишње за четири одсто. На крају 2023. БДП ће бити кумулативно већи у односу на 2018. за чак 21,1 одсто. Ниједна земља са којом се Србија граничи неће имати виши кумулативни раст од српског. (19. април 2019)

11. Што је стандард виши овде, директно пропорционално опада наталитет. Потребно нам је више деце. (22. фебруар 2019)

То је човек који је дао највише лажних обећања не само у новијој историји Србије, него и шире. (4)

НЕМА ОНО: ЈАО, НИСМО ЗНАЛИ

Ко је хтео да зна ко је Вучић и шта ради, видео је и знао од самог почетка. Тако је Слободан Антонић писао још давне 2014. године, поводом Вучићеве тврдње да га руше странци и тајкуни: „Лудилу нема краја. Само, да ли њега производе баш „странци“ и „тајкуни“? Зашто би Запад рушио Вучића, када податније владе у Србији није било у последњих сто година? Зашто би га рушили тајкуни, ако су сви и даље богати, срећни и на слободи? Изнета је претпоставка да се ове „завере“ продукују како би се скренула пажња са државног и социјалног суноврата. У једном ранијем тексту, назвао сам то „вихором од смећа“. Но занимљива је та психологија која непрекидно ствара сумњичавост и драму око себе. Она је извор нестабилности, ирационалности и неуредности. Заправо, она је унапред агресивна, зато што

зна шта је чека када смањи плате и пензије. Она унапред разоткрива завере, јер зна да ће неке завере свакако бити – само не „странаца“ и „мишковића“, колико лекара и професора, службеника и пензионера, обичних људи. Ни код једне наше власти, у скорије време, није постојао већи контраст између маркетинга и способности, обећања и реалитета. Вучић тај контраст покушава да смањи појачаном контролом медијског простора и производњом несувислих тема. Смео бих се заклети да ће следећа тема бити: „Запад пустио Шешеља како би срушио Вучића!“.(5)

Знало се, знало.

Шта је, ипак, најстрашније?

Што има оних који излазе на изборе Врховног Кловна, а све ово такође знају. Као, победиће. Као, одбраниће. Као, просветлиће. Они, опозиција која излази на изборе. Као.

ВУЧИЋ ИМА БОН

Глумац Лане Гуговић, који је показао сву „шојићевску мистику“ домаће политике, лакрдијашког нихилизма у коме живимо, такође је све, већ давно, дефинисао: „Био сам у Мелбурну, нисам ишао у музеј, али сам обишао јавну кућу која се звала PLANET CLUB. Лепо име. Ви који имате новац, на улазу купите бон у коме су садржани твоји захтеви, твоје жеље које си купио - да ли си анални, орални, да ли уживаш у томе да те лемају, да ти лемаш... И ти са тим боном улазиш у ту јавну кућу, где те даме нису обучене унифицирано - једна је обучена као каубој, друга као калуђерица итд. Ниједна од девојака са јеловника не може да испуни твоје захтеве, али ти имаш право на комбинацију. Те девојке су глобтротерке које путују преко PLANET CLUB-а. [...] У овом случају, Вучић има бон. Како је зарадио или добио тај бон, не поставља се питање. У овој шеми он има бон

у којима су заокружене све ставке које он може да тражи од миљеа који му се нуди. Ове костимиране девојке су у Влади Србије, то су људи у разним јавним службама...”(03. фебруар 2018.)(6)

Шта је најстрашније?

Што они који излазе на изборе пристају да буду Вучићеве „девојке“ маскиране у опозицију. А знају, знају ко има бон. А знају и ко му је дао бон.

ОРДЕНОНОСАЦ

А онда се таквом даје орден Светог Саве. Један читалац, по псеудонимом АммаА, коментарисао је текст Зорана Чворовића и мој, настао пошто је професор др Мило Ломпар одбио да говори на свечаној академији поводом осам векова аутокефалије СПЦ, на којој је Врховни Кловн добио највиши орден, што је показало сав јад нашег духовно – моралног стања. Речи су горке, али лековите: „Да не околишамо – „прослава“ осам векова самосталности СПЦ је од почетка замишљена искључиво као лакрдија којој је једина сврха била да се дугојанском муфтији додели тај највиши орден. Све друго је било ништа друго до карађоз који је имао да уврхуни на сцени Сава центра, укључујући и доделу истог ордена и самом патријарху, чиме је васколиком Србљу послата подсвесна порука да је Кловн данас у истој равни са највишим црквеним великодостојником, а да ће се, већ од сутра, он питати коме ће се ордење додељивати и да ће га, може бити, он лично и уручивати, што ће рећи – ко га је добио, добио га је, нема више. Тај „најбољи студент у историји Правног факултета“, који је то самозвање овековечио одсуством ма једног јединог дела из области права (ако не рачунамо „предавање“ студентима о разлици између Рубљова и Ђота), те 16-месечним радним стажом,

обављајући послове продавца ексера на кило у Лондону и управника фискултурне дворане у Земуну, постао је тако експерт у још једној области (листа је подугачака, још од катаклизми у Фекетићу и Обреновцу, па преко протеривања аутобуса кроз тунел, чери парадајза, падајућих перача прозора и лепљења банана десетогодишњим баскеташима, до каблова за гондоле, фасада и бетон-коцке ...). Та двонога протува, за коју је Шћепан Мали отеловљење бистрог ума и човечности, званично је препозната, ни од ког другог но од српског патријарха, као неко ко представља ... шта већ тамо пише. Мило Ломпар, тај Прометеј у учитељском мраку, неуморни ноћни крпач шавова по којима богохулне хорде Алекових хијена даном обесно цепају српску потку и непоколебљиви стегоноша политике ситног рада, није пристао да буде сенка лутке у бласфемичној представи. Није хтео ни да искористи јединствену прилику да путем директног преноса на фреквенцији јавног сервиса и пред хиљадама присутних у Сава центру, народ у Србији напокон види како изгледа човек за кога та медијска кућа јавља да је аутор књижевног подухвата године, док га у исто време држи на листи оних који не смеју прићи згради РТС ни на 300 метара. Он тако остаје на трагу оних великана који су изабрали слободу бивајући добровољни изгнаници и странци у сопственој држави, чију метафору представља онај Црњански коме се некадашњи Брозов амбасадор у Лондону подсмехује, покушавајући да, уз дипломатску вечеру, договори пишчев повратак у земљу, док велемајстор писане речи, к томе још и „рђаво одевен“, одбија његове пуњене лигње и тражи тањир купуса с ребрима јер је „поприлично гладан“. Занимљиво је да су те пуњене лигње омиљени дугојански морски специјалитет и Великог Кловна, које мајка шаље у шерпици свом

мезимцу...за доручак. Професоре Ломпар, хвала Вам што сте нам показали како је лако остати човек.“(7)

Баш зато што је лако остати човек, боли чињеница да има оних који су спремни да уђу у циркус Врховног Кловна, који он, ругајући нам се, зове Скупштином Србије.

КО ГА ЈЕ ДОВЕО?

Ко је, од странаца, Вучића довео на власт?

Не знамо, али слутимо. А, како рече Дис, метафизичким поводом додуше, слутити још једино знамо.

Наша бојкот – опозиција (осим ретких изузетака) је била запањена потпуном неосетљивошћу „демократског Запада“ према њиховом указивању на чињеницу да је Вучићев режим заснован на радикалном изрутивању свему што демократија јесте. О владавини права да и не говоримо; живимо у глибу претполитичког бесправља.

А ничему се не би чудили да су читали оглед Љубомира Кљакића о саветнику Тонија Блера, Роберту Френсису Куперу: „Купер је ову идеолошку платформу империјалне експанзије опширно представио 2003. године у својој књизи *Сламање нација. Поредак и хаос у Двдесеттвом веку*: „За постмодерну државу, стога, постоји потешкоћа. Неопходно је да се навикне на идеју двоструких стандарда. Међу нама, делујемо на основу закона и отворене заједничке безбедности. Али, када имамо посла са много старомоднијим врстама државе изван постмодерног европског континента, (као) Европљани морамо се вратити на знатно грубље методе из ранијег времена – сила, превентивни напад, превара, све оно што је неопходно када се бавимо онима који још увек живе у свету деветнаестог века где је свака држава за себе. Између себе, држимо се

закона, али када делујемо у џунгли, ми такође морамо користити законе џунгле.“ (8)

Оно што Европљанима заиста гарантује да ће у том великом предузећу увођења „постмодерног“ поретка у „предмодерни“ хаос заиста и успети, јесте империја. Али, не било која империја. За Купера, то је „постмодерна империја“: „Деветнаестовековне империје биле су засноване на заједничким расистичким претпоставкама – и колонизатори и колонизовани изгледа да су прихватили идеју о белачкој супериорности. Али, ове су претпоставке нестале. Постмодерна верзија империје мора бити добровољна, ако је то прихватљиво; у крајњем случају, мора бити кооперативна.“(8)

Вучићев саветник је Тони Блер.

Блеров саветник био је Роберт Купер.

Шта мислите, зашто Вучић никад не помиње Велику Британију као вечну претњу нашим интересима?

Или, како би то рекао донедавни намештеник БИА: “Не постоји страна служба која је студиозније, дугорочније и ефектније имала утицаја на безбедоносни сектор, политичке странке и државне институције, па самим тим и на српске политичке токове у последњим деценијама – од британске обавештајне службе. По неком правилу, Британци код нас играју дугорочно, дубински, труде се да продру до сваке поре система, да би се, у екстремно напетим и турбулентним временима, интензивније појавили Американци који завршавају агресивнији део посла, да постизања циља, када опет препуштају стрпљивим и увек присутним Енглезима.“(9,33)

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Све знам, само не могу на ноге, говорио је пијанац из вица.

Тако и ми: знамо, али смо окупирани. Вучић има бон, и може да, док му не сване црни петак по наређењу Импе-рије, ради шта жели.

Само је велика срамота подржавати таквога у ономе што ради, и правити од Скупштине Србије, која треба да буде сакрални простор слободе, јефтини циркус Великог Кловна.

Моје опредељење за бојкот Велике Лаже зато није само политичко, него и метафизичко. Не желим да будем сабласт.

Јуна 2020. године

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 14.6.2020. године):

1. <https://www.youtube.com/watch?v=Qa9yf3ooBGU>; <https://www.youtube.com/watch?v=a-VQ3hyo7MQ>
2. https://www.youtube.com/watch?v=PWPZDYP9hx0&list=PLh57bbOQmA2QinR0Kdl_ajJsJRvcvClyx&index=3
3. <https://opusteno.rs/humor-zabava-f9/biseri-milana-tarota-t12378.html>
4. <https://www.pressreader.com/serbia/nin/20180405/281517931686001>
5. <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/uvrtanje-mozga-ili-ludilu-nema-kraja.html>
6. <https://www.izjave.net/author/872>
7. <https://stanjestvari.com/2019/10/11/cvorovovic-dimitrijevic-lompar-nepristajanje-na-klovna/>
8. <http://www.pecat.co.rs/2011/07/robert-frensis-kuper-imperijalni-strateg-i-administrator/comment-page-3/>
9. Горан Живаљевић, Служба, Лагуна, Београд 2020.

КЛОВН У КЊИЖЕВНОСТИ

ХЉЕСТАКОВ ИЛИ ОСТАП БЕНДЕР?

СЛИКА СРБИЈЕ У РУСКОЈ ПРОЗИ

Руска књижевност је свагда била инспиративна – не само за тумачење, него и за различита поређења и аналогije. Тако се потписнику ових редова чини да данашња Србија личи на ону кобилицу из сна Раскољниковљевог, који је, као дете, гледао страшан приказ: некакав пијаница, са својим пајташима из кафане, убио је своје коњче које није било способно да вуче гомилу пијаних лудака... У кола је смештао све више и више другова по непочинству, тукао кобилицу, чак и по очима, и, на крају, усмртио је. Било је оних који су га молили да то не чини, али је он, у лудачком бесу, викао да је животиња његова, и да се то никог не тиче...

Тако се ради са Србијом веома дуго, а од 5. октобра 2000. наовамо интензивно... Земља пропада под „неолибералним реформама“, у име „транзиције“, а њен народ изумиру огромном, ратном брзином: губитак становништва од 2002. до 2011, између два пописа, је преко 400 хиљада људи – неки су отишли ван земље, а неки под земљу... А властодршцима пијаним од ЕУ-ММФ ракије зване „брља“ никад доста; они злостављају Србију, и, ако се нешто скоро не деси, злостављаће је до смрти... Тако се потписнику ових редова чини: Србија је кобилица из „Злочина и казне“, коју бичују и воде ка уништењу пијани бездушници, маскирани у „демократски изабрану“ власт у Београду.

Но, ово није текст који ће бити надахнут Достојевским.

Јунак ове повести се, дубоко смо уверени, може наћи на једном другом месту – код Гогоља. И код Иљфа и Петрова.

СТИЛ – ТО ЈЕ ЧОВЕК

Наравно да је стил човек.

Какав човек пише оваквим стилем?

„Виктор Иго нам је то оставио. То, да снови стварају будућност. Зато, кад погледам Србију данас, ја је видим – сутра. Видим оно што јесте мој сан, и због чега сам и ушао у посао у ком сам. Хоћу, и не шалим се, да сањам и створим будућност. И видим, верујем у то, уређену земљу, са изграђеним путевима и пругама, са новим фабрикама, са људима који раде, и који се више ничега не стиде. Најмање себе и своје земље. Пристојне људе, у пристојној држави. И, врло брзо, потом, у европској држави“ (1,72).

Или оваквим: „Због свега тога и верујем у успех реформи. И зато сам толико убвеђен да ће, већ 2017, свако ко укуца, на Гуглу – „успеле реформе у свету“, као одговор добити низ чланака, са једним заједничким именитељем-Србија. А ако мислите да је то немогуће, сетите се Игоа. Он је усадио то у сваког од нас. Да сањамо, будућност. И да знамо да је могуће. Остварити тај сан“ (1,74).

И ОПЕТ, ТАЈ СТИЛ

Ево још примера: „Када стижеш у Давос, не можеш да се не сетиш „Чаробног брега“ Томаса Мана и његовог Ханса Касторпа, који је, за разлику од нас, овде стигао лети. Стигао је, за разлику од нас, возом који се све време пео

до 1.560 метара надморске висине. И њега је, као и нашу малу делегацију из мале Србије, дочекао призор сивог језера и дугачког, а опет некако ситног, збијеног села у Алпима...Када је Ман једног лета, пре више од 100 година, стигао у Давос и осетио потребу да пише о санаторијуму (тадашњој Европи), у којем (којој) насмрт болесни људи воде расправе о насмрт болесним идејама, није се много разликовао од неких својих јунака. /.../Док стижемо на Чаробни брег, размишљам како се Ман променио после Давоса. Ја сам се променио пре Давоса. Сам Давос давно пре мене... Данас је овде све другачије. И сви су другачији. Србија постаје другачија. Зато смо овде. На Чаробном брегу./.../Богатство и моћ су врло једноставни. Нема никаквих претензија у људима који контролишу и светски мир и светску економију. Ужурбани су, неконвенционални, скромни и надасве фокусирани. Овде се праве послови, овде се штеди време, и овде се - слуша./.../Срећем и старе пријатеље. Ли Кеџанг, кинески премијер, звезда је Давоса. За њим и за гостима из Азербејдана буквално трче. Паре су на истоку, и тржиште, и потрошња, и опет - паре. Све траје веома брзо у Давосу. Крећемо да правимо пругу? Да. И имамо је од октобра 2017? Да, и долазим на отварање. А ја сам пресрећан. Хвала! Јурцам даље.Ројтерсов и Блумбергов форум. Кратко са председницом ММФ Кристином Лагард. Па Херман Греф из Збербанке. Јохан Шнајдер, потпредседник владе Швајцарске и министар економије. Премијер Турске Давутоглу. Пријатељ Мохамед Алабар, директор "Иглхилса", који гради Београд на води. Царед Коен из „Гутла“... И сваки пут пазим шта причам. Они су овде да чују шта Србија има да им каже. Шта нуди. Шта може и шта хоће. И никада нисам срео никога ко те прати са толиком пажњом. Сваки и најмањи детаљ

им је важан. Отворили су све пријемнике, а ја пажљиво шаљем сигнале. Све их зовем у Србију. Трчање од форума до форума, од маргине до маргине, по Чаробном брегу чаробно прекида сјајни Франс Тимерманс, потпредседник Европске комисије. Један од најмоћнијих људи у ЕУ. /.../ Толика (моћ, нап. В. Д.) да је накратко зауставио време и у Давосу. И моје и своје. Причамо надугачко, не обазирјући се на сатницу. Бележим то као један од најпријатнијих тренутака. И поново јурим даље... /.../ Огроман посао смо завршили. На лицима су нам осмеси. На самом крају, док почињемо дугачко спуштање, кажем у себи: Збогом, Хансе Касторпе. Ти си отишао у низију у којој су грмели топови и узео пушку у руке. Ми идемо у Србију. Наша грмљавина је престала. Идемо да радимо! У живот“. (2)

Баш тако пише.

КАКАВ ЈЕ СТИЛ У ПИТАЊУ?

Нећемо говорити о садржају оваквих текстова, који нуде ружичасту маглу у свету што се руши, економски, политички, културно; у свету који се припрема за Трећи светски рат. Нећемо говорити о убацивању „Чаробног брега“ у дневник, који личи на то „како мали Перица чита Томаса Мана“. Говорићемо, понешто, о стилу. Јер, стил је човек, као што већ рекосмо.

Професор српског језика и књижевности би вам рекао: овако пише девојчица – дубалица, која чита, али не разуме, цитира позната имена да би се видело да је начитана, али не поима контекст у коме нешто цитира. Нема озбиљних граматичких и правописних грешака, али је њена имажинација стереотипна, лишена дубљих увида – дводимензионална. То је, искрено говорећи, оцена три; четири минус може да добије само из сажаљења.

Узмимо само реченицу: „А ако мислите да је то немогуће, сетите се Игоа. Он је усадио то у сваког од нас. Да сањамо, будућност. И да знамо да је могуће. Остварити тај сан“.

Већ чујем глас професора: „Девојчице, из кога си Игоовог дела преузела реченицу о сновима? Зар је она битна само за Игоа? Зар није било толико писаца који су тврдили да треба да сањамо сан да би он постао будућност? Рецимо, из француске књижевности, могла си се позвати на Жила Верна – он је био већи сањар. И одакле ти ова тврдња да је Иго „у све нас“ усадио сањарско – маштарске идеје, које треба да се претворе у будућност? Како је то „усадио“? Кроз лектиру? Па, Иго није у лектири, и мало људи га чита, чак и његове „Јаднике“, који много боље одговарају опису стварности у Србији него сањарско – маштарске сличице. Не знаш шта да кажеш? Хтела си да нас фасцинираш, као раније када си помињала Радомира Константиновића, Макса Вебера, кинеску философију и слично? Тројчица, девојчице, тројчица...“

ДНЕВНИК ИЗ ДАВОСА: ГОГОЉЕВСКО ЧИТАЊЕ

А стилска анализа дневничког записа из Давоса?

Како њој приступити?

Једноставно. Нека читалац поново прочита одломак из опуса писаног у Швајцарској, и одломак из Гогољевог „Ревизора“. Ево како петроградски чиновнички, писарчић најнижег ранга, ситна варалица пред уплашеним корупционашима из провинције, објашњава своју улогу у руској престоници: „Ех, Петроград! То вам је живот, Бога ми! Ви, можда, мислите ја тамо само преписујем; не, ја и начелник одељења смо врло добри пријатељи. Дође тек па

ме лупне по рамену: „Дођи ми, побратиме, на ручак!“ /.../ Тек што се појавим на улици, већ чујем са свих страна: „Ено“, веле, „иде Иван Александрович!“ А једаред су чак мислили да сам главнокомандујући: испаде ти војска из касарне и поздрави ме са пушком пред прсима. /.../ Мени мисли необично лако теку. Све што је било под именом барона Брамбеуса, Фрегате Надежде, и Московски Телеграф... све сам то ја написао /.../ Сваки дан сам на баловима. Ми смо тамо саставили једно друштво да играмо виста: министар иностраних дела, француски посланик, енглески, немачки посланик и ја. /.../ Мени чак на поштанским пошлицама пишу: ваше превасходство. /.../ О, ја сам све њих научио памети. Мене се и Државни савет боји. /.../ Ја сам свуд, свуд. У двор сваки дан идем. Ја ћу сутра бити произведен за фелдмарш...“ (3,64-68)...

ТАЈНА ХЉЕСТАКОВШТИНЕ

У чему је успех Хљестакова за кога су помислили да је ревизор из престонице што је дошао да види неподопшти-не локалне бирократије, која пљачка обичан свет, у болници изгладњује болеснике, а суд претвара у свињац? Прво – то је нечиста савест бирократа, а, друго, Хљестаков лаже тако убедљиво зато што и сам мисли да говори истину. Поверује му и јадни народ, који сматра да је он стварно ту да прима њихове молбе и жалбе на корупционаше.

Бедни чиновнички из Петрограда у корумпираној провинцији постаје громада којој се сви клањају, дају јој паре, обигравају око ње. На крају, наравно, испадну будале. Лажни изасланик из Петрограда одмагли, са свиме што им је узео, а долази прави ревизор.

ОСТАП БЕНДЕР

У роману совјетских хумориста, Иљфа и Петрова, „Дванаест столица“, Остап Бендер је лик хоштаплера спремног на све да би се домогао богатства. У полуфантастичној атмосфери утопије на власти, што је СССР био двадесетих година 20. века, дотични иде из превара у превару да би се домогао једне од дванаест столица из куће осиромашене племићке породице, у коју је ташта Бендеровог „пословног партнера“, бившег племића Иполита Ворбјањинова, сакрила породични накит. На путовањима по Русији, Бендер, који себе зове „великим комбинатором“, постаје све и свашта. Ипак, једна од највећих авантура десила му се у малом месту Васјуки, у коме је Бендер, за 50 копејки по играчу, организовао симултанку на 160 табли, понудивши своје велемајсторство (иако није знао да игра на црно-белим пољима) члановима провинцијског шах-клуба. Убедио је локалне шахисте да ће, на основу своје играчке славе, у њихов градић довести највећа светска имена, од Капабланке, преко Нимцовића, до Аљехина. То ће покренути економију Васјука.

Ево Бендерове визије: „Прво и прво, пошто речна пловидба неће бити кадра да пребаци толике масе посетилаца, Народни комесаријат за саобраћај изградиће железничку пругу Москва – Васјуки. Два – хотели и небодери за смештај гостију. Три – подизање пољопривреде у пречнику од хиљаду километара: госте ће требати снабдевати воћем, поврћем, кавијаром, чоколадним бомбонама. Онда, дворец у којем ће се одржавати турнир, то је четири. Пет – изградња гаража за аутомобилска возила. Затим, да би се сензационални резултати турнира могли објављивати целом свету, мораће се подићи радиостаница циновске снаге. То је – шесто.“

Бендер им, на крају, каже да ни железница неће моћи да задовољи потребе свих туриста, па најављује изградњу аеродрома „Велики Васјуки“, одакле ће летети авиони за Лос Анђелес и Мелбурн. Кад се величанствени турнир заврши, Остап предвиђа још блиставију будућност: „Мој план јемчи вашем граду невиђени процват производних снага. Замислите шта ће се десити кад се турнир заврши и кад гости оду. Становници Москве, притиснути стамбеном кризом, покућаће у ваш велелепни град. Престоница се аутоматски премешта у Васјуке. Овамо се пресељава влада, Васјуки аутоматски мењају име у Њу–Москву, а Москва – у Старе Васјуке. Лењинграђани и Харковљани шкрипе зубима, али им ништа не помаже. Њу – Москва постаје најотменији центар Европе, а убрзо и целог света./.../А касније и целог свемира. /.../Из Васјука ће хитати сигнали, на Марс, Јупитер и Нептун. Веза с Венером представљаће ситницу, као путовање из Рибинска у Јарослављ. А после ће се можда, ко би га знао, за једно осам година, у Васјукима, први пут откако је настала васиона, одржати међупланетарни шаховски конгрес!“ (4,252-253)

И „велики комбинатор“, коме је насушно неопходна свежа лова за даља путовања у потрази за столицом пуном накита, додаје: „Понављам: ствар практички зависи само од ваше самопрегорне иницијативе. Сву организацију, понављам, узимам ја на себе. Никаких материјалних издатака, осим расхода за телеграме“ (исто, 253).

Бендер тражи сто рубаља „за телеграме“ које шаље Капабланки и осталима, али сиромашни шах-наивци из Васјука имају само 21 рубљу у клупској каси. „Велики комбинатор“ им каже да је, за почетак, то доста, узима све, и, после извесног времена, кад су домаћини схватили да

дотични уоште не уме да игра шах, одмагли, сасвим мирне савести.

ПРАВА СЛИКА ВУЧИЋЕВЕ СРБИЈЕ

Професор др Милорад М. Шеварлић, са Пољопривредног факултета у Београду, нас подсећа да смо „распродали природне националне ресурсе – земљиште и водне изворе – што није учинила ниједна земља, осим Србије, пре чланства у ЕУ“ (5,23); проф.др Александра Смиљанић нас опомиње да је продаја „Телекома“ злочин, јер „Телеком“ има дупло веће приходе од „Теленора“, четири пута веће од ВИП-а и СББ-а, и убедљиво доминира на телекомуникационом тржишту“ (исто, 26), па ће продаја ове фирме значити губљење огромне вредности за мале паре.

И тако даље, и томе слично; у Србији, због свега што олош-елита зове „транзицијом“, сваке године 30 хиљада људи умре више но што их се роди.

За то време, наш Хљестаков, који је и Остап Бендер, прича своју „авиони, камиони“ причу, а грађани Србије га („Аман! Чест усклик у седвалинкама“, што рече Рамбо Амадеус) и даље гледају као становници Васјука у очекивању свемирског шаховског конгреса у свом граду.

НАРАВОУЧЕНИЈЕ: КАД СЛЕДЕЋИ ПУТ ЧУЈЕТЕ ДА НЕКИ ПОЛИТИЧАР ИМА ВИЗИЈУ, ЗОВИТЕ ЧИКЕ У БЕЛОМ!

2015.

УПУТНИЦЕ:

1. Александар Вучић: Српски сан, НИН 3343/2015.
2. <http://www.sns.org.rs/novosti/vesti/aleksandar-vucic-dnevnik-iz-davosa>
3. Николај Гогољ: Ревизор, Просвета, Нолит, Завод за уџбенике, Београд, 1981.
4. Иљф и Петров: Дванаест столица, Нолит, Београд, 1969.
5. „Геополитика“, фебруар 2015.

КА ДУБИНСКОМ ЧИТАЊУ САДАШЊИЦЕ/ ШЋЕПАН МАЛИ И РАКО КОЗАРЕВАЦ

УМЕСТО УВОДА

Једнога дана, Срби (ако их буде) чудом ће се чудити како су се њихови преци дружали у другој деценији 21. века када су ишли за утварама, верујући у лажи о „ЕУ интеграцијама“, „Београду на води“, страним инвестицијама, које би прозрело и дете из Андерсенове бајке „Царево ново одело“. Али, очевидности се често не поимају јер смо им преблизу. Зато је у смутним временима потребна дистанца да би се очито сагледало, при чему ту дистанцу, захваљујући својој архетипској дубини, често обезбеђују значајна дела националне књижевности. Зато подсећамо на лектуру неопходну за разумевање епохе у којој смо се обрели.

О ШЋЕПАЊУ МАЛОМ

Трећи велики спев Његошев, после „Луче микрокозма“ и „Горског вијенца“, јесте „Лажни цар Шћепан Мали“. Он говори о самозванцу кога, за време патријарха пећког Василија Јовановића – Бркића и митрополита цетињског Саве Петровића, Срби из Црне Горе прихватају као руског цара, и верују му, упркос његовом кукавичлуку у боју, илии сведочењу руског изасланика да је реч о смутљивцу. Чак и патријарх Василије поверује лажном спаситељу, па искусни Турци кажу - „патрика је велика будала“. Овај спев је био, све до Жарка Видовића и Мила Ломпара, мало тумачен – и то не само из књижевних разлога (јер је веома богат значењима), него, пре свега, зато што је непријатан за „патриотско“ читање. Наиме, Његош је у њему показао шта ће бити

са Србима ако се одрекну свог завета са Христом, а буду се уздали у лажног месију који ће их спасити без напора стицања историјске свести.

Оно што при читању „Шћепана Малог“ изазива нелагодност јесте низ стихова скоро истоветних онима у „Вијенцу“, при чему их изговарају лажови попут Шћепана, или лукави племенски главари који имају непосредне користи од дотичног, или преварени Срби који иду за њим. (Рецимо, народне стихове о опредељењу цара Лазара за небеско, код Његоша изговара архилажов - Шћепан Мали). Док се све не сруши, не вреди убеђивати обмануте. Игуман Теодосије Мркојевић прозире Шћепана, али нико не прихвата његова прозрења, па му остаје само да буде ироничан и да чека да се народ отрезни од заноса лажовом. Једини који га и прозире и не покорава му се је светац – млади Петар Цетињски, који одбија дар из Шћепанове руке.

У свом тумачењу, Жарко Видовић упућује на чињеницу да народ прихвата преваранта зато што не живи дубинама заветне хришћанске матрице него површношћу епског, које је наивно јер историјске свести нема без свести о злу(1). Мило Ломпар указује на антихристовску природу Шћепана Малог, на његово ништавило које, ипак, покреће судбинске процесе, па је зато реч о „демонству лакрдијаша“(2).

О РАКУ КОЗАРЕВЦУ

Велики књижевник, Григорије Божовић, невин убијен од комуниста 1944. у Београду, оставио нам је, између осталих, причу „Рако Козаревац“, смештену у Ибарски Колашин. Рако је син Обрена, првог домаћина у нахији. Ленштина и нерадник, доживео је да га, после очеве смрти, вредна и честита браћа оделе и уклоне из породичне

задруге. Живи у прљавој чатмари, без оцака. Истовремено, мисли о себи високо, и злоставља жену и децу што је доспео у такво стање. Кад син и ћерка порасту, на њих не сме, али жену и даље кињи. Пред децом се претвара да насиље чини из немоћи, јер му је тешко што је сиромас, и настоји да изазове сажаљење; наравно, не каје се заиста, него глуми кајање. Григорије Божовић запажа његову замишљеност, по којој би неко са стране рекао „да брине велику, дубоку до бола, горку и мучну народну бригу“. Кад га ћерка разобличава, он вели: „Лажем од како памтим себе. Лажем. Али лажем себе. Видим да ми ништа моје не ваља, па бих хтио да буде боље. Да ме ћеца благосиљају, а село завиди. Зажелим то па се занесем, зборим онако, а вама се чини да лажем/.../ Почео сам вјеровати у своју лаж и занос. Учинићу најзад нешто крупно и страшно. Задивиће се једном ако не цио Колашин, а оно наше Козарево. Вићеће ко је Рако Козаревац! Вићећеш и ти, дијете!“ (3, 53)

Да би учинио велико дело о коме машта, Рако Козаревац од своје кћери Живане краде дукат, и одлази у хан у Вучи, крају где га нико не зна, представљајући се као сопствени брат, Миљко, чувен домаћин, и причајући, у сузама, како му је огромно стадо оваца упропастио метиљ, па он сада треба да настави ново, али нема новца. Богати бег Пештерац сажали се на тобожњег Миљка, и прода му овце, с тим да му овај исплати дуг до почетка зиме, док стекне потребну своту. Кад се врати у село, Рако измишља различите приче о пореклу новца за који је купио стадо, а брату се хвали како му је помогла Краљевина Србија, јер знају да је он син чувеног Обрена. У лаж коју прича искрено верује. Да би доказао своју величину, он овце коље и продаје, и троши туђе, незарађено, да сви знају да му нема равна надалеко.

Када бег треба да дође по своје, Рако коначно добија прилику да докаже своју „вредност“: он упада у Козарево, које слави Светога Јована, слаже да је убио Турчина и да долази казнена експедиција која ће их сатрти. Његови земљаци, у огромном страху, са децом и малим завежљајима у рукама, хитају ка слободној Србији, а Рако их води. Успут, он ужива у новој улози: „Барем ће се причати за наше кољено...Причаће се, Господа ми Бога, за Рака Козаревца(...)Јесте да је грехота за малу децу да се овако стрављују и муче, али нека види Козарево, Колашин и цео свет шта све он може припремити. Нека остане прича о Раку Козаревцу“ (исто,59).

Када скрхани стижу на циљ, Рако каже да их је обмануо, и исприча шта се стварно десило. Миљко, на ивици очајања, пита га зашто не рече истину, па би му браћа дала паре да плати повериоцу. Рако, међутим, открива своју праву мотивацију: „Па да ми се сјутра смијете...(...) И ви сјутра да ваздан пијете и веселите се, а ја да се под срамотом каменим у мојој колиби,а?...(...)Тако, и Рако је Обренов син: тако, било ме не одвајати, па ти ја никад не бих донио биједу у Козарево“(исто,61). И довршава, ругањем свима који су га узели за вођу: „И ево учиних што сам пожелио. Распрших цијело село, те сте сад сви сиротиња као и ја. А ви никада не бисте могли повјеровати да ја могу овако нешто учинити.(...) Да једном знате ко је Рако и да он није само ваша маскара козаревска!“

Прича се заврши нестанаком вође у понор који „још једном искези зубе, ђаволски закикота, па као авет проби људску лесу и шмугну низ сурдулину“(исто).

О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?

Угледна књижевна критичарка, др Јасмина Ахметагић, у својој књизи „Невидљиво збивање“, бави се анализом лика Рака Козареваца, који је један од могућих типова тзв. „динараца“, познатих по епским замасима, али и промашајима, јунаштву, али и таштини, хероизму, али и нихилизму. Она указује на то да је Козаревац крив што је раскућио своју кућу, али не жели, јер нема намеру да улаже покајнички труд, да се преиспита и дође до правог закључка о својим поступцима. Када је као домаћин пропао, он је ишао по крчмама и трошио оно што је његова жена зарадила, јер је у његовом животу пресудно било то какав утисак оставља на друге, а не шта је заиста. Још је Блажени Августин уочио да има разлике између онога ко ретко и нерадо лаже и лажљивца – овај потоњи ужива у томе што чини, лаже да би изградио виртуелну стварност у којој се његово „ја“ осећа грандиозним. Када Рако Козаревац поведе несрећни народ ка Србији, слагавши да Турци долазе да их све побију, он производи лажни догађај чије ће последице бити стварне.

Јасмина Ахметагић каже: „Божовићев јунак континуирано, и у својим дијалозима и монолозима, говори о себи у трећем лицу, доживљава себе као лик на филмском платну. /.../ Девијантност Раковог карактера се и састоји управо у томе што њега не привлачи подвиг, већ могућност да влада, да заузме поље моћи – једино на томе може почивати његово осећање поноса због штете коју је нанео својим ближњима. Управо та жеља за доминацијом и фантазија о моћи манифестација је нарцистичког, грандиозног аспекта његовог параноидног карактера. Рако жели да овлада другима како би их поразио, што указује на грешку у перцепцији реалности, типичну за параноидну свест: други су непријатељи, а Ракова жеља

да буде у центру пажње иде руку под руку са осећањем гоњености. /.../Средина, по мишљењу Рака Козаревца, има лични однос према њему, а персонализација је један од конструктора параноидне менталне структуре. Рако у друге пројектује непријатељство које постоји у њему самом, те, као и свака параноидна свест, и свест овог јунака у другима види узрок властитог беса. У том је смислу Ракова охолост и равнодушност према патњи коју другима наноси, у његовом осећању, легитиман одговор на непријатељство и одбрана властите грандиозне мисије“ (исто, 59-60).

Видећи остварење себе у доминацији над другима, Рако Козаревац постаје лажни месија – антихрист, и нестаје пошто је нанео најснажнији могући ударац заједници из које потиче.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Кад одабере Шћепана Малог или Рака Козаревца за вођу, српски народ се нађе на ивици понора. Хоће ли коначно пасти у амбис, зависи од историјске свести савременика. А ње нема без свести о злу. О томе је и овај оглед.

УПУТНИЦЕ:

1. Жарко Видовић: Његошева трилогија, у књизи „Његош – песник српске слободе“, Катена Мунди, Београд, 2013.
2. Мило Ломпар: Његошево песништво, СКЗ, Београд, 2013.
3. Јасмина Ахметагић: Невидљиво збивање/ Православна духовност у прози Григорија Божовића, Институт за српску културу, Приштина – Лепосавић, 2012.

НУШИЋИЈАДА И ВУЧИЋИЈАДА

УДЕС ЗА КУДЕС

Оно што се у Ивањици, а поводом Нушићијаде десило, познато је свима: осамдесет година после смрти великог комедиографа, збило се нешто сасвим у складу са његовим комедијама. Они који су годинама организовали Нушићијаду (удружење грађана КУДЕС), они који су обезбеђивали две трећине средстава за њено одржавање (удружење грађана КУДЕС), више немају приступа (удружење грађана КУДЕС) свом интелектуалном и стваралачком „чеду“, јер су, ето, вређали Великог Вођу (1), мада то, наравно, није формално наведено као разлог отимања Нушићијаде од њених творака.

Напредњачку охлократију из врха државе и из врха Ивањице је нарочито погодила Нушићијада 2017, када је Зоран Кесић са Дражом Петровићем и представницима Њуз нета сурово исмејао различите димензије владајућег идиотизма (у изворном, античком значењу те речи, идиот је човек кога не занимају послови заједнице, полиса, него само лични интереси). Растеривањем твораца изворне Нушићијаде Вучићеви сејмени су се попели чак и на Нушићев гроб. Наравно, на себи својствен начин. (2)

СМЕХ ЈЕ СМЕХ, ПРЕМА ВОЋИ ГРЕХ

У зборнику есеја под насловом „Свети смех“, Конрад Ејерс каже: „Заједничка одлика свих диктатора, револуционара и религијских ауторитараца јесте одбијање да се насмеју на сопствени рачун, као и забрана да се други смеју на њихов рачун“. Уосталом, ово је већ било – са

Душком Радовићем, рецимо, у доба звано „И после Тита – Тито“ (3)

Оно што данас имамо у Србији – и у Ивањици, наравно, као граничној области Србије из „Сумњивог лица“ - јесте само рециклирани титоизам, за који гласају сенилни Титови обожаваоци, што у Вођи над вођама виде Броза *redivivus*.

Секта Вучићевих сведока, позната по вери у Вучићево хиљадугодишње царство на земљи, живи је доказ да је хумор у оствареној антиутопији субверзиван, па самим тим и непожељан. Због тога нису могли да одоле а да не забране праву Нушићијаду и трудећи се да измајсторишу неку своју верзију (што би Дража Петровић рекао - „кинеску копију“), која ће личити на синдикалне приредбе у Титовој Југославији 1949, и за коју ће припитомљени радио - хумор „Веселе вечери“ (што није смела да се бави ликовима битнијим од директора мањих социјалистичких фирми) бити недостижан идеал.

Уосталом, Нушићијада у Ивањици никад није била само хумор и сатира, него је имала за циљ представљање наше културе каква би могла бити да је, овде и сада, више среће, памети и поштења. Наиме, изворна Нушћијада је увек била настојање да споји све што је вредно у нашој традицији са потребама савремености – од музике и филма до Фестивала науке. Нушић је као инспирација овог настојања био више него упутан – јер је и хумориста и моралиста, човек који је комедије писао не само да би засмејао, него и да би утицао на етички став оних који његове комедије гледају.

Али, у Србији, у којој се авети усељавају у „наводни Београд“, нико се не сме подсмевати Кловну Без Смисла За Хумор, протоплазмичном Пенивајзу, оном што се, у име

тријумфа неолибералног канибализма (пардон, капитализма) не храни само радницима уништених фирми (сад једе „Азотару“ у Панчеву), него и њиховим страхом да више никад неће моћи да живе као људи, па се зато учлањавају у секту Вучићевих сведока. Човек без сећања (осим на своје дане факултетског дубалаштва) појављује се изненада, на разним местима, и игра своју клоновску игру, док његови сведоци докусурују Србију.

СТРАХ ОД ХУМОРА – ПЛОД СЕНИЛНОГ УМОРА

Откуд толики страх Вучићевих сведока пред хумором и сатиром?

Зато што је, као и код Нушића, тако и код његових данашњих следбеника из КУДЕС-а, хумор изврсно средство за оживљавање духа полиса као дијалошке заједнице, сасвим у складу са Бахтиновом теоријом карневала. У студији о Радлеу и средњовековној народној култури, велики руски тумач књижевности, Михаил Бахтин, указао је на чињеницу да је градски трг у Средњем веку и ренесанси био јединствени свет, где су сви наступи, од уличне препирке до театарске представе, били прожети атмосфером слободе, отворености и фамилијарности. Народ је, кроз заједнички смех, постајао једно тело, при чему смех није био пука одбрана од страха, него и апологија слободне мисли, о чему се може више читати у огледу Марије Ристивојевић о поимању карневалског код Бахтина.(4)

Пољски теоретичари књижевности, Бужињска и Марковски, указују на чињеницу да је карневалски поглед на свет проистекао из народно-вашарске културе, па је увек био супротан званичним институцијама и устаљеном поретку. Озбиљност која се меша са смехом и мудрост у су-

срету са глупошћу одлике су живог живота, и стога није случајно да је елементе карневалског Бахтин открио и код Достојевског – највећег од највећих. Зато тоталитарци не воле хумор. Кад су врата смеха отворена свима, то је политички субверзивно, јер тако читав народ учествује у животу полиса. Тако се рађа истинска политика.(5)

Кловновски тоталитаризам Вучића & дружине је, наравно, монолошки, док је истинска демократија увек дијалошка. Бахтин је говорио: „Живот је по природи својој дијалошки. Живети значи учествовати у дијалогу: питати, слушати, сносити одговорност, одобравати и слично. Читавог живота човек се, не без остатка, ангажује: устима, очима, рукама, душом и духом, читавим телом, свим поступцима. Читавог себе садржи у речи која се затим уклапа у дијалошку тканину постојања, у општи симпозион“.

Можете ли у Бахтиновим речима о дијалошкој суштини човештва препознати Вучића, Вулина, Селаковића, Ану Брнабић и остале Маје Гојковић на врху државе Србије?

Не претварајте се: знам да не можете.

У нормалном друштву, смех има терапеутско дејство: “Ја знам само за један хумор, један једини, онај који изазивајући смех на уснама ублажава суровост живота“, говорио је Нушић. Али, Вучићеви сведоци се плаше да хумором блаже тешки живот под Мртво Озбиљним Газдом, јер би онда Његов & њихов охлократски систем постао потпуно провидан (транспарентан). И зато се боје свега што их разобличава. Погледајте само од када на РТС-у нису репризирали „Белу лађу“, јер схватају да је Вучићева владавина апсолутно шојићевска.(6)

ОСЕЋАМО СЕ ПОСТИЋЕНО, АЛИ ЈЕ ОВО ВЕЋ ВИЋЕНО

Из „Сумњивој лица“

КАПЕТАН: Ђуџи! Реч да ниси казао. Гле њи њеја! Признајеш неја шја! А ако не признајеш, њи ћеш признаџи, јер ја сам већ телеграфирао Министру да си њи признао. Не можеш њи ваља сад мењаџи наводе власџи. [...]

ЂОКА: Ја нисам зликовац, ја нисам ни за шја крив, ја пројесџујем!...

КАПЕТАН: Ђуџи, кад њи кажем! Гле њи њеја, он мисли звао ја неко овде да јовори

КАПЕТАН: Неја! Кад је у њијању држава и династија, завешћу је и цензуру и шорџуру и секвесџуру и јозиџуру и ударићу свакоме двадесет и џет џо џуру. Не дива друке! 'Ајде, дојаџи, јосјодине Милисаве!

Из „Народној јосланика“

СЕКУЛИЋ: Повадио сам, видиш, из акџа све кривице, и оне које су оџишле већ у акџа и оне које нису још ни дошле до акџа, све, све. Па онда лициџације, инџадулације, јроцене, јојисе, забране, јреносе, и уојиџе џакве сџвари. Све ћу џе јрлице сад да хваџам на краџак јозив са џри црвене шџрикле. Па кад ми дође, а ја џек: Е, јрлице моја, џи канда имаш неку јроцену, а? А, овај, за која, џи, јрејелице моја мислиш да јласаш, је ли за јазда Јеврема Прокића, а? [...]

ЈЕВРЕМ: Ама, није јреоџео џућу жену, засџуја је као адвокџи!

СЕКУЛИЋ: Па знам ја да је није јреоџео, али ово је аџиџација. Не мислиш ваља да јриликом аџиџације џреба јовориџи исџину народу? Но, леја ди се џи јровео кад ди јоворио исџину!

ЈЕВРЕМ: Па добро, ал' може човек да нас шужи за клевету.

СЕКУЛИЋ: Може, не кажем да не може. Ал' зашто ја имам у канцеларији фијоку што јуна акта. Пројутала је та једанути две и по киле акта једне истраје, са саслушањима четиридесет и два сведока и са три сручна мишљења. [...]

ЈЕВРЕМ: Овај... у полицији се не каже само истина јавно, него и неистина.

ИВКОВИЋ: А што се износи оно што није истина?

ЈЕВРЕМ: Е, та политика, борба, партија, акција. А после, кад прођу избори, каже се лепо: ово и ово је била истина, а ово и ово није била истина. Ето, и ви сте мени у вашим новинама изнели како сам пре једанаест година, кад сам био оштински одборник, појео једногодишњу порезу.

ИВКОВИЋ: Па нисте је љажили?

ЈЕВРЕМ: Нисам, ал' то је застарело.

ИВКОВИЋ: А ви, зар ништа боље нисте моли измислити против мене у дописима, него да сам издајник отаџбине?

ЈЕВРЕМ: То бар није ништа, то је сасвим невино. Чим се двојица не шрије, онај друи мора бити издајник отаџбине. Тако је то у полицији. А, после, немој ти да мислиш да су ти само то измислили, измислиће они теби још нешто горе. Не брине се, измислиће ти!

Нашаа Спанковић– Шошо: „Начин на који Јеврем и његови помоћници настоје да придобију гласаче условљен је вредностима и нормама које важе за друштво у којем живе. Нушић у овој комедији приказује бројне примере кршења личних права и слобода грађана. Јеврем омогућава Секулићу да неовлашћено претресе Ивовићев стан, анга-

жује Миладина да памти са ким се он виђа и захтева од њега да му лажним сведочењем растерује бираче. Он при-слушкује и надзире Ивковићеве пословне разговоре, чита и краде његове политичке говоре. Све што се одвија у кући Прокић Јеврем сматра прихватљивим, пожељним и политички допуштеним агитационим поступцима. У складу са таквим убеђењем, он оправдава Секулићево кршење права на заштиту података о личности и то назива формална агитација./.../ Јеврема и његове најамнике не гризе савест, стид и кајање због учињених поступака. Изборна борба открива да власт у српском друштву не само да не пружа заштиту прокламованим правима већ ствара услове за њихово кршење. Поступање писара Секулића представља грубо кршење права да случај буде расправљан правично и јавно пред надлежним, независним и непристрасним судом./.../

Развојем медија који манипулишу јавним мњењем појединци се претварају у део гласачке машине под контролом носиоца дриштвене моћи. Јеврем у неколико наврата врши медијски притисак на бираче. Он допушта објављивање плаката у којем Сима Сокић лажно сведочи о интимној вези Ивковића и његове жене, а тиме наноси увреду Ивковићу, Симиној супрузи и својој породици. Он подржава Срету да под псеудонимом објављује у новинама неистине о Ивковићевом деловању против владе и отаџбине.“(7)

МАДА СУ СЕ „КУДЕСОВЦИ“ ТУЖИЛИ, НУШИЋЕВСКИ ОВО СУ ЗАСЛУЖИЛИ

Наравно, отимање Нушићијаде, која ће, аутентично, наставити да делује и у „илегалним“ условима (8), сасвим је у складу са стиховима Нушићеве песме „Два раба“ због које је дотични две године робијао: „Српска децо што мислити знате/из овога поуку имате:/ У Србији прилике

су так'е,/бабе славе, презиру јунаке,/ зато и ви не муч'те се
цабе,/ српска децо, постаните бабе.“

И зато је КУДЕС све ово заслужио. А сада је час да се
КУДЕС одужи онима који су га задужили - Пенивајзу и ње-
говим удворицама. „Још смеха, смеха дајте деци!“ (9)

УПУТНИЦЕ:

1. <http://www.nusicijada.rs;https://www.blic.rs/kultura/vesti/kao-u-nusicevoj-komediji-organizatori-nusicijade-izbaceni-iz-festivala-koji-su/ev3l45s>
2. <https://www.danas.rs/kolumna/dragoljub-petrovic/naprednjaci-na-nusicevom-grobu/>
3. <http://www.rasen.rs/2016/11/kako-je-ucutkan-dusko-radovic-recenica-koja-je-dosla-glave-najvecoj-legendi-beograda/#.W3X96FAVSM8>
4. <https://docslide.net/documents/122048615-bahtin-o-karnevalu.html>
5. <https://pesimum.files.wordpress.com/2014/09/knjizevne-teorije-20-veka-poljaci.pdf>
6. <https://www.youtube.com/watch?v=PwMwtdeYaEA;https://www.youtube.com/watch?v=pwDfcMhotHs;https://www.youtube.com/watch?v=RbFIJNi1EXo;https://www.youtube.com/watch?v=jZQo9IcXXp8>
7. <http://nardus.mpn.gov.rs/bitstream/handle/123456789/6031/Disertacija3961.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
8. <https://www.danas.rs/kultura/vidjeni-ste-za-slobodnu-nusicijadu>
9. https://www.youtube.com/watch?v=ExUo_WHM0LU

КЛОВН И КОСОВО

О НЕБЕСКОЈ СРБИЈИ, НА СРПСКУ НОВУ 2016.
ГОДИНУ / ОДРЕДНИЦА ПИСАНА ПОВОДОМ ИЗЈАВА
ИЗВЕСНИХ „ИДИОТА“ У ИЗВОРНОМ, АНТИЧКОМ
СМИСЛУ РЕЧИ, „ИДИОТ“

Земаљско је замалена царство,
А небеско увек и довека
Српска народна песма

Живот је само прича, пуна буке и беса,
коју прича идиот, а без значења
Шекспир: Магбет

ЦИТАТИ

„Живети под небеским правилима можеш на небу, али на земљи мораш да решаваш конкретне ствари“, рекао је Зоран Ђинђић, први премијер Владе Србије после 5. октобра 2000. године.

„Ми знамо шта нам је план и мисија. Није нама циљ **небеска Србија**, већ живот на земљи и то је била основна идеја Зорана Ђинђића“, рекао је будући председник Србије, Борис Тадић, после убиства Зорана Ђинђића у марту 2003.

„Такође, међу првима смо се одредили према митовима, прогласили их лошим, и затражили Србију на чврстим ногама, на земљи, уместо оне небеске. Лично, мислим да су то историјски отклони, са далекосежним последицама, које, у мору информација, јавност још није

довољно препознала. И убеђен сам да ће се једног дана време мерити управо у односу на тај отклон. До када је Србија била “на небу”, и откада је на земљи. И ми ћемо бити у великој мери заслужни за тај заокрет“, рекао је Ивица Дачић у разговору за новине „Данас“ 17. јула 2015; тако је бивши премијер Владе Србије подвукао улогу СПС-а у савременим променама у животу земље у којој је рођен и народа коме биолошки припада.

А онда је дошао и премијер Владе Србије, Александар Вучић, који је за „Вечерње Новости“ написао, уочи Божића 2015 (2016. по грађанском календару): „Лично се, притом, надам да је и самој Србији доста “чаробних штапића”. Ништа нас у историји није толико изударало као они. Све обећавајући нам, како у ком случају, или “одмах” и “сада”, или неку правду и бољи живот на небу, у “небеској Србији”. За њу је требало само да умремо, ништа више“.

ИДИОТ: ИЗВОРНО ЗНАЧЕЊЕ РЕЧИ

У изворном, античком значењу речи, „идиот“ је „особењак“, човек који се не занима за послове полиса, заједнице. То је човек обузет собом, својим идејама и визијама, који мисли да њиме почиње и да се њиме завршава свет. На несрећу, под овај појам могу се подвести многи наши данашњи политичари, људи који не схватају оно најважније, што су наши вођи вековима знали – да је сваки народ заједница покојних, живих и нерођених, и да је, како рече Честертон, традиција демократија покојника. Док су стари Грци гласали каменчићима, наши покојници гласају својим надгробним камењем. Садашњост није откинута ни од прошлости, ни од будућности – прошлост је најављује, будућност је проверава, а вечност јој суди. Само једно дубинско, метафизичко „особењаштво“,

„политичка идиоритмија“, може да објасни потребу српских политичара – рефоматора да се обрачунавају са појмом НЕБЕСКЕ СРБИЈЕ.

Међу онима који се с тим појмом јесу обрачунавали били су, како видесмо, и Зоран Ћинђић, Борис Тадић, Ивица Дачић, па, ево сад и Александар Вучић... Али, не заборавимо: први је био Милан Панић, амерички човек који је стигао у Милошевићеву Србију да нас, усред рата за југословенско наслеђе, „расхлади“ од наше „националистичке прегрејаности“, и да нам, на кантри-вестерн начин, запева кључну песму империјалног глобализма – нема неба, постоји само земља; нема срца, постоји само трбух; нема душе, постоји само тело потрошача.

Зато смо увек опрезни кад неко, у недостатку конкретних политичких резултата, почне да пљује по Небеској Србији. И зато, и само зато, овај чланак – да нас подсети о каквом се виталном појму наше историософије ради.

ШТА ЈЕ ОНДА НЕБЕСКА СРБИЈА?

Питање Небеске Србије није питање политичко, него христолошко. Небеска Србија је, наиме, један од „квартова“ Небеског Јерусалима, Града у чијем средишту је Јагње Божје, Господ наш Исус Христос, Коме су Срби, као и остали православни народи, служили вековима. Свети владика Николај у свом делу „Србски народ као Теодул“ јасно каже: „Ај, та Велика Небесна Србија! Она представља већ одавно остварени идеал Велике Србије. Верујемо да је у њој више од сто милиона крштених Срба, који у земаљском веку Христу служилише или за Христа страдаше, кроз векове и векове. И више их је тамо у рајској светлости из доба

борбе, робовања и страдања него ли из доба слободе и благовања.“

И још додаје, онако како је само Владика умео:

Небесна Србија Србија је рајска,
Миомирна, красна као ружа мајска.
Ту су оци наши и праоци свети,
Што са крстом часним достигаоше мети.
Ту жупани српски, краљеви и цари,
И витези крста, и нови и стари.
Ту мајке јунака и сестара јато -
Углачане патњом сијају к'о злато.
Ту чете посника и светаца благих
И много и много сродника нам драгих.
Ту монаси часни, монахиње бледе,
Вечну светлост Божју сад весело гледе.
Ту свечари српски и задужбинари,
Борци и страдалци и млади и стари.
И девојке миле и дечица мала
Што су за свог Христа јатом пострадала,
Мачем посечена, огњем сагорена,
К'о шибљике младе ветром оборена,
Домаћини ту су што у дому своме
Палише кандила Богу превечноме,
Занатлије славне, веште свом занату,
Тамо, сви су тамо у небесном јату.
Из тамнице сужњи, из болнице болни,
Паћеници овде, убоги, невољни,
Радују се тамо око Светог Саве
Ко синови царски посред царске славе.
И четници славни, Божји осветници,
Многи богомољци, многи добротворци,
Удовице тужне и мајке без деце,

Све су убројане у Божје свеце.
Кнежеви сељачки и њини усташи
И сви и сви други славни преци наши
Што у горчинама живеше најљућим
Али немогуће сматраше могућим.
Поколења многа од најбољег соја,
Народ, Божји народ, без броја и броја,
То је она вечна небесна Србија.
Што к'о јато звезда пред Богом се сија

ХРИСТОЦЕНТРИЧНОСТ СРПСКЕ ИСТОРИЈЕ

У средишту свега српског, по Светом Николају Жичком и Охридском, је Христос. Право друштво мора бити засновано на христократији. Из овога проистиче и став према политици. Хаџи Ђорђе Ј. Јанић о таквом поретку у својој књизи „Политика као теодулија / Политичка мисао Владике Николаја“ (Хришћанска мисао, Београд, 2009) пише, између осталог: „Сва његова политичка опредељивања и према идеологији и према појединцима, настају само из односа актуелних политичких покрета према Христосу. И из тога, да ли се у одређеној идеологији или политичкој ситуацији афирмише или унижава христоликост човекова. Због тога ће, рецимо, одбацити идеологију расизма као дубоко антихришћанску, јер се њоме доводи у питање и унижава једнакост Божје деце пред Оцем Небеским. Такође ће одбацивати и идеологију колонијалистичког империјализма јер се њоме уништава дух поробљених народа, који и кад нису хришћани, ближи су Богу, како је он на много места написао, својом искреном вером, него што су то људи савремене западне, секуларне и машинизирани цивилизације. Такође ће одбацити и богоборачки марксизам који одбацује Бога и проповеда

неку врсту класног расизма, заснивајући друштвени механизам и однос међу људима на завидљивости и мржњи међу друштвеним слојевима. Али ће одбацивати и савремену партократију као владавину броја, масе над квалитетом - појединцем и елитом.

Он се залагао за један вид народне владавине, коју бисмо могли да назовемо духовном демократијом, или тачније традиционалним српским слободарством, које је признавало једнакост свих људи пред Богом./.../Иако је у таквој заједници било примера егоизма, ипак је основни принцип заједнице био - опште добро је изнад личног добра. У српској историји, све до модерних времена, ретко је могло да се нађе примера где је национално добро било жртвовано ради личне користи. Појединац је могао, иако ретко, да лично добро ставља испред добра неког другог, али у хијерархији вредности, рефлексно, опште добро је увек било изнад личног добра“.

Што се Срба тиче, они су за Николаја изабрани народ – али само као христољупци. Успоставивши завет с Богом, они стално полажу испите верности, и од те верности или неверности зависи отаџбинска судбина племена.

Једна нација, као заветна заједница, живи својим идеалима. Промена идеала води промени идентитета. Најбољи доказ за то су Срби који су проверавањем постали неко други од онога што су били. Једна од највећих опасности по Србе, истиче Јанић, јесте разарање завичајне обичајности, спровођено још од рационалистичко-просветитељске револуције, преко титоиста, до данашњих „другосрбијанаца“. Јер, по Јанићу, „обичај је суд у коме се чува дух идентитета једне заједнице/.../ Ако нема обичаја, нема ни начина да се идентитет сачува. Зато губљење обичаја није знак „прогреса“, већ мењања духовне окоснице једне заједнице, губљење

њених „карактерних“ особина. А одатле следи и губљење националног идентитета“.

Народ се, као самосвесна заједница, може очувати само вером и историјском свешћу. Традиција духовно стабилног народа чува његову самосвест упркос историјским околностима и покушајима, често непријатељским, реинтерпретације прошлости.

И то је дејство Небеске Србије у историји.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Једноставно је проверити какви су резултати оних који су веровали у Небеску Србију и оних који је поричу. У Небеску Србију веровали су Свети Сава и Немања, Стефан Првовенчани и Стефан Дечански, Свети Милутин и Драгутин, цар Душан и кнез Лазар, Карађорђе и Милош, краљ Петар Карађорђевић и његове војводе...Порицање Небеске Србије дело је Јосипа Броза, као и свих оних чија смо имена поменули у уводнику овог чланка.

Читаоче, размисли шта је остало иза оних, а шта иза ових.

Срећна вам Српска Нова 2016. година!

ЗАШТО ВУЧИЋА ГУШЕ СУЗЕ НАШЕГ НАРОДА?

*Сузе се моје чувају у суду код Тебе, оне су у књижи Твојој
(Пс. 56, 8)*

УДАР НА СУЗЕ

Ових дана, Александар Вучић је ударио на све и свакога: спојио је, у глави својој конфузној, Наташу Кандић, митрополита Амфилохија, ДСС, Савез за Србију, дабе и жабе. (1) Дао је и једну начелну изјаву да би, по ко зна који пут, истакао своју генијалну прагматичност, и нашу убогу неспособност да живимо у свету пуном промена: „Наша заветна политика је да можемо да плачемо над нашом судбином, да плачемо следећих 150 година по кафанама, како нам је тешко.“

Ратујући са Косовским Заветом, на крају је ударио на српске сузе. Иако је и сам, својевремено, додуше крокодилски, плакао над судбином косовско – метохијском. Чак и кад је, као премијер Србије, био у Грачаници. (2)

Сад осећа да га гуше сузе. И то не само сузе савременика Косоваца и Метохијаца, који и даље не могу да верују да их тако издаје и продаје, док их његове слуге спречавају да иду на молитву у своје храмове да би од Бога измолили себи спасење и слободу. (3)

Вучића гуше и сузе наших предака.

Много је суза проливано за Косово и Метохију, вековима.

И то су тешке сузе.

Да се сетимо бар неких.

И да подсетимо Вучића, који сваког дана кмечи о томе како му је тешко, још од студентских дана, кад је морао да

учи, док су се остали забављали, а данас му је најтеже са оваквим народом, који га не воли и не разуме, а не знају да имају једног и јединог, поштеног и племенитог Александра Великог.

СУЗЕ МИЛАНА РАКИЋА

Милан Ракић је био прави представник српске жртвене елите. Син угледног интелектуалца, париски ђак, он је умео да воли свој народ до самозаборава. Уместо да проводи дане у хладовини чиновничке службе, он је, са супругом Милицом, по задатку отаџбине отишао да буде конзул Краљевине Србије у Приштини, у доба највећих страдања србског народа под Турцима и Арнаутима. (Споменик од речи тој Ракићевој служби подигао је др Јован Пејчић, својом књигом „Милан Ракић на Косову“).

Ракић је, у те дане, писао са своје конзулске дужности надлежнима у Краљевини Србији: извештавао је да је турска власт Арнаутима дала одрешене руке да убијају Србе, да су „обесни Арнаути у Пећкој нахији“, пошто су наш народ опљачкали и протерали, „окренули своје разбојничке походе на манастир Св. Српске Патријаршије у Пећи, да човек „са зебњом мора мислити на будућност нашега народа ако овакво стање потраје још које време“... да су се Арнаути у Призрену окупили да одреде дан када ће се извршити покољ Срба... Слао је, 1909, 1910, 1911, спискове ухапшених и мучених Срба, Срба убијених, Српкиња силованих, несрећница на силу потурчених... Пишући песму о косовском Христу Који у празно шири руке, чекајући паству које нема, он је, у ствари, описивао реалност.

Али, то муникад није био повод за плашњу и повлачење.

Ракић се, још док је био конзул Краљевине Србије на окупираном тлу, херојски држао, улазећи у Пећ, међу

поробљене Србе, без пратње, иако су му Шиптари претили да ће га убити. Чим је избио Први балкански рат, он је, ником се не јавивши, напустио Министарство иностраних дела, где је био чиновник, и отишао у четнике Војводе Вука. Међу првима је ушао у ослобођену Приштину, ископао у дворишту Конзулата закопано звоно и зазвонио у њега.

Младен Ст. Ђуричић је записао Ракићево сведочење о ономе што је песник назвао „највећим даном“ у свом животу: „Оставио сам конзулат у коме више нисам имао шта да радим, па сам узео пушку... Дакле избисмо на само место Косовске битке. С десне стране гудио је Лађ, пун нове снаге од јесење кише, и журио да однесе велику вест. С леве, на брежуљку, слегало се замишљено Муратово турбе...

Постројише нас. У пратњи штаба појави се командант.

- Јунаци моји, знате ли где се налазите? Знате ли како се ово место зове?

У збијеном строју лупкарала је пушка о пушку, затезале се ремењаче.

- Овде, где ми сада стојимо, на Видовдан 1389. године, истог дана и истог сата, погинула су оба цара!... То је Гази-Местан, на ком је Обилић...

Око мене попадали војници. Погледам: љубе земљу! Ваљда сам се и ја био сагнуо, кад нисам приметио - откуд изађе млад официр с исуканом сабљом. Стаде пред команданта, поздрављив, рапортира нешто, па се окрете строју. Диге сабљу и поче громко: - На Гази-Местану, од Милана Ракића!

Прво ме издаде слух, па онда и вид. Испред мене се подиже брег са турбетом, зави у црвено и остаде висећи као пламена застава... Исказа ме целог - планина!

Од узвика се ломило небо. Нова и млада Србија слави Васкрс, а ја? С муком сам се држао на ногама. Више осетих,

но што видех, кад се неко одвоји из моје јединице и, у трку, стиже пред команданта:

- Господине пуковниче, тај који је испевао ову песму овде је с нама... Ево га позади, с бомбама... у одреду Војводе Вука!

И одмах одјекну командантов глас:

- Добровољац Ракић, напред!

Чуо сам све, али нисам могао ни да коракнем. Чак ни да отворим уста. Рукавом од шињела заклонио сам лице и пустио сузе... први и последњи пут тада.“

Вучић је, тако, ударио на сузе Милана Ракића.

Јер Ракић је плакао на Газиместану.

А после Газиместана, Ракић хита Стојану Чемерикићу, српском старцу, да му благовести Србију на Косову. О томе је писао Стојанов унук Милан:

„У селу Скуланову, на Косову, живео је један ханџија, Стојан Џокле-Чемерикић, родом из Призрена. Ракић је од њега направио себи не само човека од поверења него и најоданијег пријатеља. Пред одлазак за Београд, Ракић се опростио са тим својим пријатељем, који је био оронуо и оболео:

- Нећу, не могу да умрем пре него што видим српског војника на ослобођеном Косову - рекао му је пријатељ при опраштању.

Пролазили су месеци. Џокле је све више обољевао и није могао да се с постеље подигне. Али је он чекао, чекао је спасење.

И, најзад, куцнуо је био очекивани час.

У срећну јесен 1912. године, Милан Ракић, четник у претходници победничке српске војске, прелази границу на Мердарима, на домаку саме Приштине. С фишеклијама

и бомбама, он, бивши конзул, улази на челу једне колоне у место у коме је толико година службовао. [...]

Ване, Мане и толики мали људи били су њему у мислима када се светило Косово.

Ракић се сетио и свог пријатеља из Скуланова. Једног дана поведе [са] собом неколико војника, и на челу ове необичне чете, са шударом на глави, наоружан, упути се у село. Његов пријатељ Џокле лежао је на својој грудној постели, живи леш, страшнији него онај Ракићев Христос у усамљеној цркви у Метохији. До њега готово нису ни допирали звуци косовских окршаја, ни осветничке победе.

- Слободан си, дошла је Србија! - узвикнуо је Ракић бодлеснику. Иако у полусвести, Џокле је познао глас. Погледао је Ракића, погледао је наоружане војнике под шајкачом око њега, и разумео је. У магновењу прибрао је сву своју снагу, устао из постеље, мршав, дуг, незграпан, и пољубио свога ослободиоца у чело. Заљуљао се и пао.

Џокле је могао испустити душу тек када је његов завет био испуњен.“

Па и сузе радоснице Џоклета Чемерикића чекају Вучића. Да га питају што му сметају.

И Ракићево окружење било је херојско. Његов шурак Владета, син јединац (имао је пет сестара) славног Љубомира Ковачевића, погинуо је, као дивизијски официр, ослобађајући Стару Србију 18. октобра 1912. године. Над његовим гробом отац Љубомир је одржао овакав говор: „Сине, пет стотина година српски народ је чекао тренутак да се ослободи Косово, и дочекао га је. Ти си пао у рату за ту свету ствар и ја сам поносит што сам као отац данас у стању да те свесно и са поносом жртвујем идеалу за који сам и сам живео. Сине мој, Иди и реци Цару Лазару, Милошу Обилићу и свим косовским јунацима да је Косово

освећено. Однеси им глас наше радости и буди им весник једног бољег доба за цело Српство” , говорио је честити Ракићев таст, још један прави српски интелектуалац.

Сузе мајке и сестара Владете Ковачевића такође чекају Вучића и његове измећаре, познате по рационализму званом „у се, на се и пода се“.

УЛОГА СУЗЕ У ОДБРАНИ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

А коме није јасно колика је улога сузе у одбрани Косова и Метохије, и с чијим сузама Вучић почиње да се бори, нека послуша песму младића који је, у време оно, отишао да ослобађа Стару Србију, остављајући вољену девојку и знајући да ће да погине:

Жали, Заре, да жалимо како ће се раздвојимо,
ти од мене, ја од тебе, ја ће идем на далеко.
Ја ће идем на далеко, на далеко бело Врање,
ће се пишем у кумите, у кумите млад кумита.

Па ће узмем кралску сабљу и тој кралско све оружје,
па ће идем ч’к у Пчињу, ч’к у Пчињу Прешев – Казу,
па ће пређем Вардар воду, Вардар воду д’ш голему,
ће се тепам с тија Турци, с тија Турци Арнаути.

Жали, плачи да жалимо к’т ће слунце да огреје,
к’т ће слунце да огреје ти помисли од Бога је,
ти да знајеш тој је мојо, тој је мојо бело лице,
ти да знајеш тој је мојо, тој је мојо бело лице.

К’т ће ветар да подувне ти помисли од Бога је,
па ти рекни тој је моја, тој је моја блага душа.

К'т ће роса да зароси ти помисли од Бога је,
па ти рекни тој су моје, тој су моје дробне слuze. (4)

Кад сунце огреје, Заре ће се сетити његовог лепог лица,
нељубљеног, које труне у Светој Земљи Србиновој као семе
васкрсења; кад ветар дуне, биће то знамење његове благе
душе у руци Божјој; а роса на земљи сузе су онога који није
дочекао да се ожени драгом и да види своје потомство. Јер
је ослобађао Косово и Метохију. А Вучић сузе младог ко-
мите, јадан, презире.

Има још једна песма која се ових дана пева, и која се
баш тако зове - „Суза Косова“:

Крај извора црни гавран слетео
Српској земљи незван је долетео
Мили Боже нисам га ни слутио
Извор воду моју је замутио

Од извора света суза остала
Молитва за навек ми је постала
Да се чува да се памти довека
Где је српско срце српска колевка.

Хиљаде молитви Господе
Право у Твоје срце да погоде
Хиљаде спаљених домова
Само једна је Суза Косова.

Метохијом цркве су ми рушили
Али корен нису им осушили
У њему је песма светлих гробова

А у песми српска
Суза Косова

Са олтара Твог сам вина попио
Ој Косово равно и Метохијо
Земљо мила бићеш моја довека
Ти си моје срце моја колевка

Хиљаде молитви Господе
Право у Твоје срце да погоде
Хиљаде спаљених домова
Само једна је Суза Косова (5)

ГДЕ СЕ ЧУВАЈУ НАШЕ СУЗЕ?

Читаво је Косово једна суза, несрећни Вучићу. А опасно је упасти у море једне сузе. Из таласа тог мора, са свих страна окружен непријатељима, човек се може спасити само својим сузама покајања и љубави према Богу и роду, баш онако како пише у Давидовом 56. псалму. Јер, све наше сузе чувају се у суду код Бога:

1. *Смилуј се на ме, Боже, јер човек хоће да ме њроуџа, неџријаџељ ме сваки дан њриџешњује.*

2. *Неџријаџељи моји сваки дан њраже да ме њроуџају; јер мноџи наџадају на ме охоло.*

3. *Кад ме је сџрах, јер се у Тебе уздам.*

4. *Боџом се хвалим за реч Њеџову; у Боџа се уздам, не доџим се; џџа ће ми учиниџи џело?*

5. *Сваки дан изврђу речи моје; џџа џод мисле, све мени о злу.*

6. *Скуџљају се, џрикривају се, џазе за џеџама мојим; јер џраже дуџу моју.*

7. *Код овакве злоће издави од њих, у њеву обори народе, Боже.*

8. *У Тебе је избројано моје њошцање, сузе се моје чувају у суду код Тебе, оне су у књизи Твојој.*

9. *Нејријашељи моји ушћујају најраи, кад Тебе њризивам; њо њом знам да је Бој са мно.*

10. *Бојом се хвалим за реч Њејову, Госјодом се хвалим за реч Њејову.*

11. *У Боја се уздам, не дојим се; шћа ће ми учиниши човек?*

12. *Теби сам се, Боже, заветовао; Тебе ћу хвалиши;*

13. *Јер си издавио душу моју од смрти, ноје моје од сјошцања, да дих ходио њред лицем Божјим, у светлости живих.*

ОСВЕТА КОСОВА

Уме Србин да чека. И сто педесет и петсто година. Да чека и плаче за слободом и правдом Божјом. Али ће ослободити оно што је његово и „осветити Косово“. О томе је Свети владика Николај писао, а Ђорђе Ј. Јанић га тумачи: „Предак теодул, кога Епископ Николај лоцира у време од пре осам векова (то значи у време Немање и Светог Саве, иако би, у строгом смислу то било раније, у време мученичке смрти Светог Јована Владимира), поново заветован Богу за време Косовског доја, обавезао је потомке на служење Христу и „освету Косова“. „Освета Косова“ није ратна победа, како је наш 19. век мислио у својој рационалистичкој глави. (То је Владика Николај добро разумео). Победа над Турцима и њихово протеривање са Балкана, само су земаљске манифестације једне победе, која, очито, није била извојевана 1912. ни 1918. године.

Освета Косова је победа крста, победа српског одуховљења и српског охристовљења, после петовековног ропства. А ропство није ништа друго до колективно испаштање грехова и у исто време, колективно исказивање верности и љубави према Христосу.“

А у тој верности и љубави сузе имају значајну улогу.

Не стидимо се својих суза.

2018.

УПУТНИЦЕ:

<https://stanjestvari.com/2018/08/07/vucic-nasa-zavetna-politika-da-placemo-nad-sudbinom/>

<http://rs.n1info.com/a27430/Vesti/Vucic-plakao-na-Kosovu.html>

<https://srbin.info/2018/08/07/vucic-se-zalio-1na-stranu-agenturu-u-spc-patrijarh-odbio-zajednicko-obracanje/>

<https://www.youtube.com/watch?v=18l7Tn6sbdM>

<https://www.youtube.com/watch?v=T-n75RDC49g>

ВУК ДРАШКОВИЋ И АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ: О ИЗДАЈНИЦИМА БЕЗ ФУСНОТА

ПИТАЊЕ ГЛАСИ

Како је могуће да Александар Вучић, бивши српски националиста, не само што среће Џорџа Сороша и слуша његове поуке (1) него и остварује његову агенду, коју другосрбијанци, од 1990. до недавно, нису успели да остваре, трудећи се да нам „промене свест“ и издајући све што је било свето и честито у нашој историји? Како је могуће да на челу Владе Србије, с Вучићевим „дефелом“, буде не само лезбејка Ана Брнабић (то је њена приватност!), него пропагаторка „ЛГБТ вреднота“, која, као премијерка, предводи поворку политичких хомосексуалаца?

У овом тексту нећу се позвати ни на какву литературу, нити ћу имати упутницу ка било ком извору са Интернета. (Изузетак је један цитат из две деценије старе колумне Мирјане Марковић, бивше шефица Југословенске удружене левице). Ово су моја размишљања, настала на основу дугогодишњег посматрања, а питање на које себи и другима одговарам гласи: „Које су политичке штеточине, и како, нанеле највише зла патриотском покрету у Срба, доведши нас до где смо сада?“ Наравно, избор кључних штеточина је личан, и не тврдим да је једини могући; иако личан, он има своје аргументе, које препуштам на расуђивање читаоцу.

МИЛОШЕВИЋ И МЛАДИ

За време Слободана Милошевића, које се сада некимачини као епоха апсолутног родољубивог уздизања, највећи

број младих људи, који су у то време били будућност Србије, Милошевићу једноставно није веровао. Млади су га доживљавали као партијског апаратчика, који је тријумфовао у борби против другог апаратчика, Ивана Стамболића, и који је дозволио вишестраначје само зато што је на то био принуђен развојем светскоисторијских околности. Борио се тај Милошевић са упорношћу правог титоисте против издавања дела Слободана Јовановића, сваку причу о монархији и равногорству секао у корену, а његова жена, оснивачица ЈУЛ-а, није била ништа боља од грађанисткиње Весне Пешић. То се види макар из дневника другарице Марковић, која је својевремено у „Дуги“ (17. јуна 1995.године) тврдила да ће „балкански народи, ако из средњевековног мрака не изађу на светлост дана, бити избачени из историје, престаће да постоје. И неће то бити први пут да неки народи окончају свој живот, изгубе се, остану само између корица књига. Тако су ишчезли Маје, Илири, Трачани, Келти, Етрурци, Стари Грци...Мора да су се у неком периоду свог живота сукобили с временом, са новим добом и остали у прошлости, која им је била ближа од садашњости, на коју су се саплели на самом прагу сутрашњег дана. Може се лако десити да, док девојке и младићи из Франкфурта петком после рада или часова на факултету одлазе да проведу викенд на топлим плажама Индонезије, Срби, Македонци, Бугари и Грци обавијени мирисом тамјана, испод кандила, проведу тај исти викенд и читав век у расправи чији су језикословци из деветог века, Ћирило и Методије“.

Да и не говоримо о томе како је договор Милошевића и Туђмана довео до пада Книнске Крајине, окончавајући као огромна река избеглица која је потекла ка Србији. У

Милошевићево време формирала се и мрежа данашњих тајкуна, од браће Карића до Мирослава Мишковића. Ми, тада млади, углавном смо то знали, и већином нисмо били за такву политику; хтели смо, идеалистички, маштарски, обнову Србије каква је била у доба краља Петра Првог Карађорђевића. У односу на ово што се данас збива, Милошевић делује као шампион демократије и националне свести, али, објективно, он је заиста био партијски апаратчик са нешто одговорности према свом народу и његовим интересима на Балкану и у свету.

ВУК МЕЂУ ОВЧИЦАМА

Човек који је, у оно време, многе младе и средовечне људе преварио, завео их причом о монархизму, равнороству и обнови Србије звао се Вук Драшковић. Он се, изненада, појавио на обзорју српске културе својим романима, који су се бавили темама наше новије историје. Најјачи утицај је остварио „Нож“, прича о покољу који су муслимани Османовићи извршили над православним Југовићима у једном селу код Гацка (при чему су Османовићи проверице које потичу од Југовића). Овај роман се није читао, него гутао, и многи су га доживљали као нови „Горски вијенац“, иако је реч о дводимензионалном делу осредњег писца што се прославио неписменим реченицама у којима је нож „лак за понети, а тежак за поднети“. Вук Драшковић је кокетирао и са православљем, прикључивши се групи националних опозиционара окупљених око „Гласа Цркве“, часописа Епархије шабачко – ваљевске. Када су преношене мошти Светог владике Николаја из Либертивила у Лелић, он их је, између осталих, дочекивао, и беседио у говору препуном лажне скромности и плитке патетике.

Када је Вук основао Српски покрет обнове, многи су мислили: „Благо нама, ето нам обнове Светосавске Србије!“ Драшковић је, чинило се, храбро ступао против Милошевићевог режима, организујући демонстрације 9. марта 1991, када је маса омладине ушла у сукоб са полицијом са жељом да комунизам падне, престолонаследник дође, и опет будемо Краљевина Србија. Чупав, брадат, прави четник из партизанских филмова, Вук је обнављао Равну Гору као култно место. Подигнут је споменик ђенералу Дражи, као и храм на славној српској планини. Ко да му не верује? Неотитоисти га мрзе, телевизија га пљује, а он – правим путем. Наш је, наш, како да није!

Тај и такав, уочи ратова насталих у доба распада СФРЈ, бусао се у прса Косовским заветом и причом да нико не сме продати Лазареву земљу, а у Рашкој области је претио сечењем сваке руке која би у Србији узела зелени исламски барјак. Кад је рат почео, његова странка основала је Српску гарду, због које су погинули Гишка и Бели, легенде београдског „родољубивог подземља“.

А онда, др Џекил постаје мистер Хајд: Драшковић и жена му Даница свим силама нападају Србе у Босни као убице и злочинце, који масовно кољу муслимане. Почиње оно што су касније назвали „хушкањем на мир“. У њиховим новинама, „Српска реч“, излазе текстови којих се не би постидели ни хрватски, ни бошњачки „тисак“. На насловној страни једног од бројева стоји „Доћи, Били“: Клинтон се призива да интервенише у Србији и смени злог Милошевића. Уличне демонстрације Коалиције „Заједно“ 1996-1997. године не спречавају Драшковића & компанију да праве бизнис - дилове са „недемократским режимом“, а Вук улази и у власт која дочекује бомбардовање 1999. године, да би ту исту власт, због нових политичко –

пословних комбинација, напустио и опет позвао НАТО да уклони Милошевића.

И тако даље, *ad nauseam*...Као министар спољних послова у постпетооктобарској Србији, Драшковић потписује споразуме са НАТО нацистима, тражи да се одрекнемо Косова и Метохије, сања о потпуном предавању Србије под власт Брисела, напада нас због „маштарења“ о Русији, улази у коалицију са Чедомиром Јовановићем, и ево га сад у коалицији са Вучићем, који му, штедро, обезбеђује место међу проданим душама у напредњачком театру апсурда.

Драшковић је, заиста, потрошио огромну енергију људи који су га следили, и многим својим бившим симпатизерима огадио и Српство, и монархију, и Равну Гору, и Дражу. Веровали су му, и он их је изневерио; ишли су за њим, а он је скочио у понор НАТО ништавила, у који људи нису хтели да га прате. Али су остали разочарани; јер су били очарани. А стање очараности лако се претвара у разочарење. И њих сад, у многим случајевима, не занима никаква политика, што погодује свима што би да Србијом владају без Срба и њихове слободарске самосвести.

ТАДИЋ И ВУЧИЋ

Борис Тадић, мада је, углавном доследно, изневеравао наше националне интересе, није био „прави“ издајник зато што никад није причао српску патриотску причу, нити се позивао на Косовски завет и светосавску духовност. Он је, једноставно, увек био „умерени“ другосрбијанац, за кога су Брисел и Вашингтон мера и провера стварности. Зато Тадић није могао да спроведе све налоге Запада: за њим не би кренуло биначко тело, осим оних бинача који су себе одавно потпуно позападњачили, сматрајући да Србија, како

рече један другосрбијански бард, мора бити „демократска“, са Србима или без њих.

Империјалним луткарима у луткарском позоришту србијанске политичке сцене био је потребан овејани „националиста“, повезан са навијачким групама и симболима националне борбе, попут Ратка Младића, коме је нудио „сигурну кућу“. Био им је потребан човек који је оличавао Србију транзиционих губитника, и који је претио да ће похапсити све упропаститеље српске привреде и банкарства, на челу са омрзнутим Млађаном Динкићем. Био им је потребан неко ко је, од када бирачи знају за њега, дизао глас против тајкуна и „жутог картела“, оличеног, између осталих, у ДС-овом градоначелнику Београда, Драгану Ђиласу.

И тако су открили Александра Вучића: организационог секретара појединачно најбројније странке губитника транзиције, човека који није имао личног осим партијског живота, вештог манипулатора који добро познаје „сировину“ звану човек без идеала, и који зна да се, како једном рече, многи интелектуалци могу купити за тањир купуса.

Тадића, који, управо зато што је био другосрбијанац са извесним националним отклоном (растао је између свог оца Љубомира и Добрице Ћосића), није могао да до краја обави предају Космета, заменио је конвертит без икаквих скрупула. И одмах је кренуо да „одрађује“ задатке, због чега су му обукли Томислава Николића као маскирну униформу, а онда му у руке предали све медије и тајне службе, дозволили да троши народни новац и прави „напет шоу“ док твори вољу господара из сенке. Ко се не сећа да су противуставни Бриселски споразуми потписани у сенци хапшења Мирослава Мишковића, најављеног као сурови обрачун са свим тајкунима Србије! До данас, Вучић прави јефтине представе кад год треба нешто крупно да

спроведе, а влада методом „Парови“-Вучић-„Парови“, или „Задруга“-Вучић-„Задруга“. Ко год има имало мозга зна да није случајно што је Жељко Митровић члан балканске испоставе Трилатерале, „Ист-Вест бриџа“. Јер, Жељко је кључни Вучићев саучесник у прављењу Срба будалама које се преводе жедне (а све чешће и гладне) преко воде. *Vulgus vult decipi – ergo decipiatur!*

Вучић је, а не Тадић, урадио све што је Империја тражила од Србије: од потпуне легализације геј параде (ове, 2017. године, су одржане две у Београду и једна у Нишу, при чему је у септембарској, београдској, учествовала ЛГБТ премијерка, Ана Брнабић) до легализације сарадње са крвавим убицом Рамушом Харадинајем, који је постао наш „пожељни партнер“ у „Републик Косова“.

Не заборавимо: у Тадићево време, Север Косова се бранио барикадама – не зато што је Тадић био патриота, него зато што није смео да оде предалеко у сарадњи са Империјом. Данас то изгледа као „сан летње ноћи“; сада је сасвим могуће да Вучић забије нож у леђа Русији и спроведе нас у НАТО конц-логор.

СВЕ ЈЕ ПОГАЗИО

Најстрашније што је Вучић учинио са Србијом јесте гажење свих духовних и моралних вредности под изговором „промене свести“ и „протестантизације“. Знајући да су Срби пубертетски народ, склон да се лако одушеви и још лакше разочара, он стално мантра како смо нераднички олош који, без обзира да ли нас ЕУ хоће или неће у својим редовима, треба да прихвати да је „парија“ која нема право да се буни, него мора да рмба као роб, и да виче: „Још! Хоћу још!“ Оно о чему су сањали другосрбијанци, спроводи бивши кафански патриота, који

је, у претходној фази био исти овакав, само са реториком „Карловац – Карлобаг – Вировитица!“ Сада, када се тобож „преумио“, он виче: “Браћо Срби, стоко једна!“ И увек, како у једном разговору рече Мило Ломпар, држи отвореним конкурс за издајнике. Било ко, било кад, може да оде на Газдину благајну, пружи руку и прими свој део, који зависи од места и улоге у напредњачком систему свеопште лажи и обмане. И тако то иде, до у понор.

У србијанским кафанама, иза поноћи, клуподери су имали обичај да напијају наивчине, стваљајући им, да појачају ефекат отрова у алкохолу, сумпорне врхове палидрваца у пиће. Кад се наивчине „нарољају“, клуподери су уживали у томе да свој кажипрст овлаже пљувачком и ставе га у ухо онога коме се ругају. То им је био доказ сопствене супериорности.

Наивчине, опијене ријалитијима, таблоидима и причама Великог Господара Протестантског Преумљења, трпе ту врсту понижења у Србији претвореној у најмрачнију кафанску рупу.

ШТА ЈЕ БИЛО СА ВУКОМ И ВУЧИЋЕМ?

Па шта је било са Вуком и Вучићем? Како су се они променили? Јесу ли се заиста преумили или су од почетка били „људи са задатком“?

Уверен сам да ова двојица нису ИСКРЕНО стајали на српској патриотској позицији, која никад није подразумевала тарзанско бусање у прса круном и кокардом (Драшковић), нити примитивизам „зарђалих кашика“ и шоу типа „Владимир Жириновски“. Вук Драшковић, син члана Народноослободилачког одбора из Херцеговине, био је човек од високог поверења Брозовог режима, дописник из несврстаних земаља и секретар компартијског перјаника Мике

Шпиљка. Писао је против Драже и четника, а онда су му налогодавци рекли да ће он бити Четник са великим Ч, за српске масе које се буде из мамурлука брозоморе. И човек је почео да глуми, правећи потезе у складу са „историјским околностима“ – од Драже до НАТО-а. Александар Вучић, млађани активиста партије прављене да гнев лумпенпролетаријата учини безопасним, усмеравањем је од дивљења антиглобалисти Садаму Хусеину и урлања против НАТО бомбардера над Србијом 1999. до јавне подршке председничкој кандидатури Хилари Клинтон и јавног кајања пред Крвавим Билом.

Ако неко, попут Вука и Вучића, заиста мисли да ћемо се извући тако што ћемо променити свест и постати робље Запада, вара се. Срби који су поклани у цркви у Глини 1941. претходно су покатоличени, али их то није спасило од усташког ножа. Империји, то свако паметан види, треба овај простор, али не и овај народ.

Гоне нас, како је О`Брајен рекао Винстону Смити, да заволимо Великог Брата, па да нас онда побију.

АКО БУДЕ ВЕКА, БИЋЕ И ЛЕКА

Не заборавимо: УДБА је била озбиљна тајна служба у потпуности посвећена спровођењу „самоуправног“ тоталитаризма, који је, од 1948, суштинско средство западне русофобије. Ученици и подражаваоци Ранковића и Крцуна су морали, хтели не хтели, да прихвате основну поставку титоизма: Срби су, као хегемони народ, криви за тлачење свих народа Југославије, и зато треба да буду мањи од маковог зрна. Сваки покушај да се освесте биће праћен прављењем лажне опозиције, која ће идеју свенародног опоравка и препорода злоупотребити и довести до апсурда. Један од комунистичких тамничара рекао је легенди српске

равногорске мисли, чика Антонију Ђурићу, који је као млад робљао због оданости монархији: „Ако краљ буде требало да дође, ми ћемо да га доведемо.“

Кад се томе додају окултни вођи и гуруи, какав је у Драшковићевом случају био ко зна чији шпијун и психо-манипулатор Веселин Савић (о коме је Драшковић написао роман „Доктор Арон“), онда ствари буду много јасније (мада не и утешније, наравно).

Вук и Вучић су, од почетка својих политичких каријера, људи одређених задатака, активирани онда кад је Империји то затребало. Понављам: то је моје мишљење, и не намећем га. Такође сам уверен да „светска закулиса“ (израз Ивана Иљина) опет спрема неког „чупоглавца из кутије“ да смени Вучића кад обави прљаве издајничке послове и Србију претвори у Конго под влашћу Белгије (који чита, да разуме). Можда ћемо се опет чудити кад се појави нови Шћепан Мали...

А можда се и нећемо чудити, него ћемо, освешћени и опорављени, узети ствар у своје руке и кренути да се ослобађамо, као 1804. године. Ако буде века, биће и лека. То јест, како рекоше Ананија, Азарија и Мисаил, млади Израиљци што одбише да се поклоне идолу цара Навуходоносора, Бог може да нас избави из руку наших непријатеља; али, ако то не учини због грехова нас и отаца наших, ми се ни онда нећемо клањати лажним боговима. Зато, како рече Алекса Шантић: „Ми знамо судбу и све што нас чека,/ Ал` страх нам неће заледити груди./ Волови јарам трпе, а не људи,/ Бог је слободу дао за човјека“.

2017.

УПУТНИЦЕ:

<http://srbin.info/2017/09/22/vucic-se-u-njujorku-sastao-sa-sorosem-evo-o-cemu-su-razgovarali/>

О ЈЕДНОМ МИТСКОМ ИМЕНУ: РАЗМИШЉАЊЕ ЗА 2019.

ГОДИНА ЗА ИЗДАЈУ

Александар Вучић нема намеру да одустане од предаје Косова и Метохије коју ће маскирати причом да само он брине о будућности наше деце и о вечном миру на Балкану. А ова година је „душу дала“ за издају – обележавамо осам столећа аутокефалије Светосавске Цркве и 630 година од Косовског боја. Његови окултни ментори са Запада мисле о свему, па и о симболици: да ли је случајно споразум о повлачењу наше војске са Космета (9. јуна 1999. године) потписан баш под шатором код Куманова, што је подсећало на шатор под којим су Турци потписали своју капитулацију и признали повратак Свете Земље у састав Србије после Првог балканског рата? Или - зар је Слободан Милошевић, ма ко био и ма какав био, случајно послат у Хаг на Видовдан 2001. године?

Светска закулиса увек настоји да Србе не само победи, него и сатанистички понизи, светећи се не толико нама, сведеним на становништво које губи свест о себи као о народу, него пре свега нашим херојским прецима, који су им много пута омели балканске планове прекрајања граница.

Зато се увек вреди враћати политичко – мистичком приступу збивањима на овом мученичком тлу.

МИТОПОЛИТИЧКА АНАЛИЗА

Одувек сам сматрао да Александар Вучић, ма како јадан, има митске димензије у нашој постисторији. У огледу који сам писао са Зораном Чворовићем, о кловнократском председнику као новом Шћепану Малом, указивао сам на његову безначајну фигуру кроз коју, ипак, дувају епохални ветрови нихилизма. Многи би рекли: „Забога, па то је ненаучни начин мишљења!“ Наравно да је ненаучни. Он је – митолошки. И не стидим се што сам одабрао „митолошку анализу“ као начин да приступим феномену „вучићизма“ као идајничке дементности нашег постојања.

Велики руски ум, Алексеј Лосев, аутор седмотомне „Историје античке философије“, узник ГУЛАГ-а и један од оних генија какви се у Русији рађају чешће него другде, говорио је о томе да је наш свагдашњи живот прожет митским мишљењем. Мит је, по Лосеву, у највећој могућој мери израз битијних суштина, о чему он сам пише у „Философији имена“: „Тврдим да су боје, које увек примамо митски, на нужан начин чулне, без обзира што могу бити снабдеване својствима која им нису сасвим приписива. Тако је свако потпуно реално прихватио, на пример, топле боје, хладне боје, грубе боје. То значи да се у датом опажању (морамо га назвати митским) топлота и хладноћа опажају, гледањем оне су видљиве“. А и бол се митски доживљава, и то онај физички: „Ја, па и сваки други, разликујем тупи бол од оштрог, резак од пробадајућег, жигање од убода. /.../ Ви ћете вероватно рећи да душа не може да сиђе у пете. Што се мене тиче, то је, авај, моја душа исувише пута стварно силазила у пете да бих ја то узимао за метафору или за лаж. Убијте ме, осећам понакад душу управо у петама. Чак знам којим се путевима у организму она устремљује у пете”.

Чак и време има личносно постојање, о коме Лосев каже: „Ако желите да истински говорите о реалном времену, оно је, наравно, увек нехомогено, може се скупљати и продуживати, потпуно је релативно и условно. Па ко није три секунде доживљавао као читаву годину а годину као три секунде? Чак мислим да се од 1914. време некако згуснуло и почело тећи брже. /.../ Време, као и простор, има прегибе и пробоје. Не једном сам у животу доживео неке рупе и расцепе у времену. Гледаш, време као да се завршило, а онда, пази молим те, зафијукало је и усковитлало се као огроман вихор.”

МИТОЛОГИЈА ТЕЛА

У „Философији мита” Лосев указује и на то како обично, свагдашње тело може имати митске димензије и како се у миту одражава стварност личности (он вели да је мит „символички дата интелигенција живота”): „Личност човека је, на пример, незамислива без његовог тела - наравно, осмишљеног тела, интелигентног тела на коме се види душа. Наравно да нешто значи да је један московски научник потпуно налик на сову, други на веверицу, трећи на мишића, четврти на свињу, пети на магарца, шести на мајмуна. Један, премда се уздигне до професора, целог живота личи на калфу. Други је, ма како се правио важан, свеједно - плунути берберин. /.../ Тело није прост изум, није случајна појава, није само илузија, није ситница. Оно је увек показивање душе - према томе, у неком смислу сама душа”.

Погледајте Вучића и његово тело, неуспешно у покушају да се домогне некаквог ауторитета и озбиљности. Наочаре, намештене да га представе као најбољег студента Правног факултета у Београду (свих времена!), прсти које

уплиће да би изгледао смирено, лаган говор надримудраца – и онда неколико покрета који одају незграпног кривотворитеља стварности, лажова који лаже да и не трепне, насилника над стварношћу и саговорницима који не чује никог осим самог себе – и, у коначном исходу, политичког Перу Митића (игра га незаборавни Ташко Начић) у Шијановој хорор – комедији „Давитељ против давитеља“. Пера Митић дави девојке које не воле његове каранфиле, а клечи и пацке прима од своје мајке (игра је, такође незаборавна, Рахела Ферари). Тако Вучић дави цео народ својим ријалити каранфилима (од Београда на води, преко фонтане на Славији и новогодишњих украса у Београду, до приче о „летечим аутомобилима“ које добијамо од Кинеза), а слуша, спремајући се за коначну издају, своју политичку „маму“ - Ангелу Меркел.

МИТОЛОГИЈА ИМЕНА

Поред митологије тела, постоје и митологија имена. Оцењујући допринос другог великог руског мислиоца Павла Флоренског изучавању платонизма, Алексеј Лосев пише да је он дао „концепцију платонизма, која по дубини и тананости превазилази све што сам икада читао о Платону“. По Флоренском, који тумачи Платонову мисао, живо биће је наојочигледније испољавање идеје. Идеја је монада-јединица посебне врсте – „бесконачна јединица“. Идеје Платона одговарају имену. „Оно што се сазнаје – идеја Платона – потпуно се подударе са именом, чију унутрашњу снагу схвата врач у свом врачању. И та пунозначна имена у истом су односу према обичним именима-надимцима, као идеје Платона – према празним разумским појмовима“. Још 1907, Флоренски је писао: „По најстаријим схватањима, имена су симболи у најтачнијем гносеолошком смислу речи: у

спољашњем омотачу, у имену – звуку скрива се тајанствено реално присуство идеалног, које стоји у живом и суштинском јединству са представљеним садржајем“.

О томе је писао и Алексеј Лосев, за кога семема подразумева низ појава у којима се „подударају значење и звук тако што звук носи не-звучно значење. Звук, тј. фонема је зато симбол не-звучног значења.“

ПРЕЗИМЕ КОЈЕ ЈЕ ИМЕ

Пошто, како рече Свети Јован Кронштатски, нема места за случајност у царству Свемогућег Бога, то није нimalо случајно да потоњу издају спрема да почини неко чије презиме се уклапа у историју једног, крајње амбивалентног, српског имена.

Недавно сам, од пријатеља, добио писмо под насловом „Владика Николај о Вучићу“. Ево га:

Руководјен Божјим Духом и снажним пророчким даром свога генија Владика Николај Велимировић је за време свог овоземаљског животоа прорече у дубину феномена српске издаје и уочио тајанствену везу која постоји између српских издајника и народног имена Вук, у његовим различитим варијантама.

Тако је владика Николај својевремено писао о три Вука српске историје: „У историји српског народа забележена су имена три издајника, сва тројица са именом Вук. Кад је Свети Сава уређивао трећу власи у српском народу, Вукан се јавља као издајник. Када се Лазар борио на Косову Вук се јавља као издајник. Када је Карађорђе водио устаничку борбу, Вујица се јавља као издајник. У одсушним часовима сви ови вукови показали су се као лисице“.

У једном другом сјису, њод насловом „Србски народ као Теодул“, врло значајном за разумевање српског народног бића, сјису који би сваки српски родољуб морао не само да њрочића или ишчићава с времена на време, него како каже један од савремених чувара свейноиколајевског ѡредања и новомученик Небојша М. Крсћић, сваки српски родољуб ѡреба да га дословце научи најамећ, владика Николај каже следеће, на месћу на коме ѡише о Вукану, сину Сћефана Немање:

„Због ѡгога је окаракћерисан као издајник и као ѡраоб-раз свих издајника србских, и ѡо увек са истим именом: Вукан, Вук, Вукашин, Вујица“.

Можда су ове речи раније могле изгледаћи неозбиљно неком ко их је чићао, некако чудно, ѡлићко, као каква сувишна имѡровизација.

Међућим, када данас ѡгледамо српску ѡолићичку сћварност у којој су се ѡосле разних издајника и сћраних ѡлаћеника који су се ућркивали у величини националне издаје ѡосле 2000. године на овамо, када видимо да смо ѡосле разних Тадића, Дачића, Динкића, Јовановића, дочекали да Косово и Мећохију издаје нико други до један Вучић, кога на ѡом месћу нисмо могли замислићи, један човек који је до јуче био дика и нада српских родољуба, онда морамо ѡпри-знаћи да у оним речима владике Николаја, горе наведеним, има нечег више од обичног ѡисања и зајажања. Има нечег ѡророчног и мисћичног шћо нас уверава да није случајно дошло до ѡгога да ућраво Вучић изда најѡре све идеале у својој души, ѡа онда свог менћора и његову сћранку, а на крају да крене ѡућем незаусћављиве издаје свега шћо је српско и ѡравославно.

Није случајно он постојао најмоћнији човек у држави и самодржац од кога све зависи и који ће још дуго водити њих српске власти у дефинитивну издају свих српских националних интереса и уништавања свега што је српско у Србији. Има нечега у његовом имену. Нека тајанствена, само Богу и светим Србима позната веза између имена Вук и српских издајника!

Тако је, на трагу митолошке анализе имена, писао овај мој пријатељ.

ЗАПИС ИЗ 19. СТОЛЕЋА

А вреди се сетити и историје. У драгоценој студији Живана Живановића, „Политичка историја Србије у другој половини 19. века (Књига прва: Од Свето-андрејске скупштине до прогласа независности Србије 1858-1878, Издавачка књижарница Геце Кона, Београд, 1923, стр. 44), истиче се да је Светоандрејској скупштини мачвански посланик Петар Петровић дао предлог да се имена Вукашин, Вук и Вучић сасвим истребе из народа јер су „највећи злотвори и издајници Отчества носили то име“. Скупштина је једнодушно поздравила предлог, али није донела такав закон, него „речена имена остави општој одвратности“. Мислите о томе, ове, 2019. године!

2019.

КЛОВН И ЊЕГОВИ СВЕДОЦИ

НА ПУТУ ЛЕМИНГА: ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ И ВУЧИЋ, СА БОРИСЛАВОМ ПЕКИЋЕМ У ПОЗАДИНИ

ЗА ТАЊИР КУПУСА

Вучићева изборна пропаганда је објавила списак од преко шесто јавних личности који су подржале премијера бу трци за место председника Србије. Међу њима је, поред певачица и глумаца, било и професора Универзитета, због чега су извесни студенти покренули петицију на друштвеним мрежама изјављујући да се стиде својих професора. (1)

Неки од потписаних су порекли да су дали подршку Александру Вучићу. (2) Па ипак, огромна већина потписника се није одрекла свог потписа. Наравно!

Да се унапред разумемо: међу онима који су стали иза Вучића сигурно има искрених јавних делатника, који верују да он чини добро својој држави и народу. Колико их је, и како су до таквог закључка дошли, не знамо, али немамо право да порекнемо такву могућност.

Својевремено је Александар Вучић тврдио да се извесни аналитичари код нас лако продају „за тањир купуса“ (3); „то су они аналитичари за тањир купуса и тањир пасуља што им дате у „Грмечу“, па пишу шта хоће и говоре шта хоће.“ (4) Сад, кад је толико оних који би требало да су интелигенција у Срба подржало Вучића (а све објављено у

незаобилазној „Политици“), вреди се сетити ове опаске, која показује шта Велики Вођа стварно мисли о интелектуалцима и њиховим услугама. Они су, једноставно, за једнократну употребу: од данас до сутра. „Тањир купуса“, „тањир пасуља“ – и то је то. Ово, наравно, није нимало случајно. Србија је земља сиротиње и беде, понижених и поражених, у којој су плате тако убоге да, чак и ако их примаш редовно, од њих не можеш да живиш, него само тавориш од данас до сутра. Плата професора основне и средње школе не износи ни 50 хиљада динара; плате научног подмлатка су око 55 хиљада динара. Универзитетски професори имају више, али како ко и како где. И, наравно, треба с тим живети у земљи у којој сваки озбиљнији одлазак у продавницу не може да се обави без две хиљаде динара. (Додуше, на списку Вучићевих високошколских подржавалаца има и оних који живе на високој нози, са малим или осредњим научним и стручним заслугама; они желе да се њиховом статусу ништа не мења, и зато су уз Вођу).

А сиротињи стиже понуда за „тањир купуса“ или „тањир пасуља“.

И доктори наука се сврставају на страну онога ко нас је потпуно потчинио Вашингтону и Бриселу, ММФ-у и Светској банци, ко је Бриселским споразумима предао Косово и Метохију, и чија владавина прети смрћу Србији, у којој сваке године умре тридесет хиљада људи више него што их се роди и из које млади беже главом без обзира. Тако су се они који су писменији од већег дела гледалаца „Пинка“, скупа са својим полуписменим сународницима, нашли на митском путу леминга ка понору.

Ти Вучићеви људи са дипломом би били интелектуалци кад би имали критичку дистанцу према поступцима једне недемократске и дубински ненародне личне власти, која у

медијима добија 92% простора за своју предизборну пропаганду. Не морају они никог да подрже на изборима; довољно је да јасно и гласно кажу какву истину виде око себе.

Али...

ДРУГОСРБИЈАНЦИ И ВУЧИЋ

Многи „другосрбијанци“, међу којима има поприлично оних са високим образовањем, сада су незадовољни Вучићем. Умеју прилично јасно да дијагностификују болести нашег друштва. Али, авај, нуде своје непоуздане лекове, од којих смо се тровали од 5. октобра 2000. године наовамо. Међу њима је једна од најгласнијих Весна Пешић(5), која је 2012, када је Вучић са Дачићем кренуо да предаје Косово и Метохију под власт Шиптара, Дачића подржала, називајући га нашим „Де Голом и Черчилом“.(6) И ту долазимо до сржи другосрбијанског лицемерја: они се нису бунили против Дачића и Вучића када су им се њихови спољнополитички потези и шуровање са Вашингтоном и Бриселом уклапали у „агенду“, али се буне сада, када се послови предаје Србије туђину обављају спорије но што су очекивали, и, наравно, „радикалскије“, „примитивније“ но што се то њима свиђа. Кад би се њихов кандидат нашао на власти, они не би ишли путем праве, дијалоске демократије, нити путем правне државе, него би опет понављали своје САД – ЕУ мантре, и опет би настојавали на томе да Срби треба да промене свест.

Да су били истински критички интелектуалци, другосрбијанци би се под сваким режимом борили за право да се чује и друга страна, и не би се залагали за револуционарни „6.октобар“ и „гвоздену метлу“, говорећи, као извесни Прокић, да ће Србија бити европска са Србима или без њих.

Зато се у њих не можемо поуздати, јер не мисле својом, него НАТО главом, као што се не можемо поуздати ни у секту „вучићеваца“, који пропагирају хиљадугодишње царство Вучићево у земљи Србији.

ШТА ЈЕ ЗАДАТАК ИНТЕЛЕКТУАЛАЦА?

Задатак интелектуалца је да се не мири са затеченим стањем друштва. Он позива људе да се издигну изнад очевидности, и да крену ка бољем и праведнијем поретку. Када се интелектуалци одрекну своје мисије, и почну да пружају „добре услуге“ властодршцима (што не значи да не могу да служе својој држави и народу; али, властодршци, нарочито они лоши, нису држава), настаје оно што је Жилијен Бенда назвао „издајство жреца“ (француски израз „clercs“ преводимо као „жреци“, што је старословенски израз за свештена лица, уздигнута из народа да приносе жртве вишњој стварности). По Бенди, с једне стране су лаици, са друге жреци; обичан народ и интелектуалци.

Да ли постоји неки други етос осим лаичког етоса, који је, по Бенди, прагматичан, ограничен на свакодневицу, себичњачки и повод за сваки рат и насиље? Наравно, вели француски мислилац: узвишени етос су стварали људи који су кочили лаичке масе и стављали им препреке идеала на њиховом путу ка свеопштем рату. Такви људи живе од радости истраживања у области науке, уметности, метафизике. Они не желе пролазна добра, и, парафразирајући Еванђеље, може се рећи да њихово царство није од овога света. Они су заговорници универзализма насупрот партикуларизму, идеализма насупрот реализму, вечног насупрот временском. Због тога што од маса тражи да се уздигну изнад себе, жрец мора да схвати да никад не може бити популаран, и да то сасвим мирно прихвати.

Жреци су се на два начина опирали политичким страстима – или олимпијским узношењем над њима, попут Гетеа, Малбранша и Да Винчија (чиме су показивали вредност *vita contemplativa*) или моралистичким универзализмом који је, као у случају Еразма Ротердамског, Канта и Ренана, био хуманистички апстрактан. Жреци нису могли да спрече масе да се обрачунавају у жељи да остваре налоге воље за моћ; могли су, међутим, да спрече обоготворење варварства. Чинећи зло, човечанство је знало шта је добро (жреци су му говорили), и тако се развијала цивилизација.

БОРИСЛАВ ПЕКИЋ, ПАРАДИГМАТИЧНИ «ЖРЕЦ»

Ове, 2017, навршава се двадесет пет година од смрти једног од великих српских „жреца“ у Бендином смислу речи – Борислава Пекића. Овај човек је као средњошколац био делатник Савеза демократске омладине Југославије, који се борио против титоистичке страховладе, па је ухапшен, осуђен и најлепше године младости провео на робији. Касније, као књижевник, чинио је све што је могао да се прошире простори слободе у Југославији, а у доба покретања вишестранчја био је један од обновитеља Демократске странке, потпуно занемаривши писање да би се посветио борби за нову, бољу Србију. Његова супруга каже: „Пекић је имао једно изражено осећање дужности./.../Када је почело да се пали светло и да се остварује оно што смо мислили да ће се остварити, Пекић је свесно жртвовао те године и практично од 1989. није писао, јер је желео да узме учешћа у политичкој борби. Ту га је затекла смрт.“ (7,188) У доба Слободана Милошевића, који је, као и Вучић, имао низ интелектуалаца-поданика, Пекић је будно чувао јавну свест од послушничке деменције.

Када га је један новинар питао – ко је крив за толики страх у земљи Србији почетком деведесетих година прошлог века, Пекић је одговорио крајње једноставно, онако како би се и данас могло одговорити: „Кад год се постави питање кривице за стање у једној земљи, једини логичан одговор и једини који се свуда у свету даје јесте да је за то крива – влада. Чак и кад део кривице несумњиво и неко други сноси, актуелно криви могу бити само они који поседују моћ да ствари измене или поправе. (Моја мајка је слушала знаменитог експерта за нашу несрећу, који је експертом искључиво постао зато што је ту несрећу успешно и на свим пољима усавршавао. Експерт је казао: „Сви смо ми криви“. Мајка је рекла: „Богами, ја нисам“). Страх који се у све нас увукао последица је стања у овој земљи, а за то стање крива је власт. (Није моја мајка).»(8, 435)

То би потписници подршке Вучићу требало ових дана да читају, и о томе да размишљају. Можда би се и сетили ко је премијер актуелне Владе.

ПИТАЊЕ «ПОЛИТИКЕ»

Неки се чуде још једном «моралном суноврату» «Политике» која је тако помпезно објавила проглас подржавалаца Великог АВ кандидата, и тиме показала да се ставила у службу његовог личног режима. Наводно, „Политика“ је наша демократска традиција – па зашто то раде? И овде се вреди сетити Пекића: „*Полиџика* се, видите, код нас сматра националном институцијом. Зашто, нисам паметан. /.../ Уверење да је *Полиџика* увек била непристрасна претежно је психолошке нарави и спада у масовне халуцинације./.../ Било је доста случајева кад је и од *Борбе* била безочнија, ригиднија, немилосрднија. Садистички је, 1945. и 1946, учествовала у дављењу легитимне српске демо-

кратске опозиције, брутално угушене пошто је самозатајно одиграла самоубилачку улогу давања међународног легитимитета једној крвавој тиранији.“ (8,433)

Дакле, „Политици“ се није чудити, нарочито ако човек има мало дуже политичко памћење. Како било, тако и остало.

ЗАДАТАК ИНТЕЛЕКТУАЛЦА

Данашњи српски интелектуалац, на трагу јавних делатника попут Пекића, мора бити спреман да се одрекне „тањира пасуља“, „тањира купуса“, па и „тањира гулаша“, да би сведочио истину свом народу. Та истина, ма колико да је тешка, јесте једини лек за доба лажи у коме смо се обрели. Интелектуалци не смеју да играју улогу обманутих (или, што је још горе, свесно склоних варању из разлога сујете и користољубља) црногорских војвода из Његошевог потоњег пева, који су на Цетиње допратили Шћепана Малог певајући: „Весели се, праху Немањића, Немањића и Гребеляновића“, и који су уз лажног цара остали чак и кад им је руски кнез доказао да то није онај за кога се издаје. Истински српски умник треба да заузме положај игумана Теодосија Мркојевића и да (не одричући се заблуделог народа, него му помажући да схвати!) каже Великом Лажову: „Чуј, Шћепане, што ти хоћу рећи: /ти јошт мислиш да те не познамо;/ цијели те народ већ познаје;/ доста си нас држа за будале./ Но врат ломи куд те очи воде/ да подруту са нама не збијаш;/ носи собом то име велико,/ нама оно ништа не требајује, / нејмамо га куда камо ђести.“

Основно је, како рече Солжењин, не живети у лажи. А остало ће нам се открити и додати.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 29. марта 2017)

1. <http://opozicionar.com/proglas-studenata-stidimo-se-svojih-profesora-koji-su-podrzali-vucica-trazimo-odbranu-casti/>
2. <http://www.nedeljnik.rs/politiko/portalnews/ko-je-sve-demantovao-da-je-podrzao-vucicu/>; <http://opozicionar.com/bruka-i-sramota-naprednjaci-lazirali-podrsku-intelektualci-demantuju-da-su-potpisali-za-vucica/2/>
3. www.arhiva.kurir-info.rs/Arhiva/2005/avgust/08/V-04-08082005.shtml); (приступљено 17. марта 2013)
4. www.otvoreniparlament.rs/2006/04/11/page/2/
(приступљено 17. марта 2013)
5. <http://www.vreme.com/cms/view.php?id=1462990>
6. <http://www.novimagazin.rs/vesti/vesna-pesic-daci-je-na-ceril-ili-de-gol>
7. Александар И. Поповић, Разговори, КОНРАС, Београд, 2004.
8. Борислав Пекић, Златно доба дијалога, Службени гласник 2012.

ВУЧИЋЕВИ СВЕДОЦИ ИЛИ КАКО ДА БОТОВИ ОПЕТ ПОСТАНУ ЉУДИ

ДОШЛИ СУ ПРЕД ВАША ВРАТА

„Пред вашим вратима стоје њих двоје. Лепо су одевени, и на први поглед врло су пријатни. Не, они нису погрешили. Дошли су управо к вама, иако не знају ни како се зовете. Разговор започињу ласкавим речима, улагујући вам се, са намером да открију ваше расположење. Но, без обзира на ваш одговор, они ће настојати да пређу праг и да разговор наставе у вашем стану. Ако нисте били довољно одлучни да незване госте зауставите на вратима, сада вас они неће пустити све док не постигну жељени циљ./.../ Сваки члан секте дужан је да врши агитовање «од врата до врата» најмање један сат месечно. За оне секташе који желе да буду на добром гласу код вођства, ово време износи девет сати. Осим тога, сваки секташ мора да проведе извесно време у «Пионирској организацији» и да иде по кућама деведесет сати у месецу./.../ Истицање сопствене праведности и изузетности заузима најважније место у агитацији Јеховиних сведока. Изабраништво и изузетност јеховиста стално се потенцира, а све што може поколебати чланове секте у том уверењу, мора бити уклоњено из њиховог видокруга.

У томе руководство секте види свој главни задатак. Резултат - члан секте губи способност критичког мишљења и постаје потпуно зависан од старешина и «руководећег тела».“ (1,36;44)

Кад човек чита горње редове, које је својевремено написао руски сектолог др Александар Дворкин, неодољиво му се намећу аналогije са понашањем теренских пропагандиста СНС-а, који, од врата до врата, убеђују

грађане Србије да гласају за Александра Вучића, јер је само он спасење Србије. А ко о чему, Вучић о поштењу и сопственој изабраности да спасава.

ОД ВРАТА ДО ВРАТА ИЛИ НЕШТО САСВИМ ДРУГО

Ова акција, која се већ годинама понавља кад дођу избори, маскирана у причу о неопходности да се иде међу гласаче, и тврдњу да није ништа друго осим политичке кампање, има за циљ и да установи колико људи подржава Вучића и његову партију, а колико њих је против. Тврди се чак да се ставови оних који на анкету одговоре касније користе ради запошљавања људи у јавном сектору – ко гласа за Великог Брата, има шансе да добије неки послић (мада их је, реално, у Србији све мање.) Сматра се да су активисти СНС-а дужни да својим надређенима нарочито укажу на оне грађане који су непријатељски оријентисани према Вучићу и СНС-у. (2) Зашто? Вероватно не зато да би и такви, „непријатни“, имали шансу за послић у земљи у којој је, још 2012, Вучић обећао да неће бити страначког запошљавања. (3)

Овакве ствари се, заиста, нису дешавале за време Слободана Милошевића, а ни касније. Човек се, уместо да буде сведок нормалног политичког живота, опет мора сетити секташких метода, јер „Вучићеви сведоци“ не праве пуку кампању „од врата до врата“, него потенцијално успостављају систем надзора над политичким уверењима грађана.

ЕКСТРЕМНА ВЕРЗИЈА

Лоренс Волершајм, бивши припадник сајентологије, у свом тексту „Замислите Нови светски поредак под влашћу сајентолога“, даје слику света какав би био под влашћу његових бивших „усрећитеља“: „Замислите време кад ниједна новина не сме да објављује ниједан материјал о сајентологији без одобравања тог материјала од стране сајентолошких власти./.../

Замислите време када сви људи, који из свог искуства знају о опасностима сајентологије и криминалној пракси њених следбеника, беже у илегалу и воде херојску, али практично неефикасну, борбу.

Замислите да су уништене макар колико активне организације које указују подршку критичарима сајентологије и жртвама исте.

Замислите време када су новац сајентологије, њена шпијунска мрежа и тактика терора толико разорили судски систем да се ниједан правник не усуђује да покрене антисајентолошки процес као унапред изгубљен.

Замислите време када је сајентологија (не без помоћи пореске управе ваше земље) постала толико богата и утицајна да, са једне стране, отворено поставља своје кандидате на политичке дужности, а са друге - тајно управља читавим политичким животом.

Замислите «демократију» засновану на принципима Л.РонаХабарда(оснивачасекте,нап.В.Д.): само «очишћени» су довољно разумни да би учествовали на изборима, и само они грађани, који су «часни произвођачи», имају грађанска права. Наравно, о томе шта је «часност» и шта је «производња» одлучује сама сајентологија./.../

Замислите да ја сваком грађанину стављено у обавезу да тренутно извести о било коме ко се усуди да на било

који начин критикује нови сајентолошки светски поредак. Свако, ко не показује апсолутни ентузијазам кад су у питању сајентолошки програми, пролази кроз регуларне «провере безбедности» уз помоћ «Е-метра».

Замислите да се у подземним сајентолошким архивима чува досије сваког човека који се стално допуњава. Тај досије се користи за препознавање и откривање/.../свих који су било када критиковали сајентологију. Ови досијеи се користе ради слања свих поменутих лица у концлагере, који се називају «рехабилитациони центри». /.../После те коначне «велике чистке» која ће спасити земљу од оних које сајентологија дефинише као «деградирана бића», она ће себи покорити сваки аспект вашег живота и целог света.“(1,112-114)

Наравно, СНС методологија је, и даље, далеко од сајентолошког тоталитаризма; али, први кораци, „од врата до врата“, чине се у том, мрачном, правцу. Зашто би неко проверавао став бирача према Вучићу, и, ако утврди да је негативан, о томе обавештавао надређене у странци? Шта то говори о челнику партије чија је једина стварна вештина у животу да зна да прави изборе на којима, зато што држи све полуге власти и скоро све медије под контролом, увек и свагда добија?

КАКО ПОМОЋИ „ВУЧИЋЕВИМ СВЕДОЦИМА“?

Вучићева кандидатура за председника Србије има низ мањкавости које би, да у овој земљи има правне државе, биле уочене и санкционисане; јер, Вучић је немилосрдни кршитељ Устава, какав није био чак ни Борис Тадић. (4) Такође, то је политичар који је дао највише лажних обећања у новијој историји нашег политичког живота (5)

Па ипак, има оних који су спремни да, за његов рачун, иду од врата до врата и изигравају „Вучићеве сведоке“, којима је обећано хиљадугодишње царство Вучићево на земљи.

Као и у сектама, ови људи су пре свега жртве. Они нису само жртве невиђене манипулације на коју је Вучић спреман као запета пушка. Они су, пре свега и изнад свега, жртве невиђене беде у коју је Србија потонула после 5. октобра 2000. године, и за коју су криве окупаторске западне инстанце што владају Србијом, а чији је Вучић послушник; ту, пре свега, мислим на ММФ, који одлучује о нашој судбини, ронећи крокодилске сузе над истом. (6)

Србија је земља у којој основно људско право, право на рад, није загарантовано, и у којој војска незапослених чека да јој Вучић да шансу да раде било шта. И он их шаље као анкетаре по кућама и становима, а они верују да ће, ако се потруде, можда и добити неки, било какав, макар и најбедније плаћен, посао, да би имали кору хлеба. А ко је у јавном предузећу, може му бити запрећено да ће остати без посла, па и он мора да ћути и трпи, а, ако затреба, да се укључи у активности „Вучићевих сведока.“ (7)

Заиста, ове људе, који, због лажних обећања и правих претњи које им се упућују, треба жалити. И треба свим силама радити да Србија будућности буде земља у којој таква понижења неће бити могућа. Јер, само таква Србија је достојна човека.

2017.

УПУТНИЦЕ (Инићернеиу ирисиуиљено 9.3.2017)

1. Мр Радомир Шутић: Верске секте и окултизам, Ризница духовног блага, Бернар, Бањалука, Стари Бановци 2011.

2.<http://gracanicaonline.info/2017/03/01/dss-oprežno-sa-antivistima-sns-politicka-uverenja-privatna-stvar-svakog-pojedince/http://opozicionar.com/prijavi-uznemiravanje-gradani-prijavljuju-aktiviste-sns-a-zbog-uznemiravanja/>).

3.<https://www.vranjske.co.rs/info/и-снс-запошљава-лекаре-по-страначком-кључу>

4.<http://boljaadvokatura.com/prigovor-rik-u-na-prihvatanje-vuciceve-kandidature-i-jeziva-istina/>

5.<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/vuciceva-obecanja-ludom-radovanjii.html?alphabet=l>;<https://www.youtube.com/watch?v=CZd3dmooD14>

6.<http://www.nedeljnik.rs/lmd/portalnews/izmedu-stvarnosti-i-iluzija-bilans-stanja-ekonomije-u-srbiji>;<http://opozicionar.com/vucic-previs-stegao-nas-kais-sef-mmf-plate-u-srbiji-bolno-niske/>

7.<http://besttv.rs/sns-ucenjuje-drzi-na-uzici-svoje-clanove/>; <http://www.021.rs/story/Info/Srbija/133132/AUDIO-Predsednik-opstine-pretio-otkazima-onima-koji-ne-dodju-na-miting-SNS.html>

КЛОВН И ЗАПАД

МАРТИН ЛУТЕР, ВЛАДИКА НИКОЛАЈ И ВУЧИЋЕВ ПОГЛЕД НА СВЕТ ШТА ПРЕФЕРИРА ВУЧИЋ?

Недавно је Вучић, у једном велеумном чланку, узгред поменуо да је он више на страни Лутера него на страни Владике Николаја. То мишљење је, по свему судећи, формирао на основу Веберове књиге о протестантској етици и духу капитализма, мада је Калвин, много више него Лутер, онај на чијем ставу би Вучић могао да утемељи свој ЕУ поглед на свет. По калвинистима, Богу су, наводно, милији они који имају више пара, јер је то доказ њихове изабраности. То сматра и Велики Газда Србије, који своју земљу даје на растрзање страним компанијама, продајући им и наше људе и наше ресурсе по багателним ценама. Наравно, Вучић ка свом мишљењу иде таблоидним пречицама, што је већ више пута и доказао - између осталог, својим убогим схватањем византијске традиције у односу на Запад коме се клања. (1) Зато се и позвао на Лутера не читајући га озбиљно.

Уосталом, њега истина, поготово религиозно – морална истина, ни не занима. Вучићева „метафизика“ је, само и једино, дивљачки неолиберални капитализам, сав у сраму нечовечности. Као што је показао још Валтер Бенјамин, капитализам је окрутна религија, која тражи људске жртве.(2) Због тога треба да видимо шта су Лутер и Владика Николај, као хришћански верници (без обзира што је Николај критиковао догматска застрањења лутеранства) мислили о капитализму.

ЛУТЕР ПРОТИВ РАНОГ КАПИТАЛИЗМА

Иако је устао против папизма, и упао у *sola fide* религиозни индивидуализам, Лутер је ипак био човек средњовековог погледа на свет - а европски Средњи век, и на Истоку и на Западу, увек је сведочио против богаћења као идеала људског постојања. Бог и душа су оно најважније – новац их не може купити, нити може одлучити о есхатолошкој судбини човека.

Зато Лутер није био „фан“ новог, капиталистичког начина стицања. Напротив! Ево шта је он говорио против трговачких друштава раног капитализма: „Ако друштва треба да остану, онда правда и поштење морају пропасти. Ако правда и поштење треба да остану, онда друштва морају пропасти.“(3,81) По Кристофу Флајшману, аутору књиге „Капитализам као религија“, Лутер је извео „фронтални напад на велика трговачка друштва, позив на разбијање великих породичних предузећа немачког трговачког капитализма“.(3,81)

Око 1520. године, у великом царству германске народности умни људи су масовно били против капиталистичког богаћења. Лутер каже: „Како је уопште могуће да се по Божјој вољи и по правди дешава да неки човек постане богат за тако кратко време да може да покупује краљеве и царе?“ (3,81) Лутер је критиковао и избор цара Карла Петог за кога су тврдили да су га подмитили велики трговци куће Футери. Оснивач протестантизма је дизао свој глас против моћних трговаца који су „довели дотле да цео свет мора да тргује са ризиком и губицима, да ове године заради, а догодине изгуби, док они увек и вечито зарађују, а своје губитке надокнађују увећањем профита, (па) није чудо што ће они сва добра овог света приграбити себи.“(3,82)

По Лутеру, срамота је да краљеви и кнежеви не уводе строге законе који онемогућавају нагло и неправедно богаћење, него и сами учествују у том безакоњу: „И док вешају лопове који су украли један гулден или пола гулдена, послују са онима који пљачкају цео свет и краду више него сви остали, тако да остаје тачна изрека: „Велики лопови вешају мале лопове““.(3,82)

Године 1524, Лутер диже глас против трговачких монопола, који људима одузимају чак и природно, паганско право, а о хришћанским правима и слободама да и не говоримо.

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ПРОТИВ КАПИТАЛИЗМА

Владика Николај је сматрао да хришћански идеал праведног друштва свакако јесте прва хришћанска заједница у Јерусалиму, где су људи имали једно срце и једну душу, и где им је имовина била заједничка. Срби су, са своје стране, имали нешто друго: тзв. „средњи систем“, који их је спасавао од економских и аграрних ратова, разорних по Европу. Средњи систем се састојао од употребе личне и колективне имовине (фамилијарне, сеоске, општинске и државне утрине и шуме, на пример). Као помоћ сиромашнима постојала је кошевска храна, која је скупљана у јесен од имућнијих, и била на располагању потребитима.

У градовима су постојали еснафи, који су од своје заједничке имовине помагали болесне или имовно посрнуле чланове, као и њихову децу, коју би одшколовали до стицања мајсторског права и помагали им да отворе радњу. Имућни чланови еснафа су највећи део своје имовине остављали еснафској каси ради помоћи сиротињи. Владика Николај каже: „Овакав економски строј код Срба био је прожет скроз духом хришћанске човечности и узајамне

људске одговорности, по савести а не по спољашњој сили и притиску. И при таквом строју сваки се човек осећао слободним човеком а не робом. Јер је постојала индивидуална и колективна својина. Онај ко је изгубио сву личну својину, било због неког свог порока, или невештине, ипак је имао ослонаца у колективној својини. Није отсецан од људског друштва, нити се осећао беспомоћан и излишан. Помогнут колективном имовином, он је увек живео надом, да ће моћи доћи и до личне имовине. За картеле богаташа није се знало, нити за глад сиромаша. Морам ти рећи, да је Србин увек презирао човека који нема ништа, мада га је помагао и хранио. Презирао је онога, који није имао ништа, а мрзео је онога ко има сувише. То је српска црта карактера одвајкада.“(4)

Тај задружни дух „средњег система“, по Николају, разорили су српски интелектуалци школовани у иностранству „по народима екстремних економских теорија и пракси“. Због своје себичности и плитких партијских интереса, они су уништили начела задружног хришћанског солидаризма и колективне својине, који су Србе заштитили од робовања човека човеку („картелске плутократије“, то јест, данашњим речником речено, власти мултинационалних компанија) и робовања човека држави (насилни колективизам).

Николај вели: „О ти картели богаташки! Картели за стицање, и неограниченост стицања личне имовине! Замисли, кад би се они обрнули у картеле за помоћ народу, за давање место узимања, за установљење заједничке имовине, за обнављање Средњег система. Учинили би добро не само своме народу него и себи и народу. Њихов безрадосни живот испунио би се радошћу од давања, од помагања и стварања. Њихова деца не би се развратила

још у цвету младости од прекомерног богатства и пропала морално и здравствено, осрамотивши име својих трудољубивих родитеља.“ (4)

У нацрту за обнову српске државе, Николај Велимировић је рекао да њено гесло мора бити: “Човек изнад свега, а Бог изнад човека”.

Авај, Александар Вучић то не може да разуме. Он, жрец окрутне религије капитализма, води Србију у пропаст, на крвави олтар златног телета, не штедећи не само ближње, него ни своју сопствену душу. Зато га треба жалити и молити се Богу за његово покајање, али борећи се против зала које доноси његов тип владавине – кловнократија у служби лажног бога Мамона.

2017.

УПУТНИЦЕ:

1.<http://www.cepom-istina.rs/politika-i-drustvo/vuchi-i-rupa-na-beogradskom-pravnom-fakultetu/>

2.http://www.dkv.org.rs/index.php?option=com_content&task=view&id=775&Itemid=38

3. Кристоф Флајшман, Капитализам као религија: Профит за сва времена, Бранко Кукић - Градац К, Чачак – Београд, 2017.

4.<http://bskm.rs/2015/03/sveti-vladika-nikolaj-o-srednjem-sistemu-kod-srba/>

КЛОВНОВСКО ИНАЋЕЊЕ ПОД ОКУПАЦИЈОМ

*Бадава се инаџе с Турцима,
кад им лижу, ка њаишчад, сахане!*

Његош, Горски вијенац

ЊЕГОШ КАО ПОЛИТИЧКИ КОМЕНТАТОР

Где год да пођемо, не можемо без Његоша и „Горског вијенца“. У овој архетипској српској књижи као да су одговори на сва наша питања (а није их мало). Нашао се у „Вијенцу“ и одговор на питање фарсичних, тобожњих сукоба премијера Александра Вучића, првака србијанске кловнократије, са Хрватима, Шиптарима и другима, који су му потребни кад хоће да докаже како је он велики „патриота“, а нарочито уочи избора.

Па шта вели Његош?

У једној од сцена великог спева, Црногорци сабрани да се договарају о одбрани своје вере и српске народности, угледају потуричку свадбу, на којој има и њихових истоверника и саплеменика. Сватови православци и сватови муслимани изазивају једни друге: потурице певају о својим јунацима, попут Алије Ђерзелеза, Илдирима (Бајазита) и БудаLINE Тала, а Срби им узвраћају позивајући се на Марка Краљевића, Милоша Обилића, Комнена Барјактара и Старину Новака. Рекао би човек: тежак сукоб! Али, није; то је само свадбарско инаћење које нема тежину и озбиљност.

Зато се много љути славни Вук Мићуновић, па даје свој коментар, називајући црногорске сватове „потрпезним кучкама“, „Бранковићима“ и „лижисаханима“. И додаје, у свом стилу: „Безобразне, обрљане курве,/ повукуше те нам образ грде!/ Јуначкога не знају поштења.“

Шта би тек данас рекао Вук Мићуновић?

ХРВАТСКА ОКУПАЦИЈА СРПСКОГ ПРИВРЕДНОГ ПРОСТОРА

Вучић повремено прави патриотске „испаде“ против хрватског шовинизма и србофобије. (1) Али, наравно, све је то фарса: јер, Хрватска суштински влада привредним простором Србије. То значи: умногоме влада Србијом. О томе пише Љубиша Морачанин у свом тексту „Србија – хрватска економска колонија“: „За свега петнаестак година, од петооктобарског пуча до данас, хрватски капитал је кроз своју тајкунску пирамиду остварио пуну контролу над производњом и прометом ланаца исхране у Србији. Према подацима Хрватске народне банке само у периоду од 2005. до 2011. године Хрватска је у Србију инвестирала 490 милиона долара, док се претпоставља да је у последњих пет година тај износ готово удвостручен. Већина тог новца утрошена је на куповину српских предузећа везаних за пољопривреду и прехранбену индустрију, као и ширење трговинских ланца за дистрибуцију прехранбених производа, мада има и других занимљивих улагања. За исто вријеме, инвестициона улагања српских фирми у Хрватску износила су чак 14 пута мање, свега око 50 милиона долара, највише због баријера које су, од стране хрватске државе, највећим српским инвеститорима, наметане приликом покушаја уласка на њихово тржиште, при чему је коришћен читав спектар дестимулативних мјера почев од

бројних нецаринских баријера, преко нелојалне конкуренције домаћих фирми и отворене дискриминације српских предузећа у приватизацији хрватских фирми или добијању већих послова на тендерима. Тако је “Денјуб фуд групи” ускраћена куповина Карловачке мљекаре иако је дала једину валидну понуду; београдски “Комтрејд” је на једном тендеру у Хрватској имао најнижу цијену, али је посао добила другопласирана фирма; а ни компаније „Галеб група“ и „Делта“ упркос најбољим понудама на тендеру, нијесу успјеле да реализују своје инвестиције. Занимљиво је да српска држава ни у једном тренутку није одговорила реципрочним мјерама, што је уобичајена пракса приликом оваквих појава у билатералним економским односима. Највећи хрватски инвеститор у Србију је хрватски државни тајкун Ивица Тодорић који је свој улазак на српско тржиште за почео тиме што је, фебруара 2013. године, његова фирма „Агрокор“ за 10,25 милиона евра купила београдски „Фриком“ (фабрику смрзнуте хране и сладоледа), а убрзо су се у његовом посједу нашли и фабрика уља „Дијамант“, Кланица у Пландишту, Кикиндски млин, фабрика минералне воде „Мивела“, а затим и трговински ланац „Идеа“, Нова Слога из Трстеника итд. Своју доминацију на српском прехранбеном тржишту, Тодорић је крунисао куповином словеначког трговинског ланца Рода који је у Србији имао веома разгранату дистрибутивну мрежу. Све у свему, Тодорићеве компаније данас у Србији запошљавају преко 7000 радника, а он сам на челу је последње Форбсове листе регионалних моћника. Али, није он једини. Хрватска „Атлантик група“, чији је власник хрватски тајкун Емил Тедески постала је власник „Соко Штарка“, „Гранд прома“ и извора и фабрике минералне воде „Паланачки кисељак“. „Мљекара Лаура“ је купила „Сомболед“ из Сомбора, док

је „Виндија“ купила „Млекару Лајковац“, фабрику сточне хране „УНИП“ из Ваљева и осам фарми Агрожива у Планишту./.../ Све у свему, данас у Србији послује више од двеста предузећа у власништву хрватског капитала. Не само да су отворили своје подружнице, већ су Хрвати купили и неке од наших највећих брендова, као што су „Смоки“ и „Бананица“. Након што је Ивица Тодорић, власник „Агрокора“, преузео „Рода трговине“ и „Меркатор С“, Србија је ближа томе да постане колонија, јер ће домаћа роба све теже долазити до трговина које послују код нас. С обзиром да је већина великих трговинских маркета у рукама хрватских привредника, домаћим при вредницима постаје врло тешко да пласирају своје производе у сопственој земљи. /.../ Уз све то, иде и хиљаде хектара плодне земље, посебно у Војводини. Само предузеће „Дијамант аграр“, дио компанија „Дијамант“ у власништву Тодорића, власништво је око 4.500 хектара обрадивих површина у Војводини. Тодорић је, замислите ово, кроз ирску фирму „Балтик проперти инвестментс“, власник још око 10.000 хектара ораница у српској житници./.../

Није само храна оно што занима хрватски капитал у Србији. Блиски Туђманов пријатељ и један од првих финансијера ХДЗ-а, Анте Жакула, контролише преко 40 одсто производње и дистрибуције књига за основце у Србији, као власник београдског „БИГЗ школства“, а одмах иза њега слиједи хрватски бизнисмен Данијел Ждерић („Нови Логос“)! Поменута двојица, уз Словенца Рока Кватерника (издавачко предузеће „Клет“), од продаје школских уџбеника само ђацима од петог до осмог разреда, у Србији зараде око 36 милиона евра годишње а да притом ништа не улажу, нити у Србији плаћају порез. Иначе, годишњи про-

мет уџбеника у српском образовању процјењује се на 100 милиона евра./.../

Ивица Тодорић и Емил Тедески, нијесу обични пословни људи, већ хрватски државни тајкуни, који су за своје пројекте добили новац и гаранције директно од хрватске државе!“ (2)

Паметном доста.

ЛАЖНА ОДБРАНА КОСМЕТА

Александар Вучић (уз прећутну асистенцију Томислава Николића) кључни је кривац за предају Космета у руке лажне шиптарске НАТО државе. Он то повремено прикрива запаљивом реториком. Најновији случај је воз који је требало да са, српским знамењима, уђе у Косовску Митровицу, а све у функцији Вучићеве предизборне кампање. Наравно, то је била лаж; Вучић је, одмах после ове фарсе, у Бриселу поново шенио пред Могеринијевом (3), док је Николић (опет у предизборној кампањи) давао громопуцателне изјаве. (4)

А све је просто и јасно. Вучићева власт је више издала Србију него Тадићева власт: потписивањем Бриселског споразума она се, суштински, одрекла Косова и Метохије као дела Србије. У свом излагању на Правном факултету у Београду 2015, Коста Чавошки је изложио какву је издају према Космету починио Вучићев режим. Знамо, али да се подсетимо: „Статус Косова и Метохије није, међутим, промењен само противуставним актима самозване косметске државе већ и споразумима које је Влада Србије закључила у Бриселу са владом те исте државе. То су:

1. Споразум о посебном начину обраде података садржаних у матичним књигама за подручје АП Косово и Метохија;

2. Споразум о посебном начину обраде података садржаних у катастру земљишта за АП Косово и Метохија;

3. Споразум о контроли преласка административне линије према АП Косово и Метохија;

4. Споразум о посебном начину признавања високошколских исправа и вредновања студијских програма универзитета са територије АП Косово и Метохија који не обављају делатност по прописима Републике Србије;

5. „Први споразум који регулише нормализацију односа“ између Владе Републике Србије и самозване косметске државе (познатији као „Бриселски споразум“);

6. „План за примену Бриселског споразума“ и

7. Споразуми о телекомуникацијама и Споразуми о енергетици Владе Републике Србије са владом самозване државе косметских Арбанаса.

Према садржини и произведеним правним последицама то су прави *међународни ујовори*, иако нису на Уставом предвиђен начин – потврђивањем од стране Народне скупштине (члан 99 став 1 тачка 4) – постали саставни део унутрашњег правног поретка. Њихово, пак, закључивање био је изричити услов који је поставила Европска унија да би Србија могла да остане кандидат за улазак у Европску унију.“(5)

Ако се томе дода чињеница да Шиптари купују станове у Нишу, и да Вучићев режим не чини ништа да то спречи, онда све постаје више него јасно.(6) Србија се, поред хрватске окупације, припрема да буде и делимично окупирана од стране шиптарских парадржавних структура, које свакако стоје иза својих грађана што вршљају по Нишу.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Србијански лижисахани повремено певају епске песмице, позивају се на Марка и Милоша, али су, у ствари, издајници Српства и разоритељи свега што нам је остало као слободном народу. Само она власт која ће зауставити продају Србије хрватским тајкунима, ограничити њихову пљачку наших ресурса и поништити споразуме који Косово и Метохију дају НАТО-у и Шиптарима на управу биће наша власт; и њена дела ће се одмах препознати, по хистерији Империје и претњама што ће нам бити упућене. Али, таква власт ће знати да ово није 1999, и да она своје интересе може да брани помоћу савезника попут Русије. Потребна је храброст и одлучност да се срамни положај ове земље промени; али, потребна је и мудрост у свету који се из корена преустројава, да би настао бољи и праведнији поредак мултиполарности, тако неопходан, од западног тоталитаризма уморном, човечанству.

Фарсично-кловновским гласовима садашњих властодржаца који тобож „прете“ непријатељима Српства на Балкану свакако да не треба веровати; можемо веровати само конкретним делима која ће показати да је власт поново дошла у руке овог народа, мученичког, али још увек Божијег.

2016.

УПУТНИЦЕ (*Интернет*у *присутно*ено 25. *јануара*
2016)

1. <http://informer.rs/vesti/politika/87602/VUCIC-UOCI-SKUPA-DONJOJ-GRADINI-PORUCIO-Gde-ustase-pravile-svoju-bozju-drzavu-ubijajuci-decu-cemo-pevati-Boze-pravde>;<http://rs.n1info.com/a214119/Vesti/Vesti/Vucic->

2. Љубиша Морачанин: Србија – хрватска економска колонија, Српске новине, број 88/ август 2016, стр. 62-63

3.<http://www.fsksrb.ru/fond-strateske-kulture/politika/slucaj-voz-histerija-propaganda-ili-odvlacenje-paznje/http://www.blic.rs/vesti/politika/sastanak-u-briselu-vucic-dogovorili-smo-seriju-dijaloga-sa-pristinom-i-da-svi/m2195vb>

4. <http://www.pravda.rs/2017/01/24/nikolic-u-briselu-ako-misle-da-eu-moze-da-nas-uceni-grdno-se-varaju/>

5. „Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ“, Београд, *Правни факултет Универзитета у Београду*, 2015, стр. 35-45

6. <http://www.politika.rs/scc/clanak/360597/Albanci-i-legalno-kupuju-stanove-u-Nisu>

КАКО СЕ ВУЧИЋ „АУТОВАО“ ИЛИТИ РАЗМИШЉАЊА УОЧИ ПРЕМИЈЕРОВОГ „ПРАЈДА“

ДЕМОГРАФСКА ЗИМА У СРБИЈИ

Прво мало података.

Процењен број становника у Републици Србији износи 7 095 383 у 2015. години. Број живорођених је 65657, док број умрлих износи 103678 лица. Природни прираштај је минус 38021. Од последњих 11 година (2005-2015), претходна година је имала убедљиво најнижи природни прираштај. Просечни природни прираштај у овом периоду је износио минус 34859. Стопа природног прираштаја у Републици Србији износи минус 5,3‰. Стопа природног прираштаја је разлика између стопе наталитета и стопе морталитета. Статистички, нема значајније разлике у стопи природног прираштаја у последњих 10 година. Простим израчунавањем долазимо до резултата да је у периоду 2005-2015. године Србија изгубила око 383.000 становника. Највећи број деце рађају мајке старости 25–29 година (20 129 живорођења) и 30–34 године (19 695), а просечна старост мајке је 29,5 година. У градским насељима, просечна старост мајке је 30,3 година, а у осталим насељима 27,6 година. Жене у Србији се све касније одлучују на рађање првог детета. Узроци су сигурно бројни, а један од најважнијих је несигурност у будућност. Тај фактор, уз изразито анти-породичне културолошке трендове, огроман, ауто-геноцидни број вештачких прекида трудноће и лоше економске услове и услове за стицање породичног дома доводе до убрзане

депопулације. Од укупног броја општина-градова (169) у Републици Србији, стопа природног прираштаја у 2015. години позитивна је у само седам општина-градова (Сурчин, Петроварадин, Нови Сад, Сјеница, Прешево, Нови Пазар и Тутин. Удео младог становништва (0-14 година) износи свега 14,4%, док је удео старог становништва (преко 65 година) чак 18,7%. (1)

Зар је могуће да се у земљи са оваквом демографијом главна пажња посвећује геј паради и ЛГБТ „правима“, међу којима је и право на „брак“? Могуће је, могуће, драги читаоче.

НЕ ПОСТОЈИ ПРАВО НА „ИСТОПОЛНИ БРАК“

Како пише др Немања Зарић из Центра за заштиту породице, права хомосексуалца на тзв. „брак“ не спадају у људска права: „Европски суд за људска права је пресудио да се истополни „бракови“ не могу сматрати људским правом, потврђујући став да истополна партнерства нису једнака браку између жене и мушкарца. Пресуда је донешена 9. јуна у Стразбуру, чиме је завршена дискусија која је трајала од 2004. године. Ова одлука је заправо тачка на расправу која је започета након нелегалног истополног „венчања“ спроведеног 5. јуна 2004. године од стране Ноела Мамера, градоначелника француског града Беглса. Тада је Мамер тврдио да је „брак социјални конструкт и да прокреација није услов његовог постојања, јер би иначе морали да поништимо бракове парова без деце.“ Овај „брак“ је убрзо био поништен, али је подстакао социјалне напоре сексуалних активиста који су на крају резултирали легализацијом истополних „бракова“ у Француској 2013. године./.../ Непрестани покушаји сексуалних активиста да прогласе некаква „сексуална“ права за сада не пролазе

у Уједињеним нацијама. На ову чињеницу је важно да се подсетимо.

Ипак, дипломатским притисцима, нарочито деловањем САД која и званично „извози“ тзв. сексуална права као важан део своје спољне политике, деловањем медија, псеудонауке и снажним активностима про-ЛГБТ НВО сектора ова непостојећа права се намећу читавој популацији широм света, па тако и у Србији. Увођење програма сексуалног образовања у школама Војводине, где се хомосексуалност вредносно изједначава са природном породицом, редовне параде „поноса“ у Београду, а сада и транс-параде, одредбе будућег Грађанског законика према којима ће бити могуће легализовати истополне заједнице и усвајање деце од стране хомосексуалаца (путем сурогације), активности омбудсмана, итд. су примери увођења ове идеологије на мала врата. (2)

Па ипак, ипак...Има неко ко мисли другачије. И тај неко, са све капицом и прапорчићима на њој, као колаборант Запада, управља окупираним Србијом. И подржава „политички хомосексуализам“ (израз Наталије Нарочнице), који нема никакве озбиљне везе са друштвеним разумевањем хомосексуално опредељених, али има везе са рушењем породице и породично утемељених друштвених заједница.

ПОЛИЦИЈСКИ ОФИЦИРИ ЗА ВЕЗУ СА ПОЛИТИЧКИМ ХОМОСЕКСУАЛЦИМА

У свом шестосатном експозеу 2016, Александар Вучић је, без освртања на пресуде Европског суда, најавио да ће се „нормализација“ ЛГБТ приче, под видом „људских права“, у Србији наставити: „Што се тиче положаја ЛГБТ популације у сарадњи са грађанским удружењима одржано

је десет дводневних семинара о понашању полиције према ЛГБТ. Полицијске управе града Београда, Новог Сада, Ниша и Крагујевца одредиле су официре за везу са ЛГБТ популацијом. Побољшана је комуникација и сарадња са том популацијом и организацијама цивилног друштва које надгледају заштиту и остваривање права особа другачије сексуалне оријентације и надам се да сви својим ставом доприносимо да око тога не правимо велико политичко питање, ВЕЋ И ДА ЈЕ ТО ЈЕДНО ОД ЉУДСКИХ ПРАВА КОЈЕ ПРИПАДА СВАКОМ ПОЈЕДИНЦУ, СВАКОМ ЧОВЕКУ И НАШ ПОСАО ЈЕ ДА ТО ПОШТУЈЕМО.“ (подвукао В. Д.) (Александар Вучић, Србија 2020, Недељни Експрес, додатак 12. августа 2016, стр. XXI)

То јест, полицајци се противе геј парадирању и идеологији која иза тога стоји, и зато их, по Вучићу, семинарима треба преваспитати; да, да, јер су они, овако балкански примитивни, 2014. одбијали да иду за Београд и бране „парадере“, а њихов самостални синдикат се и сада мршти на „ЕУ вредноте“ за које се у експозеу премијер Вучић заложује. (3)

GAY FRIENDLY WOOSHC

Од доласка ДОС-а на власт у Србији 2000. године тече процес нормализације политичког хомосексуализма. О томе је потписник ових редова изнео податке у књизи „Хоминтерна и Гејстапо/ Огледи о политичком хомосексуализму“, у којој постоји хронологија „дугог марша кроз институције“ који су у Србији спровели активисти једне глобалистичке идеологије.

Оно што се мора истаћи је чињеница да је на нормализацији политичког хомосексуализма код нас највише урадио управо Александар Вучић. Учинио је много више

од „жутих“ и Бориса Тадића, који су 2009. организовали крваву „геј парадy“, чији су учесници носили паролу „Смрт држави“, и коју је предводио холандски педофил Ван Дален. То Вучићу признају и активисти ЛГБТ идеолошког покрета. Тако Предраг Аздејковић у интервјуу листу „Данас“ каже: „Често понављам да је ова власт учинила много више за ЛГБТ – заједницу него претходна ДС-овска, а и то није много. /.../ Лично бих волео да се промени Устав и да се избаци да је брак само заједница мушкарца и жене. У већ поменутом Акционом плану пише да ће Влада Србије до краја 2017. регулисати истополне заједнице, највероватније као ванбрачне уније“. (5)

Бобан Стојановић, учесник у организацији Прајда 2016, о односу ове власти према „Паради поноса“, каже: „Радује ме што је Прајд постао политички важно место које институције уважавају, али има још пуно тога да се ради. /.../ Моје је мишљење да ће се држава још годину или две поносити одржавањем Прајда, а да ће партнерства (легализација хомосексуалних псевдо-бракова, нап. В.Д.) доћи на ред када нешто ново треба да се покаже ЕУ“. (6)

Тако зналци кажу.

ВУЧИЋ НАМ МАШЕ КРОЗ „ОВЕРТОНОВ ПРОЗОР“

„Овертонов прозор“ је политичка теорија која „прозором“ назива границе идеја које неко друштво може да усвоји. Према Џозефу Овертону (1960 – 2003), животност било какве идеје не зависи од способности политичара који је заступа, него од тога да ли је јавност види у „прозору“ друштвено прихватљивог понашања. Политичар се мора трудити да идеје „прозора“ излаже у свом јавном наступу, да не би био проглашен за екстремисту. Тек кад се идеје

промене у „излогу“ јавног мњења, могуће их је политички користити. Ако се хоће друштвено наметање до јуче немисливих идеја, оне, по Овертону, морају да прођу кроз пет фаза: оно што је незамисливо преводи се у област „радикалног“; одмах после тога постаје „прихватљиво“, затим му се пружа „разумевање“, онда је „популарно“, да би, на крају, било озакоњено.(7)

То би се, у „Речнику војних и сродних термина“ америчке војске, могло наћи под одредницом „менаџмент перцепције“.

Вучићев „менаџмент перцепције“ кад је политички хомосексуализам у питању састоји се, између осталог, у увођењу министарке Ане Брнабић, са све њеном сексуалном оријентацијом, у Владу Србије. Она је, ове 2016, нови Вучићев Лазар Крстић, „генија за вожњу“ (наравно, из филма „Ко то тамо пева?“). Зар сте већ сте заборавили Лазара Крстића, кога је Вучић звао „сином“ и чудесним чаробњаком економије? (8)

Како је хвалио Крстића, тако хвали и нову министарку локалне самоуправе, Ану Брнабић, истичући да му није важно каква јој је „сексуална оријентација“, него како ради. Али, домаћи активисти политичког хомосексуализма имају другачије мишљење о њеном постављењу, па су одушевљени и пишу о истом са усхићењем, с обзиром на то да ће министарка, којој наводно није битно ничије „секс-опредељење“, учествовати на геј паради 2016. године.(9)

И напредни немачки медији поздрављају Вучићеву одлуку. Тако „Зидојче Цајтунг“ пише: „Српски шеф владе Александар Вучић је први пут у историји државе ангажовао лезбејку као министарку – за балканску земљу је то сензација./.../ То што она отворено говори о својој вези са једном женом, Вучићу није важно: Занимају ме

само резултати њеног рада“. Немачка новинарка истиче да је Вучић „одећао бирачима да ће наступити златна ера, и да рачуна са уласком Србије у ЕУ 2020. године. Приступ ЕУ могао је имати додатну улогу при именовању Брнадићеве за министарку. Брисел се у балканским земљама са перспективом приступа ЕУ снажно залаже за права и равноправност лезбејки и гејева“(10). Иначе, а то уопште није мање важно од ЛГБТ идентитета Вучићеве миљенице, Ана Брнадић је агент страног – западног – интереса у Србији.(11)

ВУЧИЋЕВИ МЕДИЈИ ПЕВАЈУ ХИМНЕ

Woohic friendly медији одмах су кренули да Ану Брнадић форсирају као личност за угледање. „Недељни експрес“, наследник „Седмичног УДБОграфа“ званог „Недељни телеграф“, одмах после избора Владе Србије је објавио интервју са дотичном. Она се похвалила како је од Вучића добила позив који се не одбија, и одмах кренула да усрећи локалне самоуправе у Србији. Усред озбиљне „реформске“ приче није могла а да глупим и заосталим антигеј Србима не махне кроз Овертонов прозор. Истакла је да је са модерним премијером разговарала о својој „оријентацији“, сматрајући да то није кључни део њеног идентитета: “Тако да смо причали отворено о томе, ја сам му рекла, њему није сметало, шта више, потпуно је био отворен према томе. Као што је и рекао, занимају га резултати, занима га шта је могу да допринесем./.../ Да ли је то велика ствар за Србију? Па не знам како да вам кажем. С једне стране, мислим да јесте, с друге, јако волим своју земљу и ужасно верујем у њу и њене људе. Не мислим да је она толико страшно конзервативна колико причају./.../ Има сигурно људи којима то смета,

што се мене тиче, то је исто ОК. Нисам за то да се људи физички обрачунавају. Немам проблем с тим и надам се да Србија, иако није, свакако постаје земља у којој нико нема проблем с тим, али на крају крајева у којој се то не потенцира као основна карактеристика неког човека.“(12) Наравно, у питању је типична „овертоновска“ замена теза: овде нико не поставља питање о „креветским авантурама“ министаркиног приватног живота, него се људи чуде због чега ће она, за наше паре, рекламирати противпородичну ЛГБТ идеологију у земљи чије становништво изумире (а рекламираће је, између осталог, својим „поносним“ учешћем на геј паради 2016).

Таблоидни недељник „Афера“, познат по томе што никад није напао Вучића, а другим јавним делатницима преврће утробе у потрази за скандалима, обавестио је своје раздрагане читаоце на насловној страни броја од 17. августа да је „наша геј министарка смувала најлепшу манекенку“. Ту читамо: „Ана је, док је живела у Лондону, била у вези са једном од најлепших манекенки у Енглеској, иначе Шпањолком./.../Толико је лепа та Шпањолка била да су се сви окретали за њима када би њих две пролазиле улицама Лондона. Али, то је све њена ствар, а злобници оба пола који никад тако лепе партнере неће имати поред себе нека цркну од зависти“, цитира нам неког упућеног новинар Миловановић. (13)

По Овертоновом степеновању фаза нормализације нечег до јуче ненормалног, Србија је ушла у фазу у којој политички хомосексуализам постаје нешто „разумљиво“, да би затим постало „популарно“ и, на крају, озакоњено.

ШТА ЈЕ ПРАВИ ЦИЉ?

Геј парада није кључна ствар у целом овом процесу. Циљ је постепени улазак противпородичне ЛГБТ идеологије у све поре друштва и институције система: у уџбенике, социјалне установе, у МУП, војску, медије, да би следећи корак био промена законодавства, која би омогућила склапање истополних бракова и усвајања деце, а онда на крају и укидање слободе говора и изражавања када је у питању критика права које ужива ЛГБТ заједница у друштву. И зато се не варајмо: Вучић стоји иза целе приче. Јер, питање сексуалног опредељења Ане Брнабић (чија се приватност заиста никог не тиче), први је, свесно и намерно, у јавности покренуо управо свемоћни премијер-неспавач, 24-часовни бриселски радник-ударник, због чега су га ЕУ медији поздравили као храброг момка. Подршка Вучићеве власти политичком хомосексуализму, између осталог кроз скупштинске одборе за људска и мањинска права и ЕУ интеграције, јасно говори куда ствар иде, а сама Ана Брнабић већ јасно поручује да примитивни Срби на државном испиту морају знати да се, уз остале мањинце и мањинке, политички хомосексуалци не смеју дискриминисати (14)

Вучић је, још 2014, кад је правио геј параду са седам хиљада полицајаца који су Београд држали у ванредном стању, политичким хомосексуалцима омогућио да, парадирањем, потроше милион евра новца полугладних грађана Србије.(15) У земљи која, понављамо, умире, и у којој је беба права реткост. ЕУ повереник на власти у Београду, са све капицом и прапорчићима, спреман је да, на свом ЕУ путу, који, као ни смрт, нема алтернативу, иде до краја. Сада се, коначно, „аутовао“.

УПУТНИЦЕ (Интернет-чланцима приступљено 16. септембра 2016):

1. http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2016&mm=06&dd=30&nav_category=12&nav_id=1149640; <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/124/drustvo/2370417/rzs-srbija-za-godinu-dana-izgubi-jedan-negotin.html>
2. <http://porodica.org.rs/evropski-sud-za-ljudska-prava-istopolni-brakovi-nisu-ljudsko-pravo/>
3. <http://www.srbijadanas.net/policija-u-strajku-uzicani-odbili-da-idu-za-beograd/>; <http://srbin.info/2016/09/14/sindikatzaposlenih-policije-odlozite-gej-paradu-ona-srbiju-kosta-milion-evra/>
4. <http://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/files/hominterna-i-gestapo.pdf>; https://sr.wikipedia.org/sr/%D0%91%D0%B5%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D0%B4%D1%81%D0%BA%D0%B0_%D0%BF%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%B4%D0%B0_%D0%BF%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D1%81%D0%B0#.D0.9F.D0.BE.D0.B2.D0.BE.D1.80.D0.BA.D0.B0_.D0.BF.D0.BE.D0.BD.D0.BE.D1.81.D0.B0_2009
5. Предраг Аздејковић: Прајд нема утицај на квалитет живота ЛГБТ особа, „Данас“, 15. септембар 2016, стр. 5
6. Бобан Стојановић: Прајд је постао политички важан, а наши проблеми видљиви, Данас, 15. септембар 2016, стр. 5
7. https://en.wikipedia.org/wiki/Overton_window
8. <http://www.pressonline.rs/info/politika/282967/lazar-krstic-genijesa-jejlaj-novi-je-ministar-finansija.html>)
9. <http://gayecho.com/news/tag/ana-brnabic/>.
10. <http://gayecho.com/news/nemacki-mediji-o-izboru-ane-brnabic/>
11. <http://www.intermagazin.rs/razotkrivanje-evo-koje-ministarka-ana-brnabic/>
12. Ана Брнабић: Рекла сам Вучићу „да“, Недељни експрес, 12. август 2016, стр. 6.
13. Избор Ане Брнабић усталасао читав регион/ Геј министарка смувала манекенку, „Афера“, 17. август 2016, стр. 20
14. <http://www.fsksr.ru/fond-strateske-kulture/vesti/ana-brnabic-i-brankica-jankovic-poznavanje-antidiskriminacionog-zakonodavstva-treba-da-bude-deo-programa-za-polaganje-drzavnog-ispita/>.

15.<https://www.novosti.rs/%D0%B2%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B8/%D0%BD%D0%B0%D1%81%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B0/%D0%B4%D1%80%D1%83%D1%88%D1%82%D0%B2%D0%BE.395.html:512415-%D0%93%D0%B5%D1%98-%D0%BF%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%B4%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D1%81%D0%BA%D0%BE%D1%88%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%B0-%D0%BC%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D0%BE%D0%BD-%D0%B5%D0%B2%D1%80%D0%B0>

КРИМИ – КЛОВН

НИШТА РАМУШ, НИШТА ТАЧИ – С МАФИЈОМ СЕ ВУЧИЋ КАЧИ!

Вучић хапси мафијаше! Обрачун са дилерима дроге, убицама, нарко – босовима! Нова операција „Сабља“! И тако даље, и томе слично...

А мене, старог злогука, човека који је открио да су први заиста независни новинари и аналитичари били гавранови из „Боја на Мишару“ („Ради бисмо добре казат` гласе, не можемо, но каконо јесте“), хвата страх: ово може бити повезано са предајом Косова и Метохије НАТО Арбанасима у посед. Тако велики чин издаје мора да се *и*репокрије јаком медијском причом.

Јер, уочи потписивања издајничког Бриселског споразума(1) ишла је хајка против Мирослава Мишковића(2) као увод у његово хапшење.(3)

После свега, Мирослав Мишковић је „одлепршао“. (4)

Да се подсетимо шта је донео Бриселски споразум. Ево Косте Чавошког: „Већ закљученим бриселским споразумима самозвана косметска држава добила је матичне књиге и катастар за Косово и Метохију, признање својих високошколских диплома, праве граничне прелазе, укидање свих институција државе Србије на Космету, потпуно издвајање Космета из уставног и правног поретка Србије, излазак наших сународника и држављана на општинске и парламентарне изборе по уставу и законима те самозване државе и посебан међународни телефонски позивни број. Све је то било и више од *de iure* признања ове самозване

државе, иако Марко Ђурић и његови наредбодавци и даље говоре о некаквим привременим институцијама на Космету. Једини уступак који је Хашим Тачи учинио у Бриселу било је обећање да ће допустити успостављање некакве Заједнице српских општина. И уместо да изврше обавезу коју су преузели, као што је то Влада Србије одмах чинила, косметски Арбанаси су нас буквално изиграли у духу оне изреке „обећање лудом радовање“. Тиме је још једном потврђено да су сви досадашњи бриселски споразуми једносмерна улица, која искључиво води правима самозване косметске државе, којима Влада Србије мора да изађе у сусрет, а да баш ништа не добије заузврат.“(5)

Да би Бриселски споразум био потписан, неопходне су биле јаке медијске акције (криминал, корупција, корупција, криминал – удар на тајкуне, антитајкунски тајфун, Вучић против Мишковића, итд.), које су изведене.

А сад, кад издају треба довршити, иде нова „Сабља“...

Ударио Вучић на нарко – мафију!

Дај Боже да грешим и да ништа од мојих слутњи није тачно. Али, кога су змије уједале, и гуштера се плаши!

Зато памет у главу и Завет у срце – да нас ништа не изненади!

2019.

УПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 13. јануара 2019.)

1. [https://sr.wikipedia.org/sr-ec/Бриселски_споразум_\(2013\)](https://sr.wikipedia.org/sr-ec/Бриселски_споразум_(2013))
2. <https://www.kurir.rs/vesti/politika/481615/vucic-idem-do-kraja-ne-bojim-se-miskovica-i-dilasa>; <https://www.vreme.com/cms/view.php?id=1080533>; <https://srbin.info/2012/10/31/vucic-vec-dva-puta-proziva-miskov/>; <https://srbin.info/2012/10/31/vucic-vec-dva-puta-proziva-miskov/>
3. https://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2012&mm=12&dd=13&nav_category=16&nav_id=668222
4. https://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2012&mm=12&dd=13&nav_category=16&nav_id=668222; <http://mondo.rs/a1044292/Info/Srbija/Aleksandar-Vucic-o-oslobadjanju-Miroslava-Miskovica.html>
5. *Геополитика*, бр. 79, октобар 2014, стр. 11.

БЕЗ НЕВОЉЕ НЕМА БОГОМОЉЕ (У ПОТПИСУ: ВЕЉА)

*Таг још ништа нисам знао
И још нисам веровао
Да на свету њује има
Ђорђе Балашевић: Прва љубав*

Застрашујуће је живети у земљи у којој се дешавају чудовишни злочини, и у којој је мафија у вези са влашћу на такав начин да нормалан човек не може да поверује шта нам се догађа.(1)

Страшније је кад Врховни Кловн наших живота, маскиран у председника државе, каже да о везама власти и мафије ништа није знао, и, попут лика из песме „Прва љубав“, *није веровао да на свету њује има.* (Па је уписао неке спортске студије, јер му је *једино важно било да њостане лево крило ил` центарфор школској тима*). (2)

Најстрашније је кад престанемо да се било чему чудимо.

Сви смо ми као неки несрећници које је манијак везао за шине: чекамо да нас прегаци воз, а он нам, што би деца рекла **24/7**, прича глупе вицеве. А само је њему смешно.

Нама, наравно, није смешно. Нама је језиво.

НАЈМРАЧНИЈА ТАЈНА НАШЕГ РОПСТВА

Како дођосмо догде?

Авај : победили су нас Титови џелати, који су створили најмрачнију издајничку причу српског народа, звану УДБА. УДБА је „породица“ злочина, настала да, у име „светлије

будућности“, онемогућава било шта човечно и српско да завлада простором на коме живи овај народ.

О томе је, још 2010, писао Бошко Обрадовић, који је показао разлог наше пропасти: „Разлог је дефинитивно тај што овом државом већ пуних 65 година влада иста Породица. Ко не познаје тајно функционисање ове Породице, тај не зна суштину владавине над Србијом већ много више од пола века. Из ове Породице до наших дана регрутују се главне друштвено-политичке снаге које запоседају све водеће функције у нашој држави. Они су на свим руководећим местима у политици, економији, култури, медијима... Ван Породице нема социјалног успеха, позиције, моћи, власти. Зато у Србији није и неће бити промене док са историјске позорнице не буде склоњена Породица, управо она која је увек корак испред историјских промена.“ (3)

Корак звани УДБА. Ђавоља радионица, клоака маскирана у дом културе.

КАКО ЈЕ УДБА ПРАВИЛА СВОЈУ СТВАРНОСТ?

Године 2007, у „Политици“, Слободан Кљакић је објавио текст „Паукова мрежа српских тајкуна“, у коме је писало (сва подвлачења су потписника ових редова): „Генекс је некада био једна од најмоћнијих фирми у Европи, а не само у нашој земљи. Та моћна фирма је давно остала без своје комплетне мреже у иностранству, са непроцењивим капиталом, од чега ништа није враћено у нашу земљу. Број њених организационих јединица у иностранству био је далеко већи од броја поменутог ових дана у штампи. Моја сазнања из осамдесетих година прошлог века говоре да их је било више од 150, а не 70. Иста судбина прати и остала наша спољнотрговинска предузећа о којима се коначно

мора знати истина. Тада ћемо имати и одговор на питање ко управља и влада привредом у овој земљи.”

Ово су речи професора Костадина Пушаре, редовног професора Универзитета у Новом Саду и Београду, визитинг професора у Русији, Италији и Румунији, аутора десетак књига из области финансија и међународног банкарства. Наш саговорник је годинама био ангажован у државној управи и у спољној трговини, а био је и први девизни инспектор који је у иностранству контролисао пословање наше спољнотрговинске мреже. Нажалост, био је и последњи наш експерт ангажован на том тешком послу.

Још 1972. године извештај о установљеном стању, др Пушара је предао Јосипу Броз у Титу, Џемалу Биједићу и Станету Доланцу. Изнео је “чињенице и доказе о илегалном изношењу капитала из земље и подривању њене економске моћи”.

Колико сутра, из Југославије је побегло 130 генералних директора, а контроле у иностранству су обустављене. Пушари је забрањено да износи податке, мада је “све тачно, али није време да се то саопштава.” (4)

Наравно да није било време. Јер је врхушка Титовог режима управо и производила такве. Отрезли у српској крви до рамена, они су своје бандите гледали са симпатијама. У Стаљиновој Совјетији криминалце у затворима управа је, из идеолошких разлога, звала „социјално блиским елементом“.

ПО ДУБИНИ И ШИРИНИ

Када је 1971. донет закон о нашим представништвима у иностранству, УДБА се размилела и по Истоку и по Западу, и код капиталиста и код комуниста. Кљакић бележи

Пушарине речи: „За мање од три године, ондашњи Савезни девизни инспекторат је процењивао да у иностранству већ има око 18.000 наших предузећа и различитих организационих јединица. Углавном су их оснивали **домаћи спољнотрговински и производни гиганти и пословне банке, а “мрежу су ширили по моделу паукове мреже, по дубини и по ширини”**.

С изузетком привредних представништава у државама ондашњег социјалистичког блока, све те фирме су осниване као приватне.

“Вођене су на име и презиме нашег човека и неког физичког лица дотичне државе, а пословале су под другим називом у односу на своју матицу у Југославији. Фактички и формално, већ тада, пре тридесет година, извршена је приватизација целокупне југословенске спољнотрговинске оперативе у иностранству”, тврди др Пушара.

Савезни девизни инспекторат у оно време није могао адекватно да контролише ту приватизовану хидру, “јер је у регистру спољнотрговинских предузећа у нашој земљи, крајем 1972. године, било пријављено да свега 250 њих има своје предузеће у иностранству.”

Иако је та мрежа прекрила свет, у билансима матичних фирми у нашој земљи није било ни трага о њеном пословању. Савезни девизни инспекторати је вредност приватизованог, неконтролисаног капитала ван земље, за период од 1972. до 1974. године, процењивао на око 12 милијарди америчких долара.

„Данас ту вредност треба помножити са пет-шест пута”, каже др Пушара.

Тај огромни капитал је задржан у иностранству, **“под контролом појединаца, директора тих предузећа а за нас је то био страни капитал који је на вешт начин коришћен као извор за скупе кредите сопственим предузећима у нашој земљи”**.(4)

На шта вас ово подсећа?

Наравно да Слободан Милошевић није измислио „Кипар“. Он га је наследио. А УДБА га је, такође наравно, сервисирала. А онда су дошли Динкић и Ђелић, којих се данас (гле, чуда!) нико више ни не сећа.

И све се наставило.

Као што се и данас наставља.

УТИЦАЈ СТРАНОГ ФАКТОРА

Пушара је Кљакићу рекао да је „у међувремену процес глобализације и еуризације све више јачао структуру корпоративног сектора, транснационалних корпорација које се намећу “као владаоци права и носиоци утицаја на актуелну политику у складу са сопственим интересима”.

Сазнања др Пушаре говоре да је “огроман утицај тих привредних и финансијских структура на политичке партије, нарочито у земљама у транзицији, јер им се у изборној трци и у борби за власт дају огромна средства да освоје позиције у власти, како би ти центри моћи могли да владају. Огроман је и њихов утицај на медије, који се држе под контролом”.

Баш ти центри моћи су **„одлучујући и у процесу приватизације и у одлучивању ко ће купити које атрактивно предузеће у нашој земљи, или која ће се нова банка под страним именом појавити у нашој земљи”**, каже др Пушара.

„Скривање од очију јавности, а нарочито од стручне јавности, делова уговора о појединим атрактивним приватизацијама или концесијама, представља генерисање непрекидног ланца корупције из највишег врха.

У таквим околностима се не може избећи злоупотреба власти и снажење организованог криминала, његово испољавање током или након одређене приватизације, као што је случај и са Генексом”. (4)

Страни моћници и србијански удбаши – то је смртоносна комбинација која и данас влада нашом ојађеном земљом.

ПАУКОВИ

Пушара је помињао три нивоа домаћих тајкуна у удбашкој екипи, од којих је први формиран још осамдесетих година прошлог века: „Данас су то зрели светски бизнисмени који су тада запосели мрежу наших предузећа у иностранству. О њима никада ништа није речено, иако располажу огромним капиталом и утицајем на процесе у нашој земљи, преко фирми под страним именима”.

Не може се занемарити ни структура људи који су у иностранству оснивали ове фирме.

„Биле су то особе едуковане од стране Удбе, у име које су контролисали целокупну структуру и мрежу спољнотрговинских предузећа. Поменућу Генекс, Инекс, Центротекстил, Југометал, Ину, Искру, Енергоинвест, Енергопројект, Астру, Македонијукспорт, Комбинат алуминијум... Без сагласности Удбе нико није могао да се запосли у тим предузећима”, подсећа др Пушара.

Према његовим увидима, други ниво “тајкуна” створен је почетком деведесетих година. **„Реч је о мањем броју људи из власти или уз актуелну власт, или о појединцима на значајним местима у привреди који су у ери хиперинфлације, захваљујући свом утицају на власт, подизали огромне девизне кредите у банкама, без уговорне клаузуле о начину враћања. Тако су ти кредити на крају отписани а њихови корисници су постали девизни милионери. Новцем тако стеченим, лако су развили своје империје, а њихов утицај на власт у свим режимима од онда је огроман.”**

Трећи ниво „тајкуна” чини једна криминализована, повећа група људи, **“који су у протеклим временима кризе у нашој земљи на недозвољен начин дошли до новца. Новокомпоновани богаташи и актуелне власти, били су у спрези с тим подземљем, што најбоље илуструју земунски и сурчински клан”,** каже др Пушара.

Упркос таквој, невеселој ситуацији, или баш зато, питамо нашег саговорника како он види расплитање тог чвора на омчи која нас снажно стеже?

„Државне институције и власт морају да седи станцирају од утицаја транснационалних корпорација и центара моћи. Мора се забранити финансирање политичких партија у изборима и уопште, од стране тих центара моћи и спречити њихов утицај на медије. Сва три нивоа тајкуна треба подврћи испитивању порекла имовине, у крајњем случају опорезивању. Слично је урадила и Русија и тиме решила своју незавидну међународну дужничку позицију”, каже др Костадин Пушара.“(4)

То је Породица о којој је Обрадовић писао још 2010. године.

Она и данас влада Србијом која умире.

РЕЧЕНО ЈЕ НА ВРЕМЕ

Бошко Обрадовић је рекао на време.

Случај Невоље (без кога међу тзв. „напредњацима“ нема богомоље, пошто се сви моле Богу да их не повежу са Беливуком, који је стао на жуљ Вучићу – Беливук + Вучић = чопор!) дубински је наговештен у Обрадовићевим порукама из 2018. године (ако се сећате, он се тада суочио Дијаном Хркаловић, мало полицајком, мало криминалком). Са мафијашком хоботницом Покрет Двери се нарочито упознао приликом избора у Лучанима, када је дотична глуматала „свету праведницу“(5)

Обрадовићева књига „Криминални кругови“ појавила се, пак, пре две године, и у њој су скоро сва имена која се данас појављују у афери „Веља Невоља“.

А почело је од лажне школе. Сетимо се: „Анти-корупцијски тим Српског покрета Двери дошао је до ексклузивних података који се тичу образовања актуелног министра полиције Небојше Стефановића: Небојша Стефановић не само да нема докторат, већ нема завршен ни факултет. Др Небојша Стефановић има завршену само средњу школу!“ (6)

Такав је дошао на чело МУП. И био десна рука Вучићу.

А сад га напредњаци, у име Врховног Кловна, „таргетирају“, али га по имену не помињу, још увек.

Вероватно чекају неку нагодбу између увређеног и увредиоца, вође и потчињеног (а одметнуто!). А Вучић је, о туге, Стефановића свога, као Лазара Крстића, „економског генија“, својевремено грлио и мазео у јавности, као верно чедо и послушника.

ЛАЖНЕ ШКОЛЕ И ТРОВАЧКИ МЕДИЈИ

Дакле, све почиње од лажних школа и лажних диплома. Али то није довољно.

Лажне школе повезане су са тровачким медијима. И о томе је писао Обрадовић: „Испитивање разорне улоге ТВ ПИНК и Универзитета Мегатренд у српском друштву и држави у последњих 30 година представља лакмус тест озбиљности будуће власти. Очекивања од политичких промена у Србији не смеју донети само промену власти, већ пре свега промену комплетног коруптивног система чији су ТВ ПИНК и Мегатренд симболи. Биће много оних који ће покушати да зауставе ове промене, јер су дубоко огрезли у криминал и корупцију, али без ове промене система сама промена власти неће ништа донети.“(6)

И још: „Где су данас и шта раде декан Универзитета Мегатренд који је нострификовао лажну диплому Небојше Стефановића, као и чланови Комисије за проверу подобности магистарске тезе и кандидата Небојше Стефановића? Сви они налазе се на високим друштвеним и најбитнијим државним функцијама из области образовања. /.../ Сви они који су директно учествовали у лажирању академске каријере актуелног министра полиције данас су на највишим функцијама у српском образовању. Да ли су то награде за њихово саучествовање у криминалним делима?/.../Приватно мегатрендовско образовање у Србији на овај начин преузело је власт над комплетним образовањем у Србији. О овој афери не смеју да се огласе ни Министарство просвете (чији министар је такође дошао из приватног образовања), ни Национални савет за високо образовање, ни Национално акредитационо тело, ни Комисија за акредитацију, ни Конференција Универзитета, ни Тужилаштво, ни МУП,

ни Агенција за борбу против корупције. Како да реагују када се и међу њима налазе многи који су на овај исти или сличан начин стекли своје дипломе, а данас су главни у српској просвети, правосуђу, полицији, Народној скупштини, Влади и на другим најзначајнијим политичким и државним функцијама?/.../Оно што је председник Савета Универзитета Мегатренд академик Људиша Ракић објавио као студентски досије Небојше Стефановића је тежак фалсификат и нова криминална превара за коју ће сви надлежни на Универзитету Мегатренд на челу са академиком Ракићем морати да одговарају. Из објављеног досијеа сазнали смо још низ информација које апсолутно иду на руку доказима да је факултетска диплома Небојше Стефановића на фантомском иностраном Мегатренд факултету непостојећа.“(6)

У земљи у којој министар полиције нема ни факултет, а има фалсификовани докторат, Веља Невоља је само ситан извршилац ситних радова, тачка на крају страховне реченице наше пропасти.

ПРИСЛУШКИВАНИ ПРИСЛУШКИВАЧ

Све је то рециклирана удбашка стратегија и тактика, чији је циљ да сваког прати, прислушкује, надзире и кажњава. Обрадовић је у „Криминалним круговима“ писао: „Александар Вучић је – према сведочењу Војислава Шешеља – још док је био у опозицији купио приватни прислушни центар за 35.000 евра, прислушкивао своје страначке колеге из СРС и транскрипте прислушкиханих разговора носио Шешељу у Хаг. Када је ово радио док је био у опозицији – шта ради данас када је на власти и када су му све државне могућности на располагању? И ово је требало сакрити од јавности и скренути пажњу на другу тему, за

шта је послужила контракампана да је заправо Вучић прислушкиван последње 24 године.“(6)

Сада Вучић вапије да је, по ко зна који пут, он „жртва прислушкивања“.

Вучић је, у ствари, прислушкивани прислушкивач, као што се, у једном од првих филмова браће Лимијер, појављивао „поливени поливач“.

КАКО ИЗ АМБИСА?

Шта је тајна наше пропасти?

Обрадовић каже: „У Србији неће бити политичких промена док ствари не назовемо правим именима и док не поставимо праву политичку дијагнозу, без обзира колико нас то може коштати. Србијом не влада Влада Србије – како то налаже Устав, већ мафијашка пирамидална политичка организација на челу са браћом Вучић. Због њихове страховладе мало је оних који смеју да изговоре имена политичких мафијаша у врху власти и државном систему. Криминалци носе полицијске униформе, обучени су у тужилачка и судијска одела, налазе се у Влади Србије, медијима, спорту...“(6)

А то је, у ствари, УДБА. Стара УДБА – нова демократија, како је говорио покојни чика Антоније Ђурић.

Обрадовић је смело рекао истину. Ризиковао је. Али сам сигуран да данас, кад се све збива онако како је описано у „Криминалним круговима“, у њему нема никаквог тријумфализма. Јер, какав тријумфализам је могућ у земљи која, на наше очи, пропада? Какву ћемо земљу оставити својој деци?

Никада се не сме одустати од борбе за истину и правду, макар све изгледало узалудно. Ако ништа, том борбом ћемо

сачувати своје душевно и морално здравље. Ако ништа, кад нас деца буду питала где смо били и шта смо радили кад је Србија пропадала, можда ћемо, с Божјом помоћу, моћи да кажемо – ево, то смо радили, тако смо се борили да ова земља не пропадне до краја.

РЕШЕЊА ИПАК ИМА

Бошко Обрадовић зато каже: „Ако политичке промене које морају доћи не буду подразумевале обрачун са овом политичком мафијом – ништа нисмо урадили! Ако дође само до смене власти, али не и до кривичне одговорности и промене читавог корумпираног система – то неће бити никакве истинске промене. Питање обрачуна са политичком мафијом је бити или не бити за Србију: или они или ми. Уколико не зауставимо деловање ове мафије наставиће се урушавање свих државних институција, пљачка државе и грађана и масован одлазак младих у иностранство. На располагању имамо и више метода за решавање овог проблема: нови закон о високој корупцији, који ће омогућити деловање специјалног тужиоца за високу корупцију и читавог одељења специјалне полиције за високу корупцију, закон о испитивању порекла имовине, као и давање слободе, подршке и заштите многим часним људима и професионалцима у српској полицији и правосуђу да могу да раде свој посао и обрачунају се са овом политичком мафијашком хоботницом.“⁽⁶⁾

То није лако. УДБА је спремна да у(д)бија.

Но, то је једини пут.

Да нас деца не би презирала кад остаримо.

УПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 13.3.2021.
године)

1. <https://www.istinomer.rs/analize/masovna-hapsenja-i-druge-nevolje/>
2. <https://direktno.rs/vesti/drustvo-i-ekonomija/331166/aleksandar-vucic-aleksandar-vidojevic-sale-rosavi.html>
3. <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/udbasko-praunuce-ili-tajna-istorija-porodice-koja-vlada-srbijom.html>
4. <http://www.politika.rs/scc/clanak/5669/Tema-nedelje/Pad-giganta-uspon-tajkuna/Paukova-mreza-srpskih-tajkuna#!>
5. <https://www.danas.rs/politika/hraklovic-lazne-price-boska-obradovica/>
6. <https://dveri.rs/vesti/saopstenja/bosko-obradovic-kriminalni-krugovi-bela-knjiga-o-kriminalu-i-korupciji-u-vrhu-mup-a-srbije-i-aktuelne-vlasti-sns/>

КЛОВНУ ЈЕ РЕЧЕНО НЕ

ИНТЕЛЕКТУАЛАЦ КАО ЧУВАР ПРЕДАЊА: МИЛО ЛОМПАР И НЕПРИСТАЈАЊЕ НА КЛОВНА¹

ЛОМПАР О ЗНАЧЕЊУ АУТОКЕФАЛИЈЕ СПЦ

Професор Српске књижевности 18. и 19. века и Културне историје Срба на Филолошком факултету Универзитета у Београду, др Мило Ломпар, одбио је да, 8. октобра 2019. године, говори у Сава центру, на свечаној академији поводом осам столећа аутокефалности Српске Православне Цркве. Како су медији пренели, разлог је био додела Ордена Светог Саве првог степена Председнику Србије, Александру Вучићу. (1)

Дан пре тога, у Медија центру Удружења новинара Србије, на скупу у организацији НВО «Цер», говорио је професор управо о значају најстарије установе овог народа. (2) Указао је на чињеницу да је аутокефалија настала из деловања Светог Саве који је, још као архимандрит студенички, издвајајући задужбину свог оца из јурисдикције локалног епископа (по свему судећи - Грка), припремио основу за независност архиепископије православних Срба. Издижући, као први поглавар те архиепископије, однос Цркве и државе изнад искушења папоцезаризма и цезаропапизма и постављајући као идеал њихову симфонију, Свети Сава је показао да Црква у јавним пословима увек мора чувати свој морални ауторитет. Иако је световна власт имала одлучујућу реч у односу на власт духовну, Црква је свагда давала достојанствен одговор кад год су пређене границе

¹ Писано са Зораном Чворовићем

које деле световно од духовног, не дозвољавајући да буде злоупотребљена зарад било чије кратковремене политичке користи (сетимо се само Конкордатске кризе 1937. године као сукоба СПЦ са Владом Милана Стојадиновића, иначе великог приложника манастира Жиче).

До добијања аутокефалије, српски народ се јурисдикцијски углавном налазио под Охридском архиепископијом, која је, у доба владавине Латина над Византијом и сукоба између слободних територија Епирског и Никејског царства, била под влашћу епирског цара и у необјављеном расколу са Цариградском патријаршијом у Никеји. Иако је архиепископ охридски, Димитрије Хоматијан, *ad hominem* напао Светог Саву, оспоравајући му титулу коју су му доделили никејски цар Теодор и патријарх Манојло, Сава није одговорио на изазов, а канонски статус српске архиепископије и њега као поглавара исте потврдили су источни патријарси, које је Свети Сава посетио на путу у Свету Земљу. Сукоб око издизања архиепископије у ранг Пећке патријаршије, који се, у доба Душаново, завршио анатемом баченом из Цариграда на Србе, решен је каснијим помирењем, али је остао траг у историји – питање српске аутокефалије никад није било само канонско, него и државно и национално питање првог реда. И данас је тако.

ПРЕД ИЗАЗОВИМА ЈЕДИНСТВА

Професор Ломпар је у свом излагању истакао да се питање самосталности СПЦ постављало увек када је нестајала српска држава. Тако је, после пада деспотовине 1459. године, наступио мутни период у коме, све до обнове Пећке патријаршије, Охридска архиепископија покушава да поново задобије јурисдикцијску власт над нашим канонским територијама. Обновљена Пећка патријаршија врши сна-

жан духовни, културни и уметнички утицај на развој Срба све до половине 18. века, када је, због антитурске политике, Porta укида – овога пута, у савезу са Фанаром.

Тада, по Ломпару, наступа период у коме је српски народ јурисдикцијски подељен; постоје Карловачка митрополија, Митрополија црногорско – приморска, црквене организације у Далмацији, Босни и Херцеговини, Србији и Старој Србији, да би јединство обновљене аутокефалне Пећке патријаршије било васпостављено стварањем Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

Ако се нека порука прошлости нуди нама, данашњима, онда је то, по професору Ломпару, историјска чињеница да је СПЦ свагда јака онолико колико је јединствена. Зато је Титов режим и ударио на њено јединство: изазван је раскол у дијаспори, направљен је раскол у Македонији, а кренуло се и у „аутокефализацију“ Црне Горе. Инкубација дезинтеграционих процеса је дуга, последице трају све до сада, па је професор Ломпар упозорио да данас, управо данас, не смемо губити свест о јединству СПЦ као њеној основној снази.

Оно што је изговорио у понедељак, 7. октобра, у Медија центру УНС-а, професор Ломпар је одбио да изговори у уторак, 8. октобра, у Сава центру. Зашто?

Наравно, текст који нудимо читаоцу није одговор са мог Мила Ломпара. Он је наш покушај читања његовог чина. Ми га не сматрамо јединим могућим.

ОРДЕН ЗА ЛАЖНОГ ЦАРА

Свечана академија организована поводом јубилеја осам векова аутокефалности Српске цркве, претворена је, захваљујући одлуци Синода да се орден Светог Саве првог реда додели Александру Вучићу, у велику лакрдију симбо-

лично - метафизичких размера. После одслушаног образложење Синода о додели ордена, а потом и речи које су тим поводом изrekli патријарх Иринеј и Александар Вучић, не можемо да се отмемо утиску да смо били, на жалост, у праву када смо у појави Александра Вучића препознали новог лажног цара Шћепана Малог. (3)

За Александра Вучића све је предмет пуке лакрдијашке манипулације, зато што је све у функцији прибављања лажног легитимитета и ауторитета његовој аутократској власти: од патриотизма, Косова, патријарха и Синода, до владавине права и европејства. Лажни легитимитет се прибавља кривотворењем истине, а у тај посао је Александар Вучић, на жалост, упрегао и Синод СПЦ, јер да би Вучићу доделио орден Светог Саве Синод је морао брутално да фалсификује чињенице.

Тако се у образложењу Синода истиче како се орден додељује Вучићу због његовог залагања за јединство српског народа и целовитост Србије, а посебно за очување Косова и Метохије у њеним границама. Вучић је чинио и чини све супротно томе. Функцију председника Републике је противуставно подредио партијској функцији председника СНС, па се тако председник Републике од фактора државног и националног јединства претворио у главног генератора подела и сукоба унутар српског друштва. Када је у питању Косово и Метохија, чланови Синода су изгледа заборавили да је управо Вучић, захваљујући противуставним Бриселским споразумима, учинио све да се укину судови, полиција, цивилна заштита и органи локалне самоуправе који су деловали у оквиру правног поретка Србије широм КиМ. Чињеница да је добитник ордена Светог Саве омогућио Харадинају и Тачију да мирно реинтегрише север КиМ, измакла је, на жалост, из видокруга Синода. За патријарха

Иринеја противуставни Бриселски споразум који је укинуо државу Србију на КиМ, као и Вучићеве сталне најаве да ће прихватити разграничење, а заправо демаркацију граничне линије са тзв. Републиком Косово, нису доказ да Вучић чини кривично дело угрожавања територијалне целине.

Једном речју, пристајући да кривотворе истину о карактеру Вучићеве владавине и Вучићевом односу према КиМ, чланови Синода су, на жалост, пристали да буду објект Вучићеве манипулације и лакрдије. Врхунац представљају патријархове речи о Вучићу, у којима, наравно, првојерарх Српске цркве није могао да помене ни један допринос Вучићев из области духовности, пошто је председник Републике најревноснији поборник замене светосавског етоса протестантским, али се зато патријарх бавио његовим наводним привредним успесима.

Пошто је лаж увек узрок деоба, овакав однос Синода према истини може да, на жалост, постане извор и оправдање за нове личне сукобе епископа, расколе, па чак и подстицај територијалним аутономашким тенденцијама у СПЦ. Управо то је главни циљ, с једне стране Вучића, а с друге стране његових иностраних ментора. Јер, Вучић може да очува своју власт само са подељеним и сукобљеним друштвом и са националним установама, каква је и СПЦ, урушеног ауторитета, док је циљ његових иностраних саветника да се поцепа СПЦ, једина преостала установа која под једнственим кровом окупља све Србе ма у којој држави они живели. Додела ордена Светог Саве Вучићу била је, на жалост, у функцији опасне игре стварања деоба и деградрања ауторитета и самосталности СПЦ.

Зато није ни чудно што је јубилеј осам векова СПЦ прослављен на начин, најблаже речено, блед и неуверљив.

О ПРОСЛАВИ ЈУБИЛЕЈА

О томе колико је била неубедљива прослава најзначајнијег јубилеја историјског и надисторијског трајања српског народа, професор др Драгиша Бојовић, управник Центра за византијско – словенске студије у Нишу, каже: „Прослава осамсто година аутокефелности СПЦ је испод значаја овог великог јубилеја, како по самој организацији, тако и по њеним духовним и јавним дometима. То се најбоље види према централном догађају који се десио у Жичи, где скоро ни по чему нисмо могли да осетимо да је реч о тако важној годишњици. И друге пропратне појаве такође говоре о томе да је можда пре педесет година, под много тежим идеолошким околностима, тадашња генерација српских клирика и лаика била достојнија јубилеја који се обележавао. Стичем утисак као да је ова прослава представљала терет многима, а још поразнији је мој утисак да се име Светог Саве тако ретко и тако мало помињало“. Он указује на чињеницу да би, кад је додела ордена Светог Саве у питању, “једна објективна анализа ко га је и како све добио свакако показала да је тај орден деценијама уназад деградиран. Често се орден додељује онима који заступају потпуно супротне вредности од оних које оличавају светосавски и видовдански етос, а између светосавског и косовског опредељења апсолутно нема никакве разлике. Напротив, реч је о идентичном опредељењу“. (1)

Али, какве везе има Александар Вучић са светосавско – лазаревским опредељењем, темељним за наше историо-софско предање?

На први поглед парадоксално - али има.

Он то предање, наиме, разграђује изнутра.

О ДЕМОНСТВУ ЛАКРДИЈАША, ПОНОВО

Потписници ових редова су своју књигу «Кловнократија/ Србија за владе Александра Вучића» градили на читању Његошевог «Шћепана Малог» које су обавили, свако из свог угла, два велика српска ума – мудрац античких обзорја и светоотачких видика, покојни Жарко Видовић, и полихистор класичног премера – Мило Ломпар. Док је Видовић на прихватање Шћепана у Црној Гори указао као на последицу епског стања свести које се, без Христа, претвара у саморазорно ходање ка Нигдини, Ломпар је, пре свега у огледу «О демонству лакрдијаша», показао да, иако је Шћепан својеврсни «сићушни злодух» (Фјодор Сологуб), кроз њега ипак дувају епохални ветрови нихилизма, па он своје следбенике, укључујући и патријарха Василија Јовановића Бркића, претвара у сабласти. Пред Шћепаном углавном сви пристају на сабласност, али има један што га прозира и одбацује – млади Петар Први Петровић, јерођакон, будући Свети Петар Цетињски.

Да поновимо оно што смо већ рекли у «Кловнократији». Аутоцитат је дат курзивом.

*Мудросѣ младог јерођакона Пеѣра, будућег Светѣог Пеѣра Цетињског, који се не оглашава речју у Његошевом сѣеву, али одбија љефердар из Шћейанове руке, јестѣ **мудрост непристајање на сабласно**: „Пеѣар већ као младић ѣрози-ре сабласно“, вели Ломѣар.*

До какве је ѣромене у Његошевом светѣу дошло?

Ево Мила Ломѣара: „На врхуницу херојске меѣафизике, у „Горском вијеницу“, ѣосѣоји и онај који може да дарива љефердар, као владика Данило, и онај који може да га ѣрими, као Вук Мандушић. У херојском светѣу који је населио лажни цар онај који дарује љефердар нема никакве везе са меѣафизиком херојсѣива, јер је раскинуѣа свака веза између њега

и цара, ња онај који треба да прими дар има нечувену слободу да га одбије.“ Управо одбијање сабласног дара указује на свеца. Свети Петар, као онај, који је, њо Ломпару, сам пре себе, једини може да разобличи сабласи: „У врхунском часу сабласне власти, у ајсолуџном часу хилијастичко – историјске ситуације, остаје само овај светац да одбије дар, али и да покаже оног чији се дар мора одбити. То није неки случајни пролазник, неки већи корисник ситуације историјских околности, нији неки невољудни узурпатор, него је њо дух лажи, саблазан у лику малености“. Као што је Шилер рекао за свог лажног Димитрија – он је „кловн“ који игра „злу ојсенарску игру“.

Појуй Симона Мага, Шћейан је шарлаџан и дијаболник. Усиео ја да обмане и на њокорности наведе све, ња и игумана Теодосија: „Али, он није усиео ни да обмане ни да дарује онога у коме живи предање“, каже Ломпар, зајо што је Свети Петар Цетињски „егзистенцијални чувар предања“. Јер, светац увек одбија лакрдијаша. Свети Петар, њо Ломпару, чува метафизику насупрот антихристиу, али је у дајом иренуџку историје немоћан да сјречи његово дејство.

Демонизам малености указују на чињеницу да злато и сјах воде ка моћи; где су злато, лаж и сјах, ту је и антихрист.(3)

На чудан начин, књижевна тумачења Мила Ломпара, настала много пре но што је Врховни Кловн узео кормило државе Србије у своје руке, постала су, у ове дане, најснажнија политичко – метафизичке анализа стварности у чијој теобној сенци живимо.

Као тумач Његошевог последњег спева, професор Ломпар није могао етички изневерити своја тумачења метафизичко – естетичких значења песничког текста. Зато

није беседио у Сава центру. Јер, како рече Станислав Јежи Лец, речима је тешко кад се осврну и виде да говорник не стоји иза њих.

Наравно, он то није могао учинити ни због тога што високо поштује улогу Светосавске Цркве у нашој историји, почев од чињеница да је она дала име Србији. Још један светловиди научник на пољу отаџбинске културе, професор др Ђорђе Трифуновић, истиче да је најстарији помен имена „Србија“ дат у богородичну треће песме првог канона Службе састављене за празник преноса моштију светог Саве из Трнова у манастир Милешеву 6. маја 1237. године: „У Египту, негда, на рукама Деве ношен,/ бесовска требишта уздрмао јеси,/ у *Србију* Саву послао јеси,/ да свима објави твоје очовечење,/ и Божију, Христe, твоју тајну“.

(4)

Није се, дакако, играти ни са Црквом, ни са Србијом.

ОСТАВКА

Ко познаје досадашњу биографију професора Ломпара, зна да је он и раније умео да даје оставке и не пристаје на учешће у играма и игрицама моћи. Да, то је човек, који је, у «Моралистичким фрагментима» написао својеврсну оду оставци као чину унутрашње слободе:»Јер, оставка нас увек кошта и плаћајући ту цену - која може бити велика и чак претећа у односу на човекову будућност - показујемо да смо још себи битни. У оставци, дакле, увек пребива нешто из себе непомирљиво са поретком, нешто што неисказано одјекује у синтагми: ја-то-нећу, она потврђује важност човековог ја и отуд је ретка, јер припада личности а не било коме: њоме се ремети преовлађујућа осећајност безличних. Она још увек полаже право на слободу, што је савршено

непотребно: у односу на механизам, на ђубре, на флукс-и-рефлукс - у шта се свет претвара сваког часа - шта значи бити слободан? Оставка, некад схватана као знак моралне осетљивости, данас је чин у којем се срећу слобода и свет. Човек који не подноси оставку из слободе показује да је разумео знакове времена, јер ни од чега се не узмиче ако нисмо приморани, сваки положај се брани по сваку цену, и кад је залог сам човек, увек се постројавамо у невидљивом распореду сила. Ако је - упркос времену - човек даје из слободе, онако како се уличним перачима шофершајбни удељује динар, ако он - тако - своје налогодавце своди на успутне молиоце, што је нереално јер они то никако нису, онда је у дејству естетско подручје егзистенције. Уместо да је упетљан у мрежу критичких, практичних и моралних дејстава, човек се издиже невероватно високо, будући да он само у односу на кардинале моћи постоји као неко ко је изнад, јер је у простору чисте слободе. Некада показивање става, наговештавање невидљивих разлога, узорна морална чињеница, оставка је данас последњи естетски чин у практичној егзистенцији: дубински проблематична, често уништавање човекових могућности у реалном свету, оставка остаје чист естетски чин, само савршенство уметности, успињање у невероватне могућности слободе и уобразиље.»

Наравно, професор Ломпар, одбијајући да говори у Сава центру, није дао оставку. Али је наступио из перспективе слободног човека, који се не окреће за сваким ветроказом, у доба у коме дувају ветрови сабласно – кловновских моћи у «меко» окупираној Србији. И то је, опет, и естетски и етички чин, који као да обнавља калокагатијске идеале древности.

НЕПРИСТАЈАЊЕ

Ломпар је, истовремено, и човек који врло добро зна шта је цена непристајања, баш у Србији, и не само данас: “Није реч о човековом личном моралу као таквом него о култури која кроз однос са нечијим личним моралом открива како је устројен јавни морал. Отуд процена човекових чинова има значаја само уколико је одмакнута од подручја приватности, односно у оној мери у којој су човекови поступци постали део опште јавне свести. Нико не зна да је Никола Милошевић, који је деценијама био репрезентативна фигура наше интелектуалне и духовне позорнице, умро оставивши хипотеку над сопственим станом. Од службених прихода предвиђених за странке које имају посланике у српској скупштини, његова СЛС – коју је он представљао, због које је и болестан седео у скупштинским клупама – купила је, међутим, неколико станова. Тако је обезбедио странци оно што није обезбедио себи. Нико не зна да је Михаило Ђурић, који је одробијао девет месеци зато што је – 1971. године – рекао да се Југославија претвара у географски појам, умро у стану који није могао да откупи, пошто је имао само станарско право, док су готово сви људи у овој земљи откупљивали станове за неколико стотина евра. Он никада није тражио да у тој ствари дође у равноправан положај са толиким својим сународницима. Није реч о томе да ли су они били вешти и сналажљиви људи него о томе да се њихова лична некористољубивост – доведена до максимума – у нашој средини уопште не цени, чак се човекова доследност извргава руглу. Није то нешто што је било раније непознато. Они су – можда и не знајући – наставили једну готово невидљиву линију у јавном ангажману наших врхунских професора и интелектуалаца. Тако је – увређен неоснованом примедбом о личном кори-

стољубљу – Љубомир Стојановић напустио не само положаје до којих је дошао политичком каријером него и права стечена професорском службом. Ствари су изгледале – по речима Милана Грола – овако: „Дугогодишњи професор Велике школе, министар, председник владе и државни саветник, остао је одједном без икојег сталног прихода.“ Одлучујућа је друштвена поента свих ових чинова: непоштовање човековог личног морала у јавним пословима погубна је константа српске културе, без обзира на владајућа времена и прилике.“⁽⁵⁾ Али, баш зато...

Или – баш упркос тој константи...

УМЕСТО ЈЕРОЋАКОНА ПЕТРА

Као што је, у Његошевом спеву о лажном месији, јерођакон Петар прозрео сабласника, тако је, у ове дане, полихистор Мило Ломпар, одавно прозревши новог сабласника и саблазнитеља, показао шта заиста значи бити српски интелектуалац. Као што је јерођакон Петар, у констелацији моћи која влада док се сценом крећу сабласти, својим непристајањем положио темељ повратку црногорских Срба истинском завету, тако је и Мило Ломпар показао пут онима који се боре да Србија сутра, кад се сабласти развеју, поново нађе себе; између осталог, и интелектуалцима. Јер, наша трагикомедија је била и у томе што смо, пречесто, и у титоизму и после њега, имали марвене трговце уместо интелектуалаца. Ломпар dixit: „Постоји ли национална интелигенција у нас? Јер, није довољно нешто ЗНАТИ, неопходно је и ПОНАШАТИ СЕ у складу са тим знањем. Они који се понашају трпе последице за које већина националних интелектуалаца није спремна. Тако је наш национални интелектуалац – како је писао Слободан Јовановић – нека врста ПОЛУИНТЕЛЕКТУАЛЦА. У мојој

књизи сам га описао као неког ко има психологију МАРВЕ-НОГ ТРГОВЦА: кило – за – кило. Упитан зашто није поднео оставку, један полуинтелектуалац – бележи Слободан Јовановић – рекао је: „Ко би се одмакао од пуног чанка“. Национални интелектуалац би био неко ко опстаје у ситуацији када су – како каже наслов једне лепе песме Растка Петровића – „сви чанци празни“. Ако тако поступа долази у сукоб са општим кретањем: Михаило Ђурић, Никола Милошевић. Јер самим својим постојањем ПОКАЗУЈЕ шта марвени трговци, замаскирани у интелектуалне торбаре, замаскирани академијама, наградама, комисијама, жиријима, племенским савезима, никако не чине“.(6)

Уверени да учитељ непристајања, Мило Ломпар, није хтео да говори на академији о осам векова СПЦ баш зато што је Врховни Кловн Србије, издајник Косовског завета и политички отац геј параде као мере наше окупацијске стварности, баш на тој академији примио орден Светог Саве(?), шаљемо му изразе искреног поштовања и певамо (неталентовано, али срдечно): „МНОГАЈА ЉЕТА, ПРОФЕСОРЕ“.

УПУТНИЦЕ

(ИНТЕРНЕТУ ПРИСТУПЉЕНО 10.10.2019. ГОДИНЕ)

1.<http://www.nspm.rs/hronika/danas-vecina-vladika-bojkotovala-urucenje-ordena-vucicu-na-skupu-u-centru-sava-bilo-jedva-trecina-aktivnog-saborskog-tela.html>

2.<http://presscentar.uns.org.rs/previous-events/3294/osam-vekova-autokefalnosti-spc-i-stvaranje-nacionalne-kulture.html>

3.<https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/klovnokratija-dr-vladimir-dimitrijevic-knjiga.pdf>

4. Ђорђе Трифуновић: О средњовековном имену Србија, „Источник“ бр 77-78/2011, стр. 7

5.http://www.cirilica-beograd.rs/arhiva/tekstovi/2013/081_13/081_13.html

6.<https://istorijabl.weebly.com/1053108610741086108910901080/42>

**КОНАЦ ДЕЛА И БОГУ СЛАВА, А СВИМА НАМА
ГРЕШНИМА МИЛОСТ ГОСПОДЊА И ПОКАЈАЊЕ**

САДРЖАЈ

КЛОВНОКРАТИЈА И СМРТ СРБИЈЕ: УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

УПОЗОРЕЊЕ ЖАРКА ВИДОВИЋА.....	5
МИЛО ЛОМПАР О ЗЕНИТУ КЛОВНОКРАТИЈЕ	6
СЕРВИЛНОСТ И БАХАТОСТ	6
ИЗДАЈА ЗАВЕТА	7
НЕ МОЖЕ СЕ НЕ ВИДЕТИ.....	8
ЂАВО И ТИКВАН	9

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

СТВАРНО, КО ЈЕ ВУЧИЋ?	14
БЕСМИСЛЕНО ЈЕ МРЗЕТИ	15

РАНА ЧИТАЊА КЛОВНОКРАТИЈЕ

ИЗДАЈНИЧИЋИ	21
МАРШАЛИ АЛЕК ПАША	22
КО ЈЕ МАРШАЛИ АЛЕК ПАША?	24
ГЕЈ ПАРАДА, ВУЧИЋЕВА НАДА	25

МА ЈЕ ЛИ МОЖНО ИЛИ КАО, НИСТЕ ЗНАЛИ?

ЗАШТО ОВО ПИШЕМ ИЛИ ЛАЈАВАЦ СА МАРГИНЕ.....	27
ГЛАВНИ ГЕНЕРАТОР ЛУДИЛА ИЛИ	27
ДО КРАЈА, АЛИ НЕ БЕЗ ГЛАСА ДИГНУТОГ У НЕБО НАД СРБИЈОМ ...	29

ШТА НАС ЧЕКА ПОСЛЕ ПУТИНА?

БИТИ У ПРАВУ, НЕ СВОЈОМ ПАМЕЋУ	37
АМЕРИКАНЦИ О АМЕРИЧКОМ ЧОВЕКУ.....	38
ЧОВЕК СА ХИЉАДУ ЛИЦА ИЛИ МАНЏУРИЈСКИ КАНДИДАТ.....	39
ПОРТРЕТ МОРАЛНЕ ГРОМАДЕ	40
ОКУПЉАЊЕ СРБА...И ШТА ОНДА?	41
ТОТЕМ И ТАБУ (ФРОЈДОВ НАСЛОВ КОРИШЋЕН НАМЕРНО)	44

ДНЕВНИК ПОД КЛОВНОКРАТИЈОМ

ANTE SCRIPTUM	45
УВОДНО УПОЗОРЕЊЕ	47

КАМЕН ЗА У ГЛАВУ И ПОСЛЕДИЦЕ.....	48
ПРОПАЛИ СУ И МНОГО ОЗБИЉНИЈИ	50
О ПАТОЛОШКОМ ДЕМАГОГУ	54
ОПЕТ О ШЋЕПАНУ МАЛОМ	58
ПРАВИ ИНТЕРВЈУ СА ЛАЖНИМ ВУЧИЋЕМ/ И ПРАВИ ВУЧИЋ ЈЕ ЛАЖНИ.....	62
О ЛАЖНИМ НАДАМА	64
ПРИМЕР ИЗ 1666.	67
О ОДНОСУ ПРЕМА РУСИЈИ.....	68
О ЖЕЉИ ЗА ПРЕВАСПИТАВАЊЕМ НАРОДА	70
ЛАМЕНТ НАД БЕОГРАДОМ НА ВОДИ (А ЈЕДНОГ ДАНА ЋЕ МОЖДА БИТИ И ОГЛЕД «БЕНЈАМИН ВАЛТЕР БРАНИ САРАЈЕВО»).....	73
ИМА ЛИ НАДЕ?	76
УМЕСТО УВОДА	81
ПОЧЕТНО	81

ЋЕЛАВИ ГЛОБУС ВОЗИ АУТОБУС ИЛИ АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ КАО САША ТАРОТ

НЕШТО ОД МИЛАНА	82
АЛЕКСАНДАР ГОВОРИ (ИСКАЗИ СА САЈТА http://www.izjave.net)	85
НЕМА ОНО: ЈАО, НИСМО ЗНАЛИ.....	87
ВУЧИЋ ИМА БОН	88
ОРДЕНОНОСАЦ	89
КО ГА ЈЕ ДОВЕО?	91
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	93

КЛОВН У КЊИЖЕВНОСТИ

СЛИКА СРБИЈЕ У РУСКОЈ ПРОЗИ	95
СТИЛ – ТО ЈЕ ЧОВЕК.....	96
И ОПЕТ, ТАЈ СТИЛ.....	96
КАКАВ ЈЕ СТИЛ У ПИТАЊУ?.....	98
ДНЕВНИК ИЗ ДАВОСА:	99
ГОГОЉЕВСКО ЧИТАЊЕ.....	99
ТАЈНА ХЉЕСТАКОВШТИНЕ	100

ОСТАП БЕНДЕР.....	101
ПРАВА СЛИКА ВУЧИЋЕВЕ СРБИЈЕ.....	103

**КА ДУБИНСКОМ ЧИТАЊУ САДАШЊИЦЕ/
ШЋЕПАН МАЛИ И РАКО КОЗАРЕВАЦ**

УМЕСТО УВОДА	105
О ШЋЕПАНАУ МАЛОМ	105
О РАКУ КОЗАРЕВЦУ	106
О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?.....	109
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	110

НУШИЋИЈАДА И ВУЧИЋИЈАДА

УДЕС ЗА КУДЕС	111
СМЕХ ЈЕ СМЕХ, ПРЕМА ВОЋИ ГРЕХ	111
СТРАХ ОД ХУМОРА – ПЛОД СЕНИЛНОГ УМОРА	113
ОСЕЋАМО СЕ ПОСТИЋЕНО, АЛИ ЈЕ ОВО ВЕЋ ВИЋЕНО	115
МАДА СУ СЕ „КУДЕСОВЦИ“ ТУЖИЛИ, НУШИЋЕВСКИ ОВО СУ ЗАСЛУЖИЛИ	117

КЛОВН И КОСОВО

ЦИТАТИ.....	119
ИДИОТ: ИЗВОРНО ЗНАЧЕЊЕ РЕЧИ.....	120
ШТА ЈЕ ОНДА НЕБЕСКА СРБИЈА?	121
ХРИСТОЦЕНТРИЧНОСТ СРПСКЕ ИСТОРИЈЕ	123
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	125

ЗАШТО ВУЧИЋА ГУШЕ СУЗЕ НАШЕГ НАРОДА?

УДАР НА СУЗЕ.....	127
СУЗЕ МИЛАНА РАКИЋА.....	128
УЛОГА СУЗЕ У ОДБРАНИ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ	132
ГДЕ СЕ ЧУВАЈУ НАШЕ СУЗЕ?	134
ОСВЕТА КОСОВА	135

**ВУК ДРАШКОВИЋ И АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ:
О ИЗДАЈНИЦИМА БЕЗ ФУСНОТА**

ПИТАЊЕ ГЛАСИ.....	137
МИЛОШЕВИЋ И МЛАДИ.....	137

ВУК МЕЂУ ОВЧИЦАМА	139
ТАДИЋ И ВУЧИЋ	141
СВЕ ЈЕ ПОГАЗИО	143
ШТА ЈЕ БИЛО СА ВУКОМ И ВУЧИЋЕМ?	144
АКО БУДЕ ВЕКА, БИЋЕ И ЛЕКА	145

О ЈЕДНОМ МИТСКОМ ИМЕНУ: РАЗМИШЉАЊЕ ЗА 2019

ГОДИНА ЗА ИЗДАЈУ	147
МИТОПОЛИТИЧКА АНАЛИЗА	148
МИТОЛОГИЈА ТЕЛА	149
МИТОЛОГИЈА ИМЕНА	150
ПРЕЗИМЕ КОЈЕ ЈЕ ИМЕ	151
ЗАПИС ИЗ 19. СТОЛЕЋА	153

КЛОВН И ЊЕГОВИ СВЕДОЦИ

ЗА ТАЊИР КУПУСА	155
ДРУГОСРБИЈАНЦИ И ВУЧИЋ	157
ШТА ЈЕ ЗАДАТАК ИНТЕЛЕКТУАЛАЦА?	158
БОРИСЛАВ ПЕКИЋ, ПАРАДИГМАТИЧНИ «ЖРЕЦ»	159
ПИТАЊЕ «ПОЛИТИКЕ»	160
ЗАДАТАК ИНТЕЛЕКТУАЛЦА	161

ВУЧИЋЕВИ СВЕДОЦИ ИЛИ

КАКО ДА БОТОВИ ОПЕТ ПОСТАНУ ЉУДИ

ДОШЛИ СУ ПРЕД ВАША ВРАТА	163
ЕКСТРЕМНА ВЕРЗИЈА	165
КАКО ПОМОЋИ „ВУЧИЋЕВИМ СВЕДОЦИМА“?	166

КЛОВН И ЗАПАД

ШТА ПРЕФЕРИРА ВУЧИЋ?	169
ЛУТЕР ПРОТИВ РАНОГ КАПИТАЛИЗМА	170
ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ПРОТИВ КАПИТАЛИЗМА	171

КЛОВНОВСКО ИНАЋЕЊЕ ПОД ОКУПАЦИЈОМ

ЊЕГОШ КАО ПОЛИТИЧКИ КОМЕНТАТОР	175
ХРВАТСКА ОКУПАЦИЈА СРПСКОГ ПРИВРЕДНОГ ПРОСТОРА	176

ЛАЖНА ОДБРАНА КОСМЕТА.....	179
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	181

КАКО СЕ ВУЧИЋ „АУТОВАО“ ИЛИТИ РАЗМИШЉАЊА УОЧИ ПРЕМИЈЕРОВОГ „ПРАЈДА“

ДЕМОГРАФСКА ЗИМА У СРБИЈИ	183
НЕ ПОСТОЈИ ПРАВО НА „ИСТОПОЛНИ БРАК“	184
ПОЛИЦИЈСКИ ОФИЦИРИ ЗА ВЕЗУ СА ПОЛИТИЧКИМ ХОМОСЕКСУАЛЦИМА.....	185
GAY FRIENDLY WOOSHC	186
ВУЧИЋ НАМ МАШЕ КРОЗ „ОВЕРТОНОВ ПРОЗОР“	187
ВУЧИЋЕВИ МЕДИЈИ ПЕВАЈУ ХИМНЕ	189
ШТА ЈЕ ПРАВИ ЦИЉ?	191

КРИМИ – КЛОВН

НИШТА РАМУШ, НИШТА ТАЧИ –С МАФИЈОМ СЕ ВУЧИЋ КАЧИ!... 195	
--	--

БЕЗ НЕВОЉЕ НЕМА БОГОМОЉЕ (У ПОТПИСУ: ВЕЉА)

НАЈМРАЧНИЈА ТАЈНА НАШЕГ РОПСТВА	199
КАКО ЈЕ УДБА ПРАВИЛА СВОЈУ СТВАРНОСТ?	200
ПО ДУБИНИ И ШИРИНИ	201
УТИЦАЈ СТРАНОГ ФАКТОРА	203
ПАУКОВИ	204
ЛАЖНЕ ШКОЛЕ И ТРОВАЧКИ МЕДИЈИ	207
ПРИСЛУШКИВАНИ ПРИСЛУШКИВАЧ	208
КАКО ИЗ АМБИСА?	209
РЕШЕЊА ИПАК ИМА	210

КЛОВНУ ЈЕ РЕЧЕНО НЕ

ЛОМПАР О ЗНАЧЕЊУ АУТОКЕФАЛИЈЕ СПЦ	213
ПРЕД ИЗАЗОВИМА ЈЕДИНСТВА.....	214
ОРДЕН ЗА ЛАЖНОГ ЦАРА	215
О ПРОСЛАВИ ЈУБИЛЕЈА	218
О ДЕМОНСТВУ ЛАКРДИЈАША, ПОНОВО	219
ОСТАВКА.....	221
НЕПРИСТАЈАЊЕ.....	223
УМЕСТО ЈЕРОЋАКОНА ПЕТРА	224

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
НИ ДАНА БЕЗ СРАМА:
ЧУДНОВАТЕ ЗГОДЕ ШЕГРТА ВУЧИЋА

Издавач
Владимир Димитријевић
Чачак

Штампа:
Добротољубље, Београд

Тираж: 100

ISBN-978-86-900924-7-5

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

323(497.11)”20”

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир, 1969-

Ни дана без срама : чудновате згоде шегрта Вучића
/ Владимир Димитријевић. - Чачак : В. Димитријевић,
2022 (Београд : Добротољубље). - 231 стр. ; 21 cm

Тираж 100. - Библиографија уз свако поглавље.

ISBN 978-86-900924-7-5

а) Вучић, Александар (1970-)

б) Србија -- Политичке прилике -- 21в

COBISS.SR-ID 60140809